

W. E. JOHNS

BIGGLES BRÁNÍ POUŠŤ

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

1995

Věnováno

*Všem začínajícím pilotům ve vzdušných leteckých silách,
ze kterých hezká řádka ve velmi krátké době ponese
Bigglesovu tradici stejně tak, jako ji ctí i současní letci z
Bitvy o Británii a všichni ostatní bojující i v tom
nejposlednějším koutečku světa.*

Kapitán W. E. Johns

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE.

Název nakladatelství „Toužimský & Moravec“
je tvořen jmény Roman Toužimský a Michal Moravec.
Praha, leden 1995

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1995

Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1995

Illustrations © Petr Barč, 1995

Translation © Milan Hausner, 1995

ISBN 80 – 85773 – 32 – 5

KAPITOLA PRVNÍ

SETKÁNÍ V POUŠTI

Nad obzorem se objevila sluneční koule připomínající tavící se kovový kotouč. Zvedl se vítr a během chvilky začalo i letadlo stoupat a klesat jako loď uprostřed smrtelného víru. Obloha už připomínala vyleštěnou ocel, zatímco poušť rozpálené zlato. Ticho úchvatného rána rušil pouze hluk leteckých motorů. Biggles roztržitě položil ruku na páčku vysílačky, ale najednou si uvědomil, že přece sám vydal rozkaz rádiového ticha. Raději stáhl ruku zpět. Podíval se do

zrcátka, aby se ujistil, zda se všechny stroje drží ve formaci.

Houpání letadel se ještě prohloubilo, jakmile slunce vystoupilo výš na nebeskou dráhu a začalo bombardovat rozžhavenými šípy vyprahlou zmrzlou písku a skal. Dole ležel jen písek a zase jen písek. Biggles teď kontroloval palubní desku mnohem častěji. Na jeho čele se zračilo naprosté soustředění, protože oáza už ležela na dohled. Zatím viděl malé tečky na obzoru, ale věděl, že za chvíli přerostou v malý ostrůvek palem připomínající korálový útes v tropickém moři. Rukou uchopil páku ovládající škrtkové klapky a když vyzývavý řev motoru poklesl na klidnější a hluboké vrčení, nasál do vycvičeného nosu zdejší atmosféru. Během okamžiku všech šest strojů začalo kroužit nad šelestícími palmami. Začali se řadit jeden za druhým a chystali se na přistání. Piloti už dole rozeznávali asi půl tuctu mužů v khaki šortkách a v košilích se širokými tropickými helmami.

Biggles přistál jako první a začal k nim pomalu rolovat. Pak ho následovaly ostatní stroje a dlouho netrvalo, než všechny zajely do úzkého průseku mezi stromy.

Rychle vyskočil z kabiny, protáhl si pokroucené údy a oslovil muže, který mu s úsměvem salutoval. I poslední laik by na první pohled poznal, že ti dva mají k sobě neomezenou důvěru. Podobný vztah mezi vojenskými a civilními zaměstnanci britských vojenských sil je něčím naprosto neobvyklým. Ale vzájemná důvěra těchto mužů už dávno přerostla ve hluboké přátelství. Členové ostatních evropských národů by sotva dokázali pochopit, že na něm nic nemění ani striktní dodržování vojenské disciplíny. Však také Bigglesovým zbrojířem nebyl nikdo

jiný než N.C.O.¹ seržant Smythe, který s ním prožil leccos dobrého i zlého ještě v civilu, natož pak v uniformě.

„Všechno v pořádku, seržante?“ dožadoval se Biggles jeho odpovědi.

„Samozřejmě, pane.“

„Už byly doručeny veškeré zásoby?“

„Ano, pane. Poručík Mackail přivezl všechny ty krámy ve Whitleyi² a už zase odletěl zpět do Kargy. Vzkazuje vám, že všechno klapě jako na drátku. Čeká tam na vaše příkazy, pane.“

Biggles přikývl. „Dobře. Ihned zamaskujte všechny stroje. Přikryjte motory a rozviňte maskovací sítě. A snad se tu najde pár chlápků, co nám vyčistí kola. Samozřejmě předpokládám, že všichni chápou, že bez mého souhlasu nikdo nesmí z oázy ani na krok.“

„Jasně, pane. Však jsem se jim už dost napovídal, jaké je to ztratit se v dunách.“

„Přesně tak. Navíc si nemůžeme dovolit, aby tu kolem zůstávaly zbytečné stopy! A trochu kafe by nebylo?“

„Ale pane, je samozřejmé, že se už vaří a šálky jsou na stole v jídelně. Stan jsme rozložili kousek od pramene skoro uprostřed oázy. Je to sice kousek cesty, ale litovat určitě nebudete.“

„Vzal jste s sebou zase svého hochu?“

¹ N.C.O. je označení civilního zaměstnance, který většinou získal hodnost četaře nebo svobodníka (Sergeant nebo Corporal)

² Armstrong-Whitworth „Whitley“ je koncepčně starší britský dvoumotorový bombardér

„Že se ptáte pane. Je tady. Dokáže spravit každé rádio a konec konců potřebujeme někoho, kdo bude sloužit ve dne i v noci a poslouchat, co se v povětrí děje.“

„A co palivo? Benzín?“

„Jako obvykle zde máme čtyřgalonové sudy. Nezakopali jsme je na jednom místě, ale všude tady okolo. To víte, čert nikdy nespí. Jsou rozmístěny po celé oáze.“

„To vypadá na dobrou práci, seržante. Promluvíme si ještě později.“

Když Smythe odešel, Biggles se otočil k čekajícím pěti důstojníkům. „Pánové, čeká na nás snídaně,“ navrhl vesele. „Potom si povíme, s kým tu máme co do činění.“

V jídelně, které se obvykle říkalo „Chlívek“, sáhl po cigaretě a zatímco si dopřával doušek kávy, znovu si vybavoval své přátele.

Tak předně tu měl poručíka Algy Lacey a s ním Gingera Hebblethwaita a lorda Bertieho Lissieho. Dále zde byl Tug Carrington a Tex O'Hara. Na všechny se mohl spolehnout, vždyť se znali už od Bitvy o Anglii, anebo ještě mnohem dříve.

„Tak dobře, kluci,“ oslovil je nakonec. „Pojďme rovnou k jádru věci. Vůbec nepochybuji, že jste se celou cestu zajímali, kam nás sem čerti nesou a proč se musíme pálit pod rozžhaveným sluncem zrovna v místě, kde lišky dávají dobrou noc. Pánové, gratuluji vám, že vás ani nenapadlo zeptat se mě na něco podobného v průběhu letu. Rozkaz byl jednoznačný. Měl jsem přísný zákaz podat vám jakékoli informace, dokud nepřistaneme v oáze Salima. Víte co znamená Salima? Je to zvláštní druh místního zelí. A teď už vám mohu říct, kde se to zelí nachází. Naše oáza leží na spojnici mezi Súdánem, Libyí

a Francouzskou rovníkovou Afrikou.³ Biggles si lokl kávy.

„Jak všichni víte,“ pokračoval. „V těchto místech je docela slušný provoz. Mnoho našich lidí se musí dostat ze západního pobřeží Afriky na Střední východ. My tu jsme, protože cesta po zemi je obtížná. Tahle oáza je totiž křižovatkou, kde se protínají jednotlivé trasy mezi východním a západním pobřežím. Tudy prolétávají důležité zásoby, naléhavé zprávy, ba i vládní úředníci, vyslaní z našeho parlamentu na východní bojiště. A že se zde můžeme nadát i nejvyšších pánů generálů, je nasnadě. Vzduchem je to určitě rychlejší než po moři a až donedávna i mnohem bezpečnější. Celý let představuje více než dva tisíce mil, což ovšem znamená, že se na letadla musí montovat přídavné palivové nádrže, aby to piloti zvládli na jeden zátah. Pánové, právě sedíme někde uprostřed trasy, odkud je na oba konce cesty stejně daleko, asi tisíc mil! Ze začátku to všechno klapalo, ale poslední dobou se zřítilo podezřele mnoho strojů. Mizejí někde cestou a nikdo nemá nejmenší ponětí, co se to s nimi děje.“ Biggles si zapálil další cigaretu.

„Naším úkolem bude odhalit příčinu ztrát. Nejsme tu proto, abychom jen našli nebo posbírali trosky a ostatky padlých. Musíme najít klíč k celé záhadě. Kdyby se tady ztratily dva letouny, dalo by se snad věřit, že pilot ztratil kurz, či že ho donutily někde přistát povětrnostní podmínky. Jenže během posledních měsíců se ztratilo sedm strojů. Ano, pánové, sedm! A hlavní štáb odmítá vysvětlení, a podle mě naprosto správně, že ztráty jsou jen přímým důsledkem rizika, které pilot při každém vzletu podstupuje. Na štábu si myslí, a já s nimi zcela

³ nyní Čad

souhlasím, že v některé oáze sedí na prameni hnědá žába. Nepřátelská okřídlená žába, která naše kamarády nutí přistát a má i kulomety. Konec konců na tom není nic divného. Proč bychom měli předpokládat, že budeme provozovat tak významnou leteckou linku, aniž by o ní měl náš nepřítel ponětí? Považoval bych to, pánové, za lehkomyšlnost, pokud by to přímo nebyla trestuhodná nedbalost. Je jen přirozené, že nepřítel udělá všechno proto, aby naše letouny nedoletěly. Zatím o tom sice nemáme důkaz, ale troufám si říci, že ta možnost je více než pravděpodobná. A mám pro to lepší slovo. Je jistá!“

Algy to jako obvykle nevydržel.

„Počkej. Naši kluci se ztrácejí cestou, ale ani německé letouny sem nemohou doletět z okupovaných letišť na severu Afriky. Je to příliš daleko.“

„Přesně tak,“ pokyvoval Biggles. „Uhodil jsi hřebík na hlavičku. Podle mého názoru Skopčáci nebo Italové dali dohromady zvláštní oddíl, který se skrývá někde v blízkosti linky. Mají jen jediný rozkaz: zničit ve vzduchu každý spojenecký letoun. Pánové, náš úkol je prostý. Musíme zaručit, aby naše letadla doletěla. Jestli nám tu někde za humny sedí nepřítel, pak ho musíme vymazat z oblohy. Nejdříve ho ovšem musíme najít. Budou asi nemile překvapeni, že máme v rukávu ještě nějaké trumfy a že si budeme hrát na schovávanou stejně jako oni. Naší podstatnou výhodou je moment překvapení. Předpokládám, že jsou tu někde blízko. Zatím neví, že jsme tady a strašně mi záleží na tom, aby se to nedověděli. Proto jsem vydal přísný rozkaz nepoužívat rádio. I stěny mají uši, a o dunách to platí zrovna tak. Stačí jedno slovo, které nepřítel zachytí, a můžeme naši hru na schovávanou zabalit. Nebude už pro ně problém

nás lokalizovat. Tak tohle jsou hlavní rysy našeho plánu, ale přesto vás musím upozornit na několik detailů.“ Biggles vstal a šel si nalít další šálek kávy.

„Tady v oáze jsme utopeni pod nekonečně modrou oblohou,“ pokračoval pak, „a mám povolení, zvolit libovolné prostředky, odpovídající situaci. Označili nás za jednotku na vlastní noze. Zbytek letky přistál v Karze, to je ta oáza blíže pramenů Nilu. Ti budou naši záložní silou a samozřejmě budou také zajišťovat spojení s velitelstvím vzdušných sil na Středním východě. Je nás tady šest, a to je víc než dost. V Karze máme několik záložních strojů a jsou tam sklady i náhradní díly. Whitley byl přestaven na nákladní letoun a máme tu i Defiant.⁴ Podle mě se dvoumístný letoun může hodit, i když zatím nevím přesně k čemu. Pánové, ti nahoře mi nechali volnou ruku takže ho tu teď máme. Angus Mackail velí oddílu v Karze a jsou tam s ním Taffy Hughes, náš oblíbený „Vztekloun“ Ferris, a také Henry Harcourt. Já tu mám seržanta Smythea a ten při výběru mechaniků nenechal nic náhodě. Máme tu tedy skupinku zpropadeně zručných chlapů. Jeho syn, kaprál Roy Smythe si vedl náramně v bitvě nad Baltikem a teď bude sedět u rádia ve dne v noci. Jenže stejně může jenom poslouchat.“

Biggles dopil kávu.

„Jednu věc si teď запиšte za uši.“ Biggles zvýšil hlas. „Jsme uprostřed pouště. Na to nikdy nezapomeňte! Kdo se ztratí, zažije neuvěřitelná muka. Slunce je tu nejhorší nepřítel. Je horší než škorpion nebo jedovatý pouštní pavouk. Slunce vám vysuší tělo rychle. Dokud je

⁴ Defiant – britská dvoumístná stíhačka se zadní střeleckou věží se čtyřmi kulomety.

co pít, dá se úbytek vlhkosti vyrovnávat. Ale jak dopijete poslední kapku, máte brzy sucho v hrdle a pak už to trvá jen krátce. Čtyřicet hodin na otevřené poušti se možná dá bez pití vydržet. Spíše ale ne! A zemřít žízni mi nepřipadá jako zrovna nejlepší způsob, jak vystoupit na nebesa. Proto jsem dal do každého letounu umístit krabici poslední záchrany, obsahující jídlo, vodu a tablety proti žízni. Člověk nikdy neví. Může se vám hodit, když budete nuceni přistát. Svou polní láhev budete vždy s sebou nosit na opasku. Neodkládat ji! Je to rozkaz! Pokud by někoho napadlo, že můj rozkaz nechá plavat, tak vězte, že v tomto případě doplavete velmi rychle. V slunečním žáru ztratíte veškeré síly a budete se třást jako osikové listy. Nechci slyšet ani slovo o tom, že bych vás nevaroval. Věřte tomu nebo ne, ale ztratit se uprostřed hor písku, je ta nejsnadnější věc na světě. Najít oázu, abyste si svlažili vyprahlé rty nebo si pohověli pod palmovými listy, se vám uprostřed dun jen tak nepodaří. Navíc otisky bot a vyjeté koleje by tu působily jako ideální reklama hlásající nepříteli, že jsme se tu usadili. Když nás najdou, přijdou brzo na návštěvu. A láhev s vínem ani koláč nám nepřivezou, to spíš tříštivé bomby.

Dále. Všichni budete vytrvale nosit sluneční přílby a budete se držet ve stínu. Když vystavíte vybledlou britskou kůži na sluníčku, pěkně vás to připálí a vysuší. Začnou vás pálit oči a začnete ztrácet hlavu. Bude vám připadat, že se zblázníte. A pak je tu ještě jedna místní legrace. Říká se jí haboob, což znamená písečnou bouři. Algy s Gingerem už dobře vědí, co ten větřík znamená, oni totiž pod africkým sluncem strávili nejednu noc. Vy ostatní ale nemáte ani nejmenší tušení, co všechno tady budeme muset překonat. Chci se proto jen ujistit, že

nemíníte moje rozkazy přehlížet. Pánové, to je vše. Chce se někdo na něco zeptat?“

„Ty můj starý harcovníku, já se tě snad na něco zeptat můžu,“ zašklebil se Bertie.

„Jasně.“

„Když připustím, že naši němečtí kamarádi poletují jako bodavý hmyz kolem trasy, rád bych věděl, co tě vede k tomu, žes vybral právě tuhle oblast? Však víš, co tím míním.“

„Ano. Kdyby Skopčáci operovali někde u výchozích bodů trasy, někdo by je brzy objevil. Podle mého názoru mají tábor někde uprostřed cesty. Důvodem k tomu ani tak není nehostinnost a vřelost téhle pouště, ale spíš to, že tohle je asi jediné místo, kterého mohli dosáhnout z jejich pozic v severní Africe. Z Libye, kde se Němci zabydleli, se to sem s určitými potížemi dá zvládnout.“

„Jo tak... jasně... jak jinak,“ zabručel Bertie. „To se mi zase vydařila idiotská otázka! Promiň.“

„Nic se neděje,“ řekl klidně Biggles. „Pánové, skončili jsme. Máte osobní volno, ale buďte připraveni, že rozkaz ke startu může přijít každým okamžikem. Až zachytíme kódované vysílání, že odstartoval další letoun ze západního pobřeží do Egypta nebo obráceně, náš úkol začíná. Zatím se pánové omezíme jen na průzkum okolí. Snažte se zapamatovat všechny orientační body, jestli tu vůbec nějaké najdeme. Jeden tu ale bezpochyby bude. Stará pouštní stezka, kterou kdysi putovaly karavany otroků, se vine jen kousek kolem oázy. Nic se ale nemění, v poušti můžete létat jen podle kompasu. Zatím budeme pátrat po ztracených letounech. Zajímají nás tedy všechny vraky strojů mezi dunami.“

„Hele, šéfe, a co Arabové?“ vyštěkl Tex. „Máme se jim vyhýbat? A když už na ně narazíme, na čí straně jsou?“

„Abych řekl pravdu, nejsem si jistý,“ zapochyboval Biggles.

„Pouští putují kočovní Tuaregové, to jsou ti nomádi, co nosí bílý šátek. Jestli se jim nebudete líbit, Bůh vás opatruj. Vyhneme se jim obloukem a budeme doufat, že udělají přesně totéž. Jedině takhle to může fungovat. Slyšeli jste to? Co to bylo?“

Muži vyskočili a nastražili uši. Ve velitelském stanu zavládlo hrobové ticho. Brzy bylo jasné, že se blíží jakési letadlo.

„Nehýbejte se,“ vykřikl Biggles a sám vyrazil k otevřenému stanovému cípu. Vyhlédl ven. Chvilí pozoroval oblohu. Potom řev motorů poklesl na mírné bručení a za chvíli utichl úplně. Všichni piloti Bigglesovy letky speciálního určení se na něj zahleděli s očekáváním. Jeho tvář ale byla zachmuřená.

„A je to jasné! Víme, jak si stojíme,“ řekl tiše. „Byl to Messerschmitt 109. Křížoval nad pouští. Odhaduji to na obvyklý průzkum. Nemá cenu ztrácet čas, stejně si nás brzo najde. Teď si ale nemyslím, že by cokoliv spatřil. Jinak by šel dolů a začal by okukovat. Jsem docela rád, že k tomu došlo tak brzo. Aspoň víme, že musíme být náležitě opatrní. Pokud se někdo z vás bude jen tak povalovat pod palmami, je to začátek našeho konce.“ Odmlčel se.

„Dřív nebo později ale stejně rozeznají při pravidelné hlídce pod palmami naše stroje,“ ozval se Ginger. „Nebo někoho z nás potkají ve vzduchu.“

„Určitě,“ připustil Biggles. „Jenže kroužící letadlo ještě neukazuje cestu k místu, kde jsme se zakopali. Nesedíme ale v jediné oáze v okolí. Nechce to teď nic jiného, než se řádně porozhlédnout po krajině, abychom věděli, kam jsme to vůbec složili svoje kosti.“

KAPITOLA DRUHÁ

POUŠTNÍ HLÍDKA

„Chlívkem“ voněl ranní čaj, když Biggles seznamoval své muže s prvním operačním úkolem.

„Zatím jsme nezachytili žádnou depeši, takže dneska se na lince nic dít nebude,“ začal. „Máme tedy příležitost dostat se k průzkumu. Zatím neočekávám, že by nám v něm někdo chtěl bránit. Pokud bychom na nějakého kamaráda s křížem na křídle narazili, bude to jen náhoda. Proto jsem se rozhodl, že průzkum neproběhne ve formaci. Provedeme leteckou obhlídku oblasti v doletu našich letounů. Prakticky to znamená prozkoumat území o poloměru pár set mil. Ale protože linka vede ze západu na východ, prosím vás, abyste právě na těchto světových stranách dávali bedlivý pozor. Hledejte koleje v písku nebo stopy po maskování. Také všechno, co by mohlo ukazovat, že se tam zřítilo nějaké letadlo. Ty Algy s Carringtonem prozkoumáte východní část. Zaujměte s oběma letouny takové postavení, abyste mohli přehlédnout co nejširší rozlohu. Rádiové spojení je přísně zakázáno. Tentokrát vám ale povoluji v případě potřeby vyslat nouzové signály. Bertie, ty poletíš do severní oblasti. Znáš tě, tak tentokrát se, prosím pěkně, vyhni všem malérům. Někde tam leží dvě oázy, ale raději je vynech. Ano? Rozhodně nepotřebujeme, aby nás tu někdo viděl. A informace se i v písku šíří rychlostí blesku.“

Biggles se na slovutného lorda přísně podíval a chvíli si ho zkoumavě měřil. Bertie mlčky kývl a velitel se odvrátil.

„Texi, ty zamíříš jižním směrem,“ pokračoval. „Nemusíš ale zaletět příliš hluboko do pouště. Ginger poletí se mnou na západ. Všichni se budeme držet dostatečně vysoko. V místním průzračném vzduchu je vidět strašně daleko.“ Očima zhodnotil připravenost své letky.

„Když všechno půjde hladce, sejdem se tady asi tak za dvě hodiny a porovnáme výsledky. Otázky, pánové?“

Nikdo nic nenamítal a během pár minut natočili motory. Šest stíhacích letounů pomalu rolovalo na start do otevřené pouště. Algyho následoval Tug Carrington. První vystoupali nad oázu a zmizeli na sluncem zalité obloze. Bertie si ještě ověřil kompas a odletěl na sever, Tex pro změnu na jih.

Biggles ještě chvílku rozmlouval se seržantem Smythem, který připravil jeho letoun.

„Nezapomeňte zakrýt veškeré stopy našeho odletu,“ ukázal mu na rozrytý písek a pak se obrátil k Gingerovi. „Jdeme na to. Dávej pozor na orientační body. Takže přímo na západ a poletíme blízko sebe. Pokud uvidíš něco podezřelého, přileť na dohled a zamávej křídly. Pak se na to poletíme podívat spolu. Budeme se držet na dohled. Souhlasíš?“

Ve chvílce se oba Spitfiry odlepily od země, zanechávající za sebou opuštěný ostrůvek zelených palem. V patnácti tisících Biggles vyrovnal stoupání, zamával křídly a změnil kurz o několik stupňů jižněji. Ginger letěl severněji a teprve, když druhý letoun na jeho předním skle představoval malou tečku, změnil kurz

přímo na západ. Přiškrtil motor, nabral nejvhodnější výšku pro průzkum a začal sledovat terén.

Zatím pod ním ležel jen a jen nekonečný písek, obzor neměl konce. Písek a písek rozhodně neposkytoval jeho očím žádný důvod k obveselení. Nezpozoroval tu ani útvary, které by ho mohly navádět. Neviděl prostě nic, co by narušovalo ustavičnou jednotvárnost žlutého písku vyjma několika šedivých balvanů či chumáčů velbloudí srsti. Nad celým územím se vznášelo ovzduší opuštěnosti, zmaru a prokletí. Bílé sluneční paprsky na ocelově modré obloze způsobovaly průzračné zrcadlení vzduchu a jeho mírné chvění. Gingerův letoun reagoval a pohupoval křídly jakoby protestoval proti mrtvému vzhledu kraje...

Letěl sám nad podobným územím prvně a ani po několika chvílích letu se nedokázal ubránit depresivním pocitům. Připadal si tu osaměle, jakoby se pohyboval v záhrobí. Jen přítomnost druhého stroje ho vracela do skutečnosti. Nasadil si tmavé brýle, aby aspoň trochu ulevil pálícím očím a začal pečlivě sledovat pouštní povrch. Teď už to byla jen běžná rutina. Neviděl nic, až najednou se objevila jakási podivná brázda. Od jižního obzoru se na sever táhla vyšlapaná stezka. Okolo ní spatřil bílé útvary, o jejichž původu se mohl jen domýšlet. Pochopil to správně. Ty zářivě bílé hromádky vysušené a vybělené větrem a slunečním žářem jednoznačně dokazovaly, k čemu tenhle průchod mezi dunami sloužil.

Ginger zíral na podivnou změť zvířecích a snad i lidských kostí. Ty velké určitě patřily uhynulým velbloudům. Pověstná starověká otrokářská stezka, kterou procházelo nespočet karavan! „Dobrotivý Bože,“

ulevil si zrzavý pilot nahlas. Objevil první orientační bod a věděl, že si ho musí zapsat hluboko do paměti.

Písek navátý v dunách mu připomínal žlutavou mořskou hladinu s dlouhými, táhlými vlnami, která se však boží prozřetelností během okamžiku proměnila v led. A pak uviděl další hromadu kostí. Jenže tohle nebyly hnáty poházené při stezce. Zde ležela přímo osada kostí, rozhozená po velké ploše. Muselo to být místo, kde unavení poutníci sešli z cesty a kde se naplnil jejich osud.

Nebo jim ze světa pomohli nelítostní Tuaregové, na jejichž tvářích se nepohne ani sval? Asi ano. A i kdyby, tak pod bílou látkou to jejich oběť stejně neuvidí. Pro pilota však podobné místo tady na Sahaře představovalo jeden z velmi podstatných orientačních bodů. Nic jiného tu prostě nebylo. Ginger zkontroloval čas, aby se ujistil, jak daleko od oázy leží oblast, kterou kdysi procházel smrtonoš s bílým závojem.

Očima pak zabloudil v otevřeném prostoru před sebou a hledal Bigglesovo letadlo. Bylo tam. Gingerovi se ulevilo.

Krajina se trochu změnila a pod letadlem se neočekávaně objevovaly jednotlivé shluky kamenů, mezi kterými bylo možno spatřit velké kusy velbloudí srsti. Gingera napadlo, že i tady, uprostřed nehostinné pustiny, se musí v určité hloubce nacházet vodní prameny. Jinak by tu po zvířatech nebyla ani stopa.

Ale to už mu Bigglesův stroj přeletěl před nosem a zakýval křídly, aby mu naznačil, že je čas návratu.

Celou cestu zpět letěli vedle sebe. Biggles si však stejně neodpustil kratičké výlety na všechny světové strany. Tenhle hlídkový let nebyl pro Gingeru jen jedním z těch naprosto nudných obyčejných letů. Poušť na něj

zapůsobila. Přistáli a zarolovali pod stromy, kde už stroje stály na stojánce, zatímco piloti líně usrkávali čaj v pohodlném chlívku.

Biggles nejdříve oslovil Algyho.

„Viděls něco?“ otázal se prostě.

„Nic zvláštního.“

„A ty, Bertie?“

„Písek, prosím pěkně. Toho je tu dost. Vy jste ho neviděli?“ laškoval anglický šlechtic. „Kupy písku. Plné nákladáky!“ I Tex a Tug jen vrtěli hlavou.

Biggles se zamyšleně podrbal na bradě. „My našli zdejší pověstnou stezku otroků,“ řekl pomalu. „A já si bláhově myslel, že najdeme aspoň jednu mašinu, abychom mohli stanovit příčinu, proč nedoletěla. Musíme ještě prohledat velmi rozlehlé území, legrace to nebude. Zítra zkusíme severovýchod a severozápad, třeba tam něco najdeme. Pokud se vrátíme i zítra s prázdnou, budu muset připustit, že jsem se zmýlil. A to já nerad. Hledat letadlo v zalesněné oblasti by ale bylo ještě horší. To bych raději přeházel celou kupku sena a tu jehlu bych našel snáz. Ale tady bychom letadlo stojící mezi dunami museli najít docela snadno. Je to velmi podivná záležitost. Pokud nepřistáli, tak kde, hrome, jsou? Proč uhnuli z kurzu? Určitě ale nepřistáli v oblasti, kterou jsme dneska pročesali křížem krážem.“

„Mohli ztratit kurz úplně,“ navrhoval možné řešení Algy.

„Jeden pilot by se mohl splést, tomu bych ještě věřil. Ale aby stejnou chybu udělalo sedm letců, to si ze mě asi děláš blázny. K čemu bychom měli naše výcviková střediska?“ odsekl nepřiměřeně ostře Biggles.

„Budou v jedné z těch oblastí, které nás čekají zítra,“ uklidňoval stoupající napětí Ginger.

„Jestli tam budou, tak mi to už do sebe nezapadá vůbec,“ vrtěl hlavou Biggles. „Pak mi budeš muset odpovědět na otázku, proč sedm letadel opustí kurz prakticky na stejném místě. Neříkej mi, že sem hlavní štáb poslal piloty, kteří to neumí s kompasem a neudrží letoun v kurzu. Navíc vím, že mezi nimi byl také Fred Gillson. A to je pan pilot. Létal na britských zaoceánských letech a jak mu to šlo. Ba ne, má to háček. Zatím mě nic nenapadá, ale kluci, stejně na to přijdeme. Teď je ale už večere na stole. Co kdybychom zkusili noční průzkumný let?“

U vchodu do stanu stál Smythe. Biggles si ho přísně změřil. „Seržante, co se děje?“

„Právě jsme dekodovali depeši, pane,“ informoval ho stručně a podával mu list papíru. Biggles ho rychle přelétl očima.

„Dobrá,“ řekl. „Letoun Dragon⁵ GB ZXL odlétl ze Západního pobřeží do Egypta dnes ráno v sedm. Musí se tu objevit každou chvíli. Na palubě je generál Demaurice, který má převzít velení nad perutí Svobodných Francouzů. Pokud letadlo nedoletí, máme se na co těšit. Musíme ihned připravit jeho slavnostní uvítání. Pánové, stejný směr jako ráno. Poletíte ale s větším rozestupem. Držte se udaného kurzu a mějte vzdušný koridor na dohled. Algy s Bertiem tady zůstanou. Jakmile uslyšíte, že se Dragon blíží, bez ohledu na to, zda budeme zpátky nebo ne, doprovodíte generálův

⁵ De Havilland Dragon (Drak) – dopravní dvoumotorový dvojplošník

stroj co nejdál na východ. Hlídejte si ale palivo. Seržante, vy zůstanete u rádia a v případě, že by přišla další depeše, okamžitě se hlase.“

Během několika minut dvě stíhačky nabraly výšku a držely naprosto stejný kurz jako ráno. Ginger se lehce uhnul na sever, zatímco Biggles se odklonil na jih. Oba zkušené letci tak dostali možnost kontrolovat vzdušný prostor kousek mimo koridor. Vždyť i Dragon mohl lehce změnit letovou hladinu.

Biggles pátral očima po obloze, zda nespatří přilétající dvojplošník, ale viděl před sebou jen Gingerův stroj. A najednou tam nebyl ani on. Nijak se tím neznepokojoval, vždyť právě zrcadlíci se horký vzduch omezuje viditelnost.

Bigglesova nervozita však stoupala každou minutou. Kde jen mohou být? Znovu v duchu násobil letové koordináty, vzal v úvahu počasí i možné zdržení. Nic naplat, spočítal to dobře. Už tu dávno měl být!

Uběhla hodina a velitel jednotky ztratil pochybnosti. Zase se muselo něco stát. Buď okřídleného Draka přehlédl sám ve slunečním oparu, nebo prostě vůbec nedoletěl do oblasti, kde hlídkoval. První vysvětlení se mu zhostilo. Uvidíme, co tomu řekne Ginger, třeba ho už zachytil, pomyslel si. Otočil letoun a začal pro změnu pátrat po Gingerově Spitfiru. Jenže ten tu taky nebyl...

Jeden pohled na ukazatel paliva a Biggles věděl, že musí na základnu. Při návratu soustředěně kontroloval písečné přesypy a ojedinělé skalní útvary a náhle si s hrůzou uvědomil, že tyhle skalní ostrohy tu předtím nebyly. Cožpak je přehlédl při první hlídce? Jak se to mohlo stát? A zrovna jemu! Ověřil si kurz a ujistil se, že

letí správně. Krátký výpočet a bylo mu jasné, že jeho odchylka není větší než dvě míle. A to tady nad jednolitou a jednotvárnou krajinou nepředstavovalo nic podstatného.

Zmatek nad zmatek, pomyslel si a začal hledat alespoň nějaká východiska. Bylo to jasné, chybělo jen pár kousků skládačky. Kompas? Ne, ten je v pořádku. Před letem ho přece znovu pečlivě vyzkoušel a střelka ukazovala, kam měla. A teď najednou letí nad skalními útvary, nad oblastí, kterou jaktěživ neviděl! Odpověď na své pochyby nenacházel.

Slunce mu při orientaci příliš nepomáhalo, protože stálo přímo v Okrouhlíku. Nezbyvalo než vystoupat výše a najít orientační body z prvního letu.

Podle svého nejlepšího přesvědčení se snažil držet původní kurz, který se přece nemohl příliš lišit od správné cesty do oázy. Hodil nevraživý pohled na střelku kompasu, ale řídil se svým rozumem. Ve dvaceti tisíci stopách s velkou úlevou spatřil daleko před sebou ono pohřebiště. Jak se mohl tak odchýlit od původního kurzu, naprosto nechápal. Cesta vedla od severu na jih. Když ji přeletí v pravém úhlu, bude přinejmenším mířit na východ. A někde tam leží jejich tajná operační základna. Jeho jasnozřivá úvaha a přesné navedení letadla způsobilo, že asi za půl hodinu spatřil vytouženou oázu. Když vyskakoval z kabiny, rozkřičel se na Algyho. Všichni se k němu rozběhli.

„Viděls ten stroj?“ zeptal se Biggles suše.

„Celou dobu pozorujeme oblohu a nikde ani stopa po letounu. A navíc jsme ani nic neslyšeli.“

Biggles si svlažil vyprahlé rty. „A co Ginger? Kde se fláká? To už uvnitř popíjí kávu, zatímco vy se tu smažíte na slunci?“

„Počkej...“ znejistěl Algy. „Vždyť jste letěli spolu. Ginger tu není!“

Biggles zamrkal. „Začíná to být náramně vážné,“ zavrčel. „V mé nádrži zbývá už jen pár litrů. Jestli se ten hoch neobjeví během několika minut, bude muset k zemi. Dojde mu šťáva.“

„Co se mohlo stát? Snad ho zase nenapadlo dělat nějaké skopičiny?“ neudržel se Tex.

„Možná že vím, co se mu mohlo přihodit,“ pomalu a zadumaně prohodil Biggles. „Jdeme do stínu a tam si o tom promluvíme. Seržante, zkontrolujte kompas a dejte si záležet. Očekávám vaší zprávu ve stanu!“ Tentokrát to zaznělo jako ostrý rozkaz.

„Dneska se mi stalo něco prazvláštního,“ vysvětloval Biggles, když už zase seděli v jídelně. „Ztratil jsem kurz, i když kompas ukazoval správný směr. Najednou jsem byl někde jinde. Zaletěl jsem si hezkých pár mil na sever. Kompas se asi zbláznil.“

„Že by i na střelku působilo sluníčko? Jestli víš, co tím chci říct?“ neodpustil si Bertie.

Právě v tu chvíli vklouzl do stanu Smythe. „Pane, slyšel jsem poznámku sira Bertieho, ale bohužel nemohu souhlasit. Kompas je v naprostém pořádku.“

„Jste si jistý?“ pochybovačně pronesl Biggles a kroutil hlavou.

„Naprosto, pane. Zkontroloval jsem to osobně.“

Biggles se na něj zadíval s výrazem naprostého nepochopení. A pak se mu v očích rozhořely ohníčky, zvěstující, že možná kápl na jádro věci.

„Vždyť je to tak jednoduché, pánové,“ skoro vykřikl. „Co může odklonit střelku? Magnetické pole! Dávno znám důkazy, že to funguje, četl jsem o tom. Naši němečtí přítelíčkové vyslali do vzduchu silný magnetický výboj, protože na trase zrovna letěl Dragon. Pilot sledoval kompas, ten ukazoval chybně a není se co divit, že ztratil kurz. Vsadil bych se, že jsme přišli na kloub celé záhadě. Stejným způsobem zmizelo všech sedm. Já i Ginger jsme zrovna byli ve vzduchu, když vyslali výboj. A i my oba dva jsme letěli kdoví kam. Vypnuli zdroj a kompas nám zase běhá jako nejlepší švýcarské hodinky.“

„To by ale znamenalo, že vypnuli paprsek až po nehodě našeho okřídleného Dráčka,“ shrnoval s vytřeštěnýma očima Algy.

Biggles se zhluboka nadechl. „Máš asi pravdu. Ale to by na tom nebylo to nejhorší. Jestliže se totiž tímto způsobem dá kompas zmást, máme před sebou další komplikaci, se kterou se budeme muset nějak vyrovnat.“

„Co tím myslíš?“ vydechl Algy a v jeho hlase zaznělo nepochopení.

„Mysli! Za úsvitu se v průběhu letu nic nestalo. Kompasy nebyly rušeny. Pak odstartoval Havilland ze Západního pobřeží. A krátce nato se objevily magnetické poruchy. Na to aby šlo o náhodu, to proběhlo jak po másle. Me 109 je už dávno z hlídky doma. Oni vědí kdy a kde se objeví naše letouny! Pánové, jejich špión s vysílačkou sedí někde na trase. A vůbec nemusí být přímo na letištích. Jedna nula pro Skopčáky. Může totiž dřepět kdekoli pod vzdušným koridorem. Jsem si už naprosto jistý, kterým směrem zmizeli piloti v našich uniformách. Dá se to odhadnout podle odchylky na kompasu. A přesně tam najdeme i Gingera. Jenže zrzci

mají chytrou hlavu, a tak doufám, že hochovi to došlo a máme ho tu cobydup.“ Podíval se na hodinky a zavrtěl hlavou.

„Mohl také přistát, jestliže se mu něco zdálo podezřelé, ale já bych na to příliš nevsázel. Nelíbí se mi to. Mám ale hlad jako vlk, tak si něco zakousnu a poletím ho hledat.“

„Sám?“ řekl udiveně Algy.

Jasně,“ klidně odvětil jejich velitel. „Nechce se mi riskovat ztráty více letounů a lidí. Nevíme nic jistého a jen těžko se dá odhadovat, co mě tam může potkat. Někdo se tu musí o všechno postarat, kdybych se nevrátil. A to zas nelze docela vyloučit.“

„A proč bych nemohl letět místo tebe?“

„Ne!“ Tón, jakým Biggles na Algyho vyštěkl, vylučoval každý odpor. „Já jsem už na své kůži pocítil ten zblázněný kompas. Ty ne.“

„Máme tě hledat, když se do určité doby nevrátíš?“

Biggles se zamyslel. „Řekl bych, že Ginger vězí v oblasti ležící na severozápad ve vzdálenosti od sta do dvou set mil. Musím letět na západ, nalézt starou karavanní stezku a teprve poté zatočit na sever. Přesně tudy! Pak pod sebou spatřím malé skalní město. Nestačil jsem odhadnout, jak je to daleko. Ale něco mi říká, že přesně tam bych Gingera mohl najít. Když se nevrátím za dvě hodiny, pak vězte, že jsem tam přistál. Stejně mi však dejte čas do rozbřesku. Pátrání by jinak nemělo smysl, neboť taky můžu přistát dobrovolně. Znáte mě, ne?“ Jeho ústa se roztáhla do širokého úsměvu.

„Třeba tam někde bude sedět Ginger s hlavou v dlaních,“ snažil se zlehčit jejich obavy. „Třeba tam někde bude i Dragon. Potřebuji mít naprostou jistotu, že se zřítíl

předtím, než vyhlásím oficiální pátrací akci.“ Biggles se otočil k Smythemu, který tu poslušně čekal na další příkazy. „Řekněte místnímu sluhovi, že umřeme hlady, když nebude oběd na stole do dvou minut. Pánové, děkuji vám.“

Dvakrát moc se nenajedli. Málo naplat, byla válka. Ale kus pořádného hovězího, sušenky, broskve z konzervy a káva jim na chvíli daly zapomenout na nastávající bezesné noci. Pak se opět probírali všemi možnými pohledy na celou záhadu, jenže žádný kouzelný dědeček jim neprozradil, kde leží klíč k tajemné komnatě. Pořád ještě věřili, že se Ginger objeví. Konečně se Biggles zvedl, zamával svým kamarádům a podřízeným zároveň, sedl si do kabiny velitelského stroje a během několika minut zmizel za obzorem. Zvolna pohasínající sluneční kotouč osvětloval ocasní plochy jeho Spitfiru.

Nad už známou hromadou kostí, Biggles prudce zatočil na sever. Oblast byla podstatně rozsáhlejší, než předpokládal. Pár skalních bloků pomalu přešlo k mnohem výraznějším tvarům. Zubaté ostrohy nehostinných balvanů se zde vznešeně tyčily proti zešedlé obloze. A všude mezi nimi ležely závěje navátého písku. Do ohniska Bigglesova zájmu se dostaly právě tyto průrvy, neboť velmi dobře věděl, že hromada písku dokáže za čas vlivem povětrnostních podmínek ztvrdnout jako beton. Bez problémů pak dokáže unést i těžké technické zařízení. Jinde však tekutý písek zase může nalíčit smrtící past pro člověka, zvíře, natož pak pro letadlo. Vítr je mocný přírodní živel a jen na něm a na vodě záleží, jak je zformován zemský povrch. Pod Bigglesovou stíhačkou prostě ležela bezútěšná, opuštěná

a zákeřná oblast, kterou si jen těžko někdo dovede představit. Biggles snížil výšku a zahájil pečlivou prohlídku přírodních úkazů.

Letěl nad úzkou průrvou, jejíž vyprahlé stěny šplhaly na zdejší poměry do mimořádné výšky. A náhle si Biggles připadal jako Alenka v říši divů. Pod ním, v pískovcové rokli stál Spitfire na první pohled naprosto nepoškozený. Nikde v okolí nebylo ani živáčka. Letoun působil opuštěně, a pokud v tomhle kraji vůbec kdy bylo živo, této rokli se to nedotklo. Vrtule stroje se netočila a kabina zela prázdnotou...

Biggles byl ohromen. Pátral po letadle a předpokládal, že nějaké najde. Jenomže tohle? Nepřekvapilo by ho, kdyby našel zhroucený a přelomený trup a ulomenou vrtuli. Neudivila by ho ani přítomnost Gingera hlasitě nadávajícího na hroznou smůlu. Ale jeho stroji nikdo nezkřivil ani jeden plechový plát. Kde ten Ginger je, když je letoun v naprostém pořádku? I písečné podloží představuje dostatečně tvrdou plochu, neboť kola vyryla jen velmi mělkou brázdu. Tak co tady ten zrzek zrzavá vyvádí, zlobil se a strachoval současně.

Biggles, s hrůzostrašnou představou tekutého písku, nešel hned na přistání. Několikrát zakroužil nad odstaveným letadlem ve výšce okolo osmdesáti yardů. Chtěl se utvrdit, že ho nešálí oči, když rozpoznává neporušený podvozek. Až pak nasadil na přistání a stroj se klidně zastavil vedle opuštěného letounu.

Vyskočil ze stíhačky a rozběhl se ke kabině. Ucítil mrazení v zádech a sevřel se mu žaludek. Obával se, zda tam nespátří zhrouceného Gingera. Mohl ležet na podlaze s nějakým vážným zraněním, říkal si. Spěchal, ale kokpit byl skutečně prázdný. Neměl nejmenší představu, co se

tu odehrálo. Očima bloudil po kabině i po nejbližším okolí opuštěného letadla. Nenašel jediný průstřel, nenašel nic, co by jeho ryšavého přítele mohlo donutit k nebezpečnému přistání. I nádrž zůstala z části plná. Biggles dokonce zkusil nahodit i motor, a ten ihned naskočil. Vypnul ho, vylezl ven a rozhlédl se po vyprahlém okolí. „Gingere,“ zařval. „Sakra, kde jsi?“

Odpovědí mu bylo jen a jen ticho. Bigglese napadlo, že někde poblíž mlčky přechází stará dáma s kosou. Zaplavila ho vlna beznaděje a trudnomyslnosti. „Gingere...“ zavolal znovu, ale hlas mu selhal.

KAPITOLA TŘETÍ

CO SE STALO GINGEROVI

Ginger křížoval nad pouští a stejně tak jako Biggles upřeně sledoval oblohu. Ten Dragon se musí objevit! Ani Ginger neměl nejmenší důvod předpokládat, že by se jeho kompas zbláznil. Pak se podíval na hodinky v palubní desce a zarazilo ho, že krajina pod ním vypadá úplně jinak než včera. Pocítil první záchvěv podezření a začalo mu vrtat hlavou, co to má znamenat. Znovu se zadíval dolů, ale hromádky kostí tam neviděl. Protřel si oči. Byl to jediný orientační bod a teď jakoby mu ho místní proradní kočovníci ukradli...

„Nesmysl,“ zahučel Ginger.

Znovu si protřel zrak, ale ani po Arabech, ani po vybělených lebkách a klíčních kostech nebylo dole ani památky. Navíc, celý terén se nějak změnil a vůbec nepřipomínal poušť, nad kterou letěl za ranního rozbřesku. Někde musí být chyba! Kde jsou ty kosti, zuřivě uvažoval. V průzračném vzduchu měl dobrý rozhled, ale široko daleko nespatriť nic, co by mu připomínalo ostatky zemřelých otroků a tažných zvířat.

Podíval se na hodinky na zápěstí a v okamžiku si ověřil, že ukazují na chlup stejný čas jako ty na palubní desce. Tady chyba nebyla a on se cítil ještě zmatenější.

Letím stejným kurzem, od startu uběhl stejný čas jako dnes ráno a ty kosti tu pořád nejsou a nejsou, žalostně v duchu zabědoval.

Sestoupil na pět tisíc stop, aby si Saharu pozorně prohlédl. Tady tudy karavany určitě neprošly, řekl si pro

sebe a utvrdil se v přesvědčení, že tenhle kus divočiny ještě nikdy neviděl. Bylo tady příliš mnoho balvanů i skalních ostrohů. Technika je sice dobrá věc, ale nemůžeš se na ní vždy spolehnout, kroutil hlavou. Už věděl, že střelka kompasu ho vypekla.

Podíval se doleva, Bigglesův stroj tam nebyl. Oslnily ho ale sluneční paprsky a chvíli nic neviděl. Dusný vzduch a rozpálená kabina rozhodně nepřidaly k jeho dobré náladě. Nebyl nijak vyplašen, ale přesto teď dával větší pozor na okolí. Pozorně prohlížel skály dole vpravo. Něco tam bylo...

A potom se ten záblesk opakoval. Natáhl si sluneční brýle a sledoval chvějící se paprsek vycházející odkudsi ze skal. V poušti jsou podobné záblesky neobvyklé a mohou je způsobit jen tři zdroje. Voda, naleštěný kov nebo sklo.

Ginger zauvažoval, oč šlo v tomto případě. Voda to určitě nebyla, to by tady musely růst palmy, nebo alespoň žlutá tráva. Kov to bude jen těžko, protože by to pak musela být nějaká zbraň. Že by Arab nesoucí svoji ručnici? Ne, to by záblesk nevydržel tak dlouho. Muselo to být sklo!

Ginger viděl hodně roztříštěných skel, od nichž se odrážely sluneční paprsky, oslňující oči. Vzpomněl si, jak jim Biggles kdysi vyprávěl malou příhodu z Egypta, kdy byl zcela oslněn neznámým zdrojem světla. Pak se ukázalo, že je to odraz slunečních paprsků od prázdných láhví, odhozených v poušti věčně žíznivými turisty.

Nebyl by to zrzavý Angličan, aby ho zvědavost nepřinutila záhadu prozkoumat. Uvědomil si, že ho možná Biggles ztratí z dohledu, ale předpokládal, že se brzo vrátí na svůj kurz. Každopádně věřil, že vrátit se

zpátky nebude problém a že musí zjistit, co to bliká. Sklonil nos letadla, ubral plyn a začal v kruzích klesat na nejnižší možnou výšku letu.

Chtěl se opravdu jen podívat, ale stejně tak jako Biggles o pár hodin později, nevěřil svým očím. Mezi strmými skalními stěnami stálo letadlo. Měl pravdu. Paprsky slunce se odrážely od roztržitého čelního skla. Nikde se nic nepohnulo.

Ginger naletěl na cíl několikrát, protože ho pochopitelně zajímaly identifikační znaky. Trup i křídla byly však tak poničené, že nerozpoznal ani výsostné znaky stroje. Nedokázal si ani uvědomit, o který typ letounu jde. Jediné, co rozluštil, bylo velké „Gé“, které dokazovalo, že letadlo muselo patřit nějaké britské civilní letecké společnosti. Určitě to byl jeden z pohřešovaných dvojplášňů, na které se Biggles přímo třásl! Najednou zbledl, neboť si uvědomil, že přesně takhle by mohl dopadnout stroj, na který tak netrpělivě čekali. Co když je to právě tenhle Havilland? Mohou tam být lidé? Přežili?

V hlavě měl zmatek, nevěděl co dál. Dává mu jeho objev dostatečné oprávnění k rádiové relaci? Určitě ne, Biggles by se zbláznil. Vždyť přísně nařídil, že rádiové spojení mohou použít jen v případě nejvyššího ohrožení. Může pro Bigglese doletět?

I kdyby ho ve vzduchu objevil, jak mu gesty vysvětlí, co našel? A Biggles se už určitě vrátil na základnu a trvalo by věčnost, než sem znovu doletí. Ginger přesto vyletěl nahoru nad otevřenou poušť, opsal na jižním obzoru kruh, pak si ale uvědomil, že může ztratit přehled a že také vrak letounu už podruhé nemusí

nalézt. Už ani teď nebude jednoduché se vrátit, neboť všechny ty skály a balvany vypadají stejně.

Otočil stíhačku a vracel se ke zřícenému stroji. Dokázal si docela dobře představit, jak k tomu došlo. Hned vedle skalního výběžku se nacházela docela rovná písečná planina. Vyjeté koleje dokazovaly, že se pilot snažil přistát právě tady. Nedokázal ale včas letadlo zastavit a narazil do skalního masivu. Kdyby tenhle kousek písku byl jen o píd větší, tak bych to risknul taky, pomyslel si. Jenže když to nezvládlo ani líné transportní letadlo, jak by asi dopadl rychlý Spitfire? Gingerovi došlo, že jen ohrožení života mohlo být příčinou, proč se pilot druhého letounu rozhodl přistát právě zde. Představa krvácejícího pilota a umírajících cestujících zastínila jeho veškeré obavy.

Kdyby odletěl a něco neudělal, byl by zbabělec a nemohl by do smrti spát. Bez ohledu na následky musí dolů, přesvědčit se, že v letadle opravdu nikdo není.

Vystoupal o pár desítek stop, začal kroužit a po krátkém úporném hledání našel, co hledal. Nedaleko se nacházela dlouhá a široká písečná plocha mezi dvěma skalními hřebeny. Nebylo to sice přesně to, co si představoval, ale betonovou přistávací dráhu tu stejně nenajde. Byla to dost dlouhá plocha s možná postačující šířkou, na jejímž obvodu se válely hromady šterku. Zkontroloval vítr a oddechl si. Panovalo naprosté bezvětrí a on má celou dlouhou a docela bezpečnou přistávací dráhu jen pro sebe. Nejvíce se obával, aby se až po nos nezahrabal do sypkého písku. Jen těžko by se z toho dostával.

„Ze vzduchu to nezjistím a tak to prostě zkusím,“ řekl tiše Ginger a ušklíbl se. „Jakpak to udělal ten nešťastný civilista, když dopadl tak bídně?“

Ještě jednou mrkl na písek přistávací dráhy, vypnul motor a klouzal dolů. Byl si přesně vědom toho, co riskuje, ale stejně tak byl přesvědčen, že za těchto okolností nemůže a nesmí udělat nic jiného.

Naprosto soustředěně začal svůj nebezpečný sestup. Ještě se naposledy nadechl a skoro zavřel oči. Než se podvozek poprvé dotkl země, vyschlo mu v ústech a když už kola klouzala po písku, zhluboka si oddechl. Jeho Spitfire spokojeně jel po tvrdém, písečném dně průrvy. Pak se zastavil. K nejbližším balvanům chybělo hezkých pár metrů.

Rudovlasý pilot vypnul motor a seskočil na zem. Chvilí se protahoval, aby narovnal pokroucené končetiny a souběžně obhlížel okolí. Můj Bože, tady je parno, byla první myšlenka, která ho napadla. Přistál přímo v peci. Vzduch, písek a snad i skály nasákly žářem afrického slunce.

„Ten rámus tady mi taky moc nevyhovuje,“ řekl polohlasem, ale uprostřed absolutního ticha zazněl jeho hlas jak trouba bojovníka před Jerichem. „Nevěděl jsem, jak silný mám hlas,“ špitl. „To je o ušní bubínky!“

V téhle rokli odmítl žít i poslední pavouk. Ginger nenašel ani stéblo nejobyčejnější trávy. Ale velbloudi tu někdy byli, pomyslel si, když spatřil pro něj už neodmyslitelnou součást zdejší krajiny, pár hrstí velbloudích chlupů.

I nejklidnější chlap by se v tom míru zbláznil, proběhlo mu hlavou. Odhodil leteckou blůzu, protože v

tom horku se v ní nedalo vydržet. Vyrazil a přidal do kroku.

Po hezkých pár metrech se zastavil. Kde má polní láhev? Nechal ji ležet v kabině.

Biggles by mi dal, kousl se do rtů, jenomže vracet se už nechtěl, vrak i vlastní stroj měl v dohledu a stejně počítal, že v pár minutách bude zase ve vzduchu. Co by se mohlo stát? Ani Biggles nemůže předvídat všechno, usmál se a docela rozmyslně porušil první příkázání pouštního desatera.

Blížil se k poničenému trupu letadla s obavami. Už rozpoznával imatrikulační znaky G-VDH na trupu stroje Rapid. Tohle letadlo vyrobili jako jednu z verzí ve stejné továrně jako Dragona. De Havilland se snažil vyrábět hezkých pár typů dopravních dvojplošníků. Avšak náraz do skalní stěny musel být příšerný, když se odlomila horní křídla a utrhla se přední část trupu.

Kabina byla prázdná, Ginger si mohl na chvilku oddechnout. Bohužel ne nadlouho. Vedle letounu si všiml tří navršených náspů písku. Určitě to byly hroby. Kdo ale odpočíval pod uměle vytvořenými mohylami, pochopitelně nevěděl. Nedalo se tady nic zjistit, smutně si uvědomil hříšník, který porušil Bigglesův příkaz. Neviděl ani žádná zavazadla. Vlezl znovu do kabiny a probíral se přihrádkami. Palubní deník nebyl na svém místě. A pak už chyběl jen jeden pohled k tomu, aby Ginger pochopil, proč dopravní letadlo skončilo v písčných dunách.

Celý nos letadla a celý trup byl rozstřílen jako řešeto. Ginger zaťal zuby, neboť si uvědomil, že někdo to naprosto neozbrojené civilní letadlo docela sprostě sestřelil.

Vedle letounu si všiml tu navršených násypů písku...

Ale co tu vůbec ten aeroplán dělal, vždyť jsou hezkých pár mil mimo koridor, ozvala se další neodbytná myšlenka.

Prohlédl si průstřely a pochopil, že strůjcem tragického konce je nepřátelský stíhací letoun. Kde jsou ale všichni cestující? Pochovali mrtvé a vyrazili na beznadějný pochod k výspám civilizace? Kdo to ví?

Jen písek mu mohl přinést vysvětlení. Při práci na mohylách někdo použil polní lopatku a ta do běžného vybavení vojenského letadla nepatřila. Kde se tedy vzala na palubě obyčejného dopravního letounu? Otisky nohou sice nenašel, ale řešení přišlo samo o sobě. Podvozek nějakého dopravního prostředku je vryl do měkkého písku. Blízko skalní stěny bezpochyby určitou dobu stálo jiné letadlo. Podle směru kolejí Ginger pochopil, že se pravděpodobně o něco později vzneslo a zmizelo směrem, kterým původně přiletělo. Na sever.

Jednotlivé kousky skládačky vytvořily celý obraz tragické příhody uprostřed pouště. Nepřítel z naprosto nepochopitelného důvodu sestřelil civilní letadlo. Střelec informoval základnu a dostal příkaz, ověřit konečné výsledky. Určitě jásal! Tři cestující zemřeli na vyprahlém saharském písku.

„Aspoň že je pochovali, syčáci,“ odplivl si Ginger. Ostatní muži z paluby Rapidu byli donuceni poslouchat příkazy vrahů, z nichž se stali vězňové. Gingerovi tohle úplně stačilo. Čím dříve se to dozvědí ostatní, tím lépe. Naposledy se ohlédl, otřel si upocený obličej a vydal se zpět ke Spitfiru.

V polovině cesty uslyšel známé hučení leteckého motoru. Zarazil se. Cizí letadlo se nezadržitelně blížilo a to ho přimělo, aby zmáčkl svůj vnitřní plynový pedál až k

podlaze. Rozběhl se s větrem o závod. Biggles to být nemohl, což celou záležitost komplikovalo. Každopádně tady je provoz jako na Piccadilly, nelibě zkonstatoval. Těch motorů je tu nějak moc. Sevřel okorálé rty a pozorně se zaposlouchal do nových zvuků, které zazněly nad skalami. Nebylo to nic jiného než opakované smrtonosné dávky palubních kulometů...

Hodil sebou na zem a snažil se krýt. Rozhodně se nechtěl stát cílem nějakého německého zlotřilce. Až pak si uvědomil směšnost svého počínání. Před očima mu pomalu vyvstal obraz majestátního dvouplošného Dragona. Letěl nízko na plný plyn a měnil kurz. Pilot se bezpochyby snažil vyhnout opakované palbě. A to už Ginger spatřil tři stíhačky dštící za jeho kormidlem smrtonosný oheň. Hákové kříže na trupech mohli Němci klidně nechat doma. Stejně bylo jasné, kdo se usadil v kabině pronásledovatelů. A nemohl ani přehlédnout jemu důvěrně známé lahodné tvary Messerschmittů.

Věděl, že se musí dostat ke svému letounu co nejdříve, ale už to nestihl. Nad ním zuřil nelítostný boj, který se přenesl až za boční sráz. Letouny už vidět nemohl, a také rachocení kulometů ubralo na síle.

I když nespatrił konec bojové operace, vnímal jej všemi smysly. Britský pilot se v beznadějně situaci pokusil o nouzové přistání, aby zachránil posádku. Nic rozumnějšího ani udělat nemohl.

A pak se ze směru, kam zmizely všechny letouny na obloze, ozval zvuk, na který Ginger nezapomene až do smrti. Zazněla rána jasně dokazující, že se pronásledované letadlo při dopadu na zem rozlomilo. Určitě to nebylo blíže než čtyři míle. Pak vnímal bzukot

německých vážek nad troskami Dragonu. A pak, během několika minut, zavládlo nad pouští hrobové ticho.

Ginger stál před vážným rozhodnutím vrátit se na základnu, nebo se snažit pomoci nevinným obětem. Závěr byl jednoznačný a nesprávný. Pošetile a neuváženě porušil druhý bod pouštního desatera.

Bigglesův oddaný přítel vstoupil do vyprahlého skalního bludiště, z jehož vysokých skalních stěn sálalo neskutečné horko. Ginger si pomyslel, že se zadusí. Vyšplhal na první vrchol a před sebou uviděl další sálající skalní hřeben. Vrak tu nebyl, za to na vlastní kůži ucítil přímé sluneční paprsky. Bez váhání se opět spustil dolů. Pryč ze slunce do stínů vládnoucích mezi skalami.

Zastavil se a došlo mu, jaké bláhovosti se dopustil. Cítil se vyčerpaný a nemohlo za to jen horko a nedostatek vody.

„Hrome...“ zavrčel. Je toho nějak moc!“

Ovšem... člověk má i nervy a city. Rozhodně měl dodržet Bigglesův první rozkaz a nenechávat láhev v kabině! Vyschlé rty a vyprahlé hrdlo vyžadovaly alespoň kapku vody, ale kde ji vzít? Neviděl Dragon a neviděl ani Spitfira, ztrácel se uprostřed skal. Pouze si domýšlel, že když přeleze jeden skalní hřeben, že se nic nestane, že žízeň zvládne.

Důvěra ho opouštěla a raději vyrazil zpět.

Najednou stál tváří v tvář podivnému seskupení balvanů a hryzání svědomí zesílilo, neboť si uvědomil, že jeho úkol vůbec není tak lehký, jak předpokládal. Tuto skálu nikdy neviděl. Rozhlédl se a sevřelo se mu srdce. Nepoznával to tu. Jeho letoun je určitě za tamhletou skálou. Musí tam být! Bez rozmyšlení přidál do kroku a

porušil další přikázání pouštního desatera. Nepodíval se na hodinky a ztratil pojem o čase.

Zase se spletl. Zastavil se a zuřivě zatěkal očima po seskupení kamenů. Nic a zase nic! Hlavou mu běžely útržkovité vzpomínky na velitelovo varování. Ne nadarmo jim říkal, že se „rozklepou jako osiky“. Vždyť jeho příkazy vycházely z tisícileté zkušenosti pouštních kočovníků.

Rozhodl se, že vyleze na nejvyšší místní vyvýšeninu a odtud snad bez potíží najde obě letadla. Drápal se po horkém kameni vrcholku jako mravenec.

Nahoře se vyčerpaně postavil a pátral po obzoru. Obestřela ho hrůza. Měl spálené dlaně od žhnoucích skalních stěn a teď užasle zíral do bezbřehých skal a oceánu písku. Nikde ani stopa po letadlech, po lidech, po životě...

I dobře vycvičeného vojáka může zachvátit panika. Ginger se teď nacházel v situaci, kdy zmatek a malomyslnost přináší smrt. Připadalo mu, že necítí nohy. Rád by si svlažil rty slinami, ale ani ty nepřicházely. Slezl dolů a rozběhl se k dalšímu vrcholku, který podle něj musel být o něco vyšší. Zase udýchané šplhání na vrchol, aby tam zjistil, že zírá do nekončících skal a moře písku. Obraz byl přesně stejný jako předtím.

Sešplhal dolů a vyrazil k dalšímu skalnímu útvaru. Na zemi spatřil své vlastní šlépěje v písku. Oddechl si, neboť předpokládal, že jej dovedou zpět k letadlu. Jenže stopy na skále zmizely a jeho už ani nenapadlo znovu šplhat nahoru. Vláčel se v kruhu a nenacházel cestu ze skalního bludiště.

Zastavil se a nadechl se spalujícího vzduchu. Musí nějak přinutit mozek k práci na plné obrátky.

Teprve teď si hořce uvědomil, že se choval jako naparující se výrostek. Každý jeho krok byla nadutost, kterou vyzýval matku přírodu na souboj. Hrobové ticho znovu zaútočilo na Gingerovy ušní bubínky. Jeden padající oblázek tu hřmotil jako obrovská alpská lavina. Propadl se do nekonečné pasti, jejíž dno tvořil písek a zase jen písek, stěnami byly skály a zase jen skály, stropem byla ocelová modrošedá obloha. A čas mizel v nenávratnu. Jediné, po čem neskutečně toužil, bylo jeho letadlo a voda v láhvi.

Každý krok, každé šplhání na vrcholek mu způsobovalo muka.

Ty příšerně vysoké skály byly příliš nízké, aby mu pomohly najít správnou cestu. Jeho osamělost uprostřed samoty v něm vyvolala drásavou potřebu slyšet lidský hlas. Už se ani nedokázal podívat na oblohu, protože mu představovala dvířka do žhnoucí pece. Vzal hlavu, která mu začala třestit, do dlaní. Už se ani nepotil, protože žár z něj vymáčkal i poslední zbytek vlhkosti. Ano, Biggles měl pravdu. Svoje tělo teď vnímal jako osikový list. Kdyby nevál vítr, nechvěl by se tolik...

Když si uvědomil, že chodí v kruzích, zaplavila ho beznaděj.

Cítil popáleniny na kůži a připadal si, jakoby slezl z horké pánve. Zkoženěl mu jazyk a mezi zuby cítil písek.

Pak se skály okolo něj začaly naklánět a pomalu se k němu rozběhly. A zase jen písek a písek a Ginger se propadal do bílého závoje. Ten začal měnit barvu a pomalu oranžověl. Nějak mu to bylo jedno. Bylo mu už jedno skoro všechno.

„Vodu!“ zaskřehotal Ginger.

Přesto pokračoval v chůzi a skály se na něj šklebily děsivými obličejí pravěkých příšer. Řval, aby zahnal děsivé stíny, ale pravěcí ještěři se mu nepřestávali vysmívat. Na jednom z nich seděl sám velký Biggles. Když se k němu rozběhl, byla to zase jen jiná skála. Pak spatřil blankytně modrou vodu s jakýmisi bílými skvrnami. Hladina byla tak blankytně modrá, že ho skoro oslňovala.

Radostně vykřikoval a rozběhl se ke své spáse. Jenže jeho mozek už vytvářel přeludy. Samozřejmě tam nic takového nebylo. Rozesmál se, ale již to nebyl řehot drsného, zkušeného válečníka, ale děsivý smích pouštního ztroskotance. Vždyť je úplně jedno, kudy se vydá! Všechny cesty vedou k prokletí. A ti ještěři se mu ještě smějí! Doběhl k nim a začal je mlátit pěstmi. Ucítil, že krvácí, ale bolest nepřicházela...

Obloha se zbarvila do krvava, vlastně všechno zaplavila nidá záře. Naplnila jeho myšlenky. Myslel červeně. Mohl se tomu jen smát...

Tentokrát to však už nebylo bláznivé chechtání ztraceného robinzona. Bylo to jen kuňkání starého, k smrti unaveného žabáka.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NOČNÍ STÍNY

Když Ginger přišel k vědomí, zdálo se mu, že pije. Připadalo mu, že si svěží chladivou vodou svlažuje okoralé rty a omývá popálenou tvář. Věděl však, že jsou to jen představy, které vykouzil jeho přehřátý mozek. Přesto ale cítil úlevu. Hlavně aby to slunce už přestalo! Otevřel oči a s obrovským úžasem hleděl do tváře svého velitele.

„Lež klidně,“ pronesl Biggles a sklonil se k němu.

„Objevil ses v pravý čas,“ zachrčel Ginger.

„A ty, chlape jeden, jsi měl větší štěstí, než si zasloužíš,“ na Bigglesově tváři se zračil soucit. „Mám takový divný dojem, že jsem vydal jasný a přísný rozkaz, aby všichni vojáci bez ohledu na hodnost, s sebou nosili polní láhev. Nepamatuješ se?“ pokračoval, a rysy mu ztvrdly.

Jeho proslov vbodával do Gingerova mozku ledové rampouchy a silně tím přispíval k ochlazení jeho organismu.

„Po návratu dostaneš čtyři dny natvrdo za neuposlechnutí rozkazu. Jestli se teď ale dokážeš rychleji pohnout, udělej to. Měli bychom odtud z té žhnoucí popelnice co nejrychleji vypadnout. Stejně než se dostaneme domů, bude už po večeři a na tebe nic nezbyde!“

Ginger se vyškrábal na nohy a vrávorál. „Promiňte, pane,“ řekl kajícně. „Byla by ještě troška vody?“

„Dostals co proto,“ odvětil Biggles smutně. „Proč jsi tady vůbec přistál?“

„Uviděl jsem zřícené letadlo a chtěl jsem se přesvědčit, jestli někdo zůstal naživu.“

„Vrak?“ vydechl Biggles. „Kde je?“

Ginger pokrčil zoufale rameny. „Nevím, ale daleko to být nemůže. Víš, kde jsem přistál?“

„Přistál jsem vedle tebe. Kroužil jsem nahoře a tvoje letadlo dole mi připadalo trochu opuštěné,“ pronesl už s lepší náladou Biggles.

„Tak to asi proto, že jsi neviděl ten vrak. Leží někde za hřebenem... je to Rapid. Zahlédl jsem jakési odrazy světla od roztříštěného předního skla. Pak už to šlo ráz na ráz. Stejně ale jsem nedokázal udržet kurz,“ vysvětloval uklidněný podřízený, vědomý si toho, že na ty čtyři dny v rozpáleném stanu pod palmami teď Biggles možná zapomene.

„Z ničeho tě neobviňuji,“ pokračoval přísný velitel. „Stalo se mi totéž. Střelky našich kompasů byly ovlivněny magnetickým polem. My se k tomu namotali náhodou, ten výboj byl určen pro Dragon.“

„Dobrotivý Bože! Málem jsem zapomněl,“ omlouval svou roztržitost Ginger. „De Havilland tady taky proletěl, než ho tři Me 109 poslaly k zemi. Letěly přímo nade mnou, ale měly moc svých starostí na to, aby mě piloti viděli. A to je hlavní příčina mého zhroucení. Uslyšel jsem, jak Dragon vrazil do skály a místo toho, abych mazal ke Spitfiru, vylezl jsem na kopec a vydal se jim na pomoc. Nikde jsem je ale nenašel a ztratil jsem i svoje letadýlko.“

Biggles ho pozorně poslouchal, protože už rozuměl motivům jeho bezhlavého počínání. Neřekl ani slovo.

„Když si to všechno dáme dohromady,“ řekl konečně, „tak dojdeme k těmto závěrům. Nepřítel nám oběma vyřadil kompasy z provozu. Když jsem tě nenašel ani doma na základně, začal jsem tě hledat. Pak jsem uviděl tvou stíhačku, ale tys v ní nebyl. Začal jsem mít starosti, když jsem zaslechl tvůj šílený smích a řvaní...“

„Ty jsi mě slyšel...u mého Spitfira?“

„Jasně.“

Ginger tomu nechtěl uvěřit. „To ale znamená, že oba letouny jsou tu někde blízko?“

„Nemohl jsem vědět, kam ses poděl,“ odpověděl Biggles. „Stojíme tam za tou skálou nalevo a není to odtud dál než sto yardů.“

„Umíš si to vůbec představit,“ začal se Ginger opět litovat. „Leknout žízni jen sto yardů od polní láhve?“

„Přesně tak,“ ledově prohodil Biggles. „Takhle to chodí a nemůžeš říct, že jsem tě nevaroval. Ale už je načas se vrátit.“ Zvedl hlavu k obloze. „Díkybohu, že už brzo zapadne slunce. Praží přeci jen o trochu méně.“

Slunce rychle mizelo v krvavém oparu a jeho pohasínající světlo zaplavovalo celou krajinu. Byl právě nejvyšší čas se vydat k letounům a podívat se, kde leží Rapid, než temnota převezme svou vládu nad zdejší divočinou. Sluneční žár sice polevil, ale parno pořád dusilo oba piloty. Každé zrnko písku a každý balvan teď začal vyzařovat horko, které se v nich nashromačovalo za celý den.

Biggles se opřel o trup svého letounu a zapálil si cigaretu.

„V téhle tmě se mi zrovna dvakrát startovat nechce,“ prohodil k Gingerovi. „Navíc, když se nemůžeme stoprocentně spolehnout na ten zatracený kompas, je

noční let přinejmenším riskantní. Nikam stejně nechvátáme. Měsíc vyjde asi za hodinu, a tak bychom mohli počkat. Kterým směrem zmizel Dragon nebo spíš odkud, předpokládáš, že se ozvaly zvuky té nehody? Máme tady co na práci, nemyslíš?“

„Máš pravdu,“ pronesl Ginger. „Přímo tamhle.“ Ukázal k ostře ohraničené pahorkatině, která se teď vyjímalá na pozadí rudé oblohy. „Nemůžu přísahat, ale asi tamodtud. Jenže jak to bylo daleko, to na mně nechtěj vědět. Tady zdání klame. Pět mil? Víc určitě ne! Tebe napadlo, že bychom šli...“

„Já jen tak uvažuji,“ šklebil se Biggles. „Nechce se ti?“

„Ani za všechny krásy světa,“ rozčílil se ryšavý letec. „Já už jsem si svoje prožil. Alláh právě přiléval olej na pánvičku, když jsi mě našel. A teď bys mu zase chtěl přihrát anglickou pečínku?“

„V noci je to méně nebezpečné. Můžeme se orientovat podle hvězd. Počkej! Co je zase tohle?“

Oba dva upřeli zrak směrem k pahorkatině, kterou Biggles navrhl jako možný cíl jejich noční pěší túry. Přímo nad ní se vznášel zářivý paprsek neznámého původu. Připomínal ukazovátko, pomalu se pohybující po obloze.

„Světlomet,“ prohlásil bystrozraký Ginger.

„Jestli je to reflektor, tak je, u všech dasů, pěkně daleko,“ hodnotil jeho postřeh Biggles. „Ať je to, co je to, má to vespod kola a může se to hýbat. Podívej se na základnu. Pohybuje se. No jasně, teď se to zastavilo. Už vím, co to je. Světlomet na korbě auta!“

„Auta?“ nevěřícně pronesl Ginger. „Auto...tady...v poušti?“

„Vždyť jsi říkal, že u Rapidu jsou otisky nějakých pneumatik. Bylo to určité letadlo? Naši to nejsou, musí to tedy být ti druzí. Ti, kteří sestřelili Rapid, informovali svou základnu. A právě teď se děje totéž. Vůz míří přímo k vraku Dragonu. Bezpochyby se bude snažit dostat se k němu co nejbližší. Posádka zbytek cesty v nejhorším dojde. Konečně máme příležitost zjistit něco přesnějšího. Rozhodně si nenechám takovou příležitost ujít. Naše holčičky jsou tady pěkně v teplotě, nikdo je tu nenajde. Řidič toho vozu má svých starostí dost a rozhodně se nevydá sem. Každopádně, tohle riziko za to stojí.“

S Gingerem a jeho polní láhví přes rameno, se Biggles ihned vydal za zdrojem záření, kterým nemohlo být nic jiného než auto vezoucí světlo. O hodnou chvíli později se dívali přímo dolů na neznámé zařízení.

„V těchto oblastech neoperují žádné britské jednotky, takže ten, kdo tu slídí s tím světlem, s námi moc kamarádit nebude,“ odhadl situaci Biggles.

„Jak to může být daleko?“

„Těžko říct, protože nedokážeme ani odhadnout, jak je ten paprsek silný. Proč míří nahoru, napadá tě něco? Určitě nepátrá po letadlech.“

„Může to být signál, ukazovatel směru.“

„Dobře! Ale že by nepřátelská letadla operovala celou noc právě tady? To se mi nezdá,“ pousmál se Biggles. „Ježíšku, to jsem ale blázen, v tomhle horku se mi vypařilo nejmíň tisíc mozkových buněk. Ten paprsek je opravdu ukazatel směru! Ale patří zvláštnímu oddílu v poušti, který hledá trup Dragona. To bude správné řešení tohoto rébusu! Jdeme blíž, možná že se ještě něco dovíme, ale mluv tiše a snaž se nedělat kravál.“

Vstupujeme do zóny bezprostředního ohrožení a zvuk se pouští nese široko daleko.“

Vylezli na hřeben, který před pár hodinami Gingera tak potrápil. Vyšplhali se i na druhý vršek za ním a před sebou spatřili strmý sráz na další otevřenou písečnou planinu posetou občasnými balvany. V klamajícím světle reflektoru málem udělali osudovou chybu a překročili okraj strže. V poslední chvíli si však uvědomili, že její stěny jsou tak příkré, že stačil jeden krok a Prorok by jim poželhal.

Šli po hřebenu a hledali snadnější sestup. Celý ostroh by se dal nejspíše popsat jako nízký útes s kolmými stěnami, který neměl konce. Gingerovi se zase vrátilo jeho furiantství a na jednom místě chtěl sestoupit, ale Biggles ho zadržel.

„Tohle riskovat nebudu,“ řekl tiše. „Pískovci se nedá příliš věřit. Snadno se ho kus utrhne a poletíme dolů se zlámanými kostmi. Být blíže základny, nic bych nenamítal. Ale tady má jakékoliv zranění, jako třeba vymknutý kotník, smrtelné důsledky. K letadlům už je to pěkných pár mil. Za chvílku vyjde měsíc a třeba nám pomůže najít vhodný sestup.“ To už Biggles ležel na plochem vrcholku skaliska, snažil se maskovat a dalekohledem pozoroval zdroj světla.

Ginger ho následoval. Paprsek vycházel za třetím hřebem zhruba ve vzdálenosti dvanácti mil. Bigglesův společník se snažil do své fotografické paměti uložit obrysy skalisek, které by jim mohly pomoci při pozdější orientaci. Uprostřed prvního hřebene leželo seskupení balvanů připomínající žabáka, o kousek dál navršené oblázky zase vyvolávaly dojem katedrály. Její věže už ležely blízko místa, odkud na oblohu šplhal paprsek.

Ginger na to upozornil Bigglese, který souhlasil, ale připomněl mu, že zdroj se stále pohybuje.

Nad obzorem už stál měsíc v úplňku a vrhal na divočinu záplavu světlemodrého světla. Noviny se sice číst nedaly, ale rozpoznávat určité předměty před sebou šlo bez větších potíží. Ve dne je to tu k usmažení se, pomyslel si Biggles, ale v noci by se z toho člověk pomátl na rozumu během pár hodin.

Už se chtěli zvednout, když zaslechli slabé zavržení jakoby na sebe narážely dva kameny. Za normálních okolností by zvuk přeslechli, a ani teď nemohli určit, odkud pochází.

Biggles chytil Gingera za paži. „Ani hnout!“ zašeptal.

Ginger ležel bez pohybu na hraně útesu jako kočka a pozorně studoval nižší terasu skaliska vpravo od nich. Upřeně se zahleděl na skalní formace a civěl na ně tak dlouho, až kameny dostaly nějaký tvar. To nebývá za situace, kdy jsou nervy napjaty k prasknutí, docela normální.

„Třeba to byl šakal,“ zašeptal Bigglesovi do ucha.

Ten zavrtěl hlavou. „V takovéhle pouštní pustině nežije ani suchomilný šváb.“

Znovu se ozvalo neznámé zavrnění a Biggles zasyčel druhé varování.

A Ginger si s hrůzou uvědomil, že stíny, které považoval za obrysy skalisek, se pohnuly. Už rozeznával jejich obrysy docela zřetelně. Z terasy vyrazila skupina mužů s velbloudy. Tři byli osedláni a zbytek mužů pochodoval mezi nimi. Vpředu celého procesí šli další dva velbloudi s jezdci na hřbetech. O kus vedle se tiše pohybovala skupinka čtyř záložních zvířat.

Na skalním pozadí se odrážely jejich stíny a dodávaly jim vzhled obrovských hrůzostrašných pouštních duchů. Bezpochyby mířili ke zdroji světla.

Ginger doslova ztuhl, když se ozval hrdelní lilas jednoho z předjezdců, neboť nechtěl věřit svým uším, jak byla výprava blízko. Co ho však šokovalo mnohem více než vlastní lilas, byla řeč, kterou uslyšel. Celou dobu myslel na ony hroživé Tuaregy, ale teď slyšel jadrnou němčinu, kterou by spíše očekával všude jinde než uprostřed noci na odlehlém saharském skalisku, kde podle Bigglese nežijí ani švábi.

„Říkal jsem těm bláznům, aby létali o kus dál. Příště bychom taky mohli sestřelit je. Jsou to opravdoví šílenci. Jen díky vám, Pallini, že tak dobře znáte tuhle díru, to zatím zvládáme,“ promluvil muž v čele pouštní karavany.

„Ano, kapitáne von Zoytone,“ ozvala se německá odpověď. „Je to ale opravdu dlouhá cesta. Ten sestřelený letoun ležel nedaleko. Zním sice každý centimetr téhle pouště, ale nezaškodí, když nám posvítí na cestu domů. Pak jde všechno snadněji.“

Oba dva jezdci měli na sobě uniformu, ale rozlišit výložky se Gingerovi nepodařilo. Neustále je sledoval a v uších mu zněla jejich slova.

Právě v tom okamžiku se v jeho zorném poli objevila druhá část karavany. Čtyři velbloudi měli přes sebe nataženy maskovací přehozy. Koukaly jim jen nozdry a oči. Vysoko u sedlové brašny byla zavěšena pouzdra na ručnice. Čtyři muži ve stejnokroji se sandály na nohou doprovázeli skupinku pěti vlekoucích se mužů. Čtyři z nich vyhlíželi jako civilisté, zatímco ten poslední byl podsaditý muž s rovnou černou bradkou. Ginger konečně zahlédl zlaté stužky na rukávech a ramenech

jeho důstojnické uniformy. Během několika minut se celá karavana opět propadla do zapomnění a nebylo po ní vidu a slechu.

Biggles se nejdříve nedokázal ani pohnout, natož něco říci.

Když o chvílku později přece jen promluvil, jeho šepotu se prakticky nedalo rozumět.

„Opravdu zajímavé,“ zamumlal. „Víme toho právě dost.“

„Co si myslíš, že to znamená?“ zeptal se Ginger a snažil se ztlumit hlas.

„Ti dva vpředu byli Němec s Italem. Ital se jmenuje Pallini, je podle všeho místní znalec. Bošové si ho najali, protože se tu vyzná. Jméno jeho společníka von Zoytona mi připomíná jednoho chlápka, se kterým jsem měl co do činění v západní poušti. Stejný muž to sice být nemusí, ale dost bych se divil, kdyby to nebyl on. Tenkrát se o něm říkalo, že je pilotní hvězda v kabině Messerschmittu. Patřil do letky, které se říkalo Jagdtaffel. Sestávala z dvanácti stíhaček a byli to sakramentsky dobří honící psi, kterým málokdo unikl. On sám se naučil spoustu triků a protože štěstěna přeje odvážným, má na svém kontě neobvyklý počet vítězství. Musí to být on! Je to opravdu voják schopný všeho. Se svými podřízenými může dokázat přerušit tenhle náš životodárný koridor na východ. Ti ostatní v jeho skupině byli patrně Tuaregové, kteří střeží zajatce z paluby Dragonu. Vedou je do zajateckého tábora. Ten paprsek jim slouží jako maják.“

„Jseš si opravdu tak jistý?“ zeptal se Ginger zvědavě.

„Naprosto,“ břitce odvětil jeho velitel. „Muž s bradkou je generál Demaurice. Od vidění ho sice

neznám, ale těch pár fotografií, co jsem si prohlížel, asi nelhalo.“

„Je to důležitý chlap?“

„Je. Patří k hlavnímu štábu a má přístup k nejtajnějším dokumentům. Němci si na něj už dlouho brousí zuby.“

„Že bychom se zase pokusili o záchrannou akci? Překvapení by bylo na naší straně. Vždyť nemají ani páru, že jsme tady,“ neodpustil si obvyklé poznámky oživlý Ginger, už zřetelně zotavený z prohřešků proti zákonům pouště. „Promyslíme to,“ řekl Biggles. Jenže teď ani není vhodná doba, ani tu nemáme nejvhodnější místo pro rychlý přepad. V první řadě jsou čtyřicet stop pod námi. To bys na ně chtěl skočit přímo dolů? K čemu by ti pak byly pochroumané nožičky?

A když připustím, že bychom je dokázali osvobodit, co bychom s nimi asi mohli dělat? Do Spitfirů pět lidí nenaložíš a do Salimy bys nedošel ani ty.“

„Mohli bychom zavolat na pomoc ten nákladní bombardér?“ nedal se blouznící, ale šlechetný Ginger.

„Než by sem doletěl, tak nás Messerschmitty rozsekají na maděru. Nechci, aby sis myslel, že tvůj návrh zamítám, jen ti říkám, že všechno chce svůj čas. Podívej, nejsme na tom zase tak špatně. Předně, víme, kde je nepřítel a víme, že tu má někde leteckou základnu. Dostali sice ještě jeden náš letoun, ale teď už dokážeme zabránit dalším ztrátám. Prakticky to také znamená, že nám všem zbývá jenom ten nejjednodušší způsob orientace ve vzduchu. Pozemské orientační body! A ty musíme najít a naučit se je jako malou násobilku.“

„Jak je možné, že Me 109 létají, jako by se nechumelilo?“

Biggles se na chvilku zamyslel. „Na to se dá najít několik odpovědí,“ připustil. „Mají speciálně odstíněné kompas, nebo jsou ve vzduchu pouze, když je zdroj magnetického pole vypnutý. Cílem celého vysílání je vychýlit naše letadla z kurzu a dostat je do oblasti doletu jejich letadel. A znají to tu dobře, když jezdí k sestřeleným se svým pozemním personálem. Pamatuj si, že o víc jim nejde. A Hunové jsou šetrní. Benzínu mají málo a taky není zadarmo!“

„Proč tam tedy vůbec jezdí?“

„Hledají tam poštovní pytle ve kterých může být ledacos zajímavého.“

„Jasně, na tohle jsem zase zapomněl.“ Ginger se narovnal. „Takže asi to nejlepší, co teď můžeme udělat, je vrátit se domů a hledat orientační body.“

„Ne tak rychle,“ zastavil ho Biggles. „Startovat stejně nemůžeme, zcela určitě by slyšeli řev našich motorů. Nesmějí vědět vůbec nic. Ke strojům se ale vrátit můžeme.“

Biggles celou cestu zpátky rozlišoval různá skaliska a bezpečně dovedl Gingera ke stíhačkám. Stály tu vedle sebe jako zamilovaný párek, který bezhlavě sešel z cesty a neví kudy se vrátit domů. Biggles klidně zalezl pod trup a celou hodinku odpočíval a přemýšlel o nastávajících hodinách na prohrátém písku. Teprve poté se vyšplhal do kokpitu. Před jeho letkou ležel nesnadný úkol.

„Už musejí být daleko,“ zavolal na Gingera přes okénko. „Jedeme domů.“ Nastartovali motory.

Let do oázy proběhl bez nejmenších potíží.

„Díkybohu, že jste zpátky,“ oddechl si Algy. „Kdyby naše ztráty pokračovaly tímhle tempem, tak jsem

se zítra večer mohl natáhnout pod palmami a klidně spát. Neměl bych čím válčit.“

V jeho slovech však zněla úleva. „Co se stalo?“

„Sedni si a já ti to povím,“ zklidňoval ho Biggles. Ve stručnosti jim pak všem popsal průběh hodin, kdy byl Ginger pohřešován.

„Nádhera!“ plivl si Tug Carrington do dlaní. Poskočil si na jedné noze jakoby chtěl dupnout na nepřítele. „Když teď víme, kde jsou, tak to bude hračka. Jdeme a trochu si zastřílíme.“

„Tugu, jsi hodný kluk, ale myslíš moc přímočaře,“ převzal Biggles roli muže s chladnou hlavou. „Pokud víš, i já jsem pro jednoduchá řešení. Máme tu ale celou řadu vážných otázek, které nemohu přehlížet. Zatím jsme ani přesně nezjistili, kde je německá základna. Můžeš si být zpropadeně jistý, že má skvělou ochranu, takže nás uvidí dříve než my je. Náš nepromyšlený pokus o útok nepřinese nic užitečného. Pro změnu bychom si s nimi vyměnili úlohy. Oni budou lovci a my jen ta liška. Až zaútočíme, tak si musíme být zcela jistí výsledkem. Náš zásah musí být naprosto přesný a překvapivý. Jestliže je tu opravdu von Zoyton a jeho letka, tak nám rozhodně před naše hlavně sami nevletí. V Libyi se před nimi klepal každý spojenecký letec. Pánové, jediné co nám zbývá, chytit je na udičku.“ Biggles se usmál na Algyho. „Docela by mě zajímalo, zda by sedli na lep jedné obehnané písničky?“

„Jaképak?“ dožadoval se Algy odpovědi. „Těch šlágrů bych znal hned několik. Tak mě nenapínej!“

„Návnada.“

„To je hned ta první. Kdo zahraje nastraženou kozu?“

„Náš starý dobrý Whitley.“

„To si opravdu myslíš, že von Zoyton je hlupák. Tohle nespolkne.“

„Nemyslím, že bychom našeho dědouška nalakovali válečnou barvou. Naopak! Hezky ho umyjeme, odstraníme veškerá označení a dáme mu jiná, mnohem hezčí. Civilní dopravní letoun zase tak špatné vnaidlo nebude,“ usmíval se pod neexistující vousy Biggles. „Pokusíme se. V nejhorším to nevyjde. Uvědomte si, že Bošové zatím neví o naší přítomnosti v poušti. Bertie, ty ses tu celý den povaloval. Cítíš se na to, zahrát si na kočku a myš?“

Bertie sklonil oči a jako obvykle, když se po něm chtělo něco obtížného, zuřivě leštil svůj monokl. „Jak pravíš, můj veliteli. Půjdu do každé darebačinky, jejímž výsledkem bude zpráskání Von... Kristepane, kdoví jak se jmenuje?“ Vychrlil ze sebe. „Von Zujkuň, Von Zaj...?“

„Stačí,“ přerušil Bertieho krasořeč Biggles. „Poslouchej. Pojedeš do Kargy a s Angusem probeřeš, jak si tu stojíme. Pomůžeš místním chlapcům, abyste z Whitleye udělali civilní letoun, jak se patří. Za rozbřesku odstartuješ. Polož se na výšku deset tisíc a leť rovnou do oblasti ohrožení.“

„Hele, šéfe, zbraně nebudou?“ protestoval Bertie. „To mi nedáte ani pistolku?“

„Můžeš si na palubu napěchovat kulometů, co ti hrdlo ráčí,“ souhlasil Biggles. „Angus by ti dal i pár střelců. Ale nebud' blázen, rozhodně nechci, abys bojoval zrovna ty. To nech na nás. My budeme o patro výš čekat na Me 109. Angus nás vyrozumí depeší, že už jsi na cestě. Von Zoyton se o tvém startu dozví od svého

zpravodaje a nebude dlouho trvat, a budeš mít hejno luňáků za kormidlem. Chápeš?“

„Absolutně, šéfe, absolutně jistě,“ zabručel Bertie. „Zase bude zábava k popukání. Kluci, mějte se. A uvidíme se nahoře. Doufám, že bude pěkné počasí. Nerad moknu.“

Celá Bigglesova letka sledovala jeho odlet se zatajeným dechem. Věděli, že se mohou na sebe navzájem spolehnout. A to bylo teď pro všechny nejdůležitější.

Je nejvyšší čas zalehnout, pánové,“ prohlásil Biggles. „A bude mezi vámi spát i Ginger. Ruším jeho trest, protože on měl dnes perný den a zítra budeme mít ještě pernější...“

KAPITOLA PÁTÁ

NÁVNADA

Obloha začala měnit barvu a z růžového oparu se rozvinula do azurové záplavy. Listy v korunách palem se za úsvitu jen lehce pohupovaly v závanech větříku. Seržant Smythe hlásil Bigglesovi, že je všechno hotovo. Ostatní seděli v chlívku a polykali snídani.

„Pane,“ vrátil se Smythe. „Přišla depeše z Kargy. Britský letoun G-UROK odstartoval.“

„Dobrá. Hlídejte rádio a čekejte na další pokyny.“

Zbrojír a mechanik zároveň mu zasalutoval a odešel.

„Tak, kluci,“ oslovil letku velitel a klidně si zapálil cigaretu. „Teď nemusíme nikam spěchat. Přeci jen to chvilku potrvá, než se Bertie dostane do oblasti doletu nepřátelských letadel. Ještě jednou si to všechno ve stručnosti projdeme. Nemůžeme si dovolit ani nejmenší chybičku. Jak to všechno bude probíhat, teď také závisí na počtu letadel, které může kapitán von Zoyton použít. O tom, že se Whitleye pokusí zastavit, ale nepochybují. Jestliže to zas budou jen tři stroje, jak viděl Ginger při jejich lovu na Draka, tak to bude pro nás docela přijatelný poměr.“ Usmál se, uhasil cigaretu, ale hned si zapálil další.

„Jedno obyčejné civilní letadlo je malý předkrm pro tři dobře ozbrojené stíhačky,“ pokračoval. „My našeho stařečka v barvách civilních kolegů uvítáme asi padesát mil východně odsud. Já, Ginger a Tug vystoupáme do postavení ve dvaceti tisících. Algy a Tex se usadí v pětadvaceti tisících ještě nad námi o kus severněji.“

Všichni se budeme držet Whitleye na dohled. A až se Hunové zvednou ze země, dostanou společnost. Úkol je jasný, ani jeden jejich letoun se nesmí vrátit na zem s vysunutým podvozkem. Obávám se, že si teď hrají na špatného proroka, ale tak snadné to zase nebude. Pokud se to povede, máme stále všechna esa v rukávu a von Zoyton se bude muset s novou situací vyrovnat. Přinejmenším se bude muset smířit s nepěkným osudem svých letadel. Jestliže se ale někdo z nich dostane z naší pasti, bude to už znamenat otevřenou válku nad pouští. Bude mu totiž jasné, že i Britové sem poslali svůj zvláštní oddíl.“ Odmlčel se a další cigareta skončila v popelníku.

„Ze své vlastní zkušenosti vím,“ pokračoval, „že jejich Messerschmitty se nebudou věnovat ničemu jinému než sestřelu dopravního letadla. Budou ho čekat a dostanou ho jako na talíři. Dlouho se jim tu nikdo nestavěl na odpor, tak proč by měli předpokládat, že tentokrát tomu bude jinak. Kdyby se nám na první zátah podařilo poslat dolů, řekněme dva z nich, bude to obrovský úspěch. Až souboj skončí, tak se jim při návratu či útěku postaví do cesty Algy a Tex. Všechno závisí na dobrém načasování akce a na tom, abychom všichni byli na místě včas. Startujeme za půl hodiny. První jde Algy a Tex!“

Biggles dopil kávu. Jejich okřídlení andělci s kulomety nabitými střelivem a s plnými nádržemi, už na piloty netrpělivě čekali pod uvolněnými maskovacími sítěmi.

Motory se rozeřvaly, vrtule zavířily a vznesl se prach.

První dva Spitfiry vyrolovaly na otevřenou plochu. O něco později startovaly další tři letouny. Biggles ve formaci zaujal vedoucí postavení a namířil nos stroje směrem, kterým odlétly Spitfiry Algyho a Texe.

Zatím letěli zcela volně a měli ještě možnost si uvědomit, že proklatá poušť pod nimi se pranic od včerejška nezměnila.

Za půl hodiny zahlédli Whitleye a samozřejmě přizpůsobili let jeho rychlosti. Stali se neviditelným doprovodem, ale vzdálenost mezi nimi se zkracovala. Biggles dokončil půlkruh a zpomalil. Padací dvířka do smrtelné pasti se otevřela.

Oáza ležela kdesi na jihu a nic se zatím nedělo. Gingera napadlo, zda se jejich plán nehroutlí. Jestli se mají útočné Messerschmitty objevit, pak to musí být právě teď! To už přelétávali skalní městečko a všichni britští piloti ucítili mrazení v zádech. Byl tu jasný důkaz, že jejich kompasy byly opět vychýleny rušivým magnetickým polem. Zároveň to ale bylo i potvrzení, jak spolehlivě jsou Hunové informováni o příletu britského dopravního letadla.

Biggles věděl přesně, z kterého směru přijde útok, pokud ovšem vůbec přijde. Jeho oči pronikaly bílým slunečním žářem, který se odrážel od tmavých skal a zlatého písku. V jeho zorníčkách se zablýskalo. Zase měl pravdu. K letící návnadě se přibližovaly tři tečky.

Okřídlený hmyz se snažil co nejrychleji nabrat větší výšku a Biggles už rozpoznával, že nejde o nevinné mouchy. Ne, ne, letěli tam sršni! Pověstné Messerschmitty 109 zatím letěly níže, než kdyby je vedli zkušený a opatrní piloti. Biggles správně předpokládal, že jejich sebedůvěra přerostla v naprosté pohrdání

soupeřem. Whitley byl skutečně příliš snadné sousto a německým pilotům se už sbíhaly sliny na čerstvou lahůdku.

Velitel zvláštní mise britského královského letectva je pečlivě sledoval a jen lehce měnil kurz, aby Němcům splýval s ohněm slunce. Uletěli ještě míli, než mávl rukou na Gingera s Tugem. Oba společníci zaujali místa po jeho bocích, stiskli plynový pedál až k podlaze, sklonili nosy stíhaček a za řevu silných motorů se střemhlav vrhli na nepřítele.

Tři Me 109 letěly společně a Bigglesovi to připomínalo situaci, kdy vlastní útok povede pouze jediný letoun, zatímco druzí jako hlídací psi budou střežit, aby se prchající kořist nevysmekla. Útok přijde na břicho letounu, pomyslel si muž v kabině Spitfiru. První německý stíhač se už prudce spouštěl strmým obloukem dolů. Biggles svrátil čelo, neboť věděl, že oběť je zatím mimo dostřel jeho palubních kulometů. Všechno teď záviselo na Bertiem.

Celý přepad však dopadl zcela jinak, než si Biggles s hrůzou představoval, ale také jinak, než si nadšeně vysnil německý pilot. Whitley, který si po nebi dosud plaval jako lenivá kachna, se náhle v ostrém úhlu postavil na ocas. Ze tří střeleckých věží vyrazily zápalné střely plněné fosforem, a jejich let končil v trupu německé stíhačky. Během chvilky se útočící letadlo topilo v ohni a začalo po obloze kličkovat jako opářená kočka. Zcela neočekávaná hravá mrštnost starého neohrabaného letadla Bigglese opravdu potěšila. Pilot s čistě vycídným sklem monoklu si nevedl špatně!

Úsměv v Bigglesově tváři však velice rychle povadl. Situace vyžadovala úplné soustředění a byla příliš vážná

na to, aby si mohl dovolit ztrácet čas. Oba zbývající Messerschmitty se rozhodly zaútočit bočně na Bertieho letoun a Biggles náhle nedokázal sledovat očima pohyb všech čtyř strojů. Ginger s Tugem si s jedním Němcem poradí. Sám si vybral stodevítku letící vpředu, která se chystala zaútočit první, a zdálo se, že hodně zuřivě. Když se na ni Biggles vrhne střemhlav, německý pilot bude muset zvolit úhybný manévr, který z něj udělá snadný cíl. Když si Bigglese nevšimne, bude mít mnohem větší smůlu. Letecké souboje nemají žádná pravidla a Biggles se rozhodl výhody výšky využít.

Přiblížil se na dostřel a když si byl jistý, že se nemine, zaměřil Messerschmitta do červeného kříže hledáčku a zmáčkl spoušť. Byla to jen krátká dávka, ale úplně stačila.

S jistotou se dá pochybovat, zda pilot v kabině stodevítky vůbec pochopil, co způsobilo neodvratný konec jeho účasti v bojích. Od trupu jeho letadla odlétaly celé kusy plátování. Stroj se řítí k zemi nekontrolovatelnou vývrtkou a pak se utrhl celé křídlo. Trup se svisle otáčel okolo zbylého křídla, než jako torpédo vyryl hluboký kráter do písku. Bylo jasné, že pilot zemřel při výbuchu, vypnout motor nestačil a vyskočit také ne.

Celá akce rozhodně trvala kratší dobu, než za jakou ji lze popsat. Proběhla jako blesk, ale když se protivník řítí k zemi, Biggles se už letmo mrkl kolem a na oblohu nad sebou. Neustálá kontrola vzdušného prostora je základním pravidlem každého vzdušného souboje vedeného moderními smrtonosnými zbraněmi. Situace už vypadala zcela jinak než na začátku.

Také druhý Messerschmitt hořel a padal k zemi. Ginger i Tug hlídali jeho pád, a to byla velká chyba. Biggles pochopil, že oba zaútočili na stejný stroj. Třetí německé letadlo, které utrpělo vážné škody z paluby Bertieho stařečka, tím dostalo příležitost vymknout se ze smrtícího sevření. Je samozřejmé, že jí bez váhání využilo. Se skloněným nosem se letoun snažil zmizet na severozápad.

Biggles se hořce usmál, když spatřil marnou Bertieho snahu stíhačku pronásledovat. Byl to nerovný závod staré neohrabané želvy a závodního chrta. Zrovna tak si uvědomoval, že i jeho letoun je příliš daleko, aby znovu dostal nepřátelský stroj do mřídel. Algy a Tex konečně začali plnit úkol. Spatřil, jak se na Němce vrhli jako křídlaté bomby. Měli obrovskou výhodu, že útočili z velké výšky. Dvířka pasti spadla nadobro.

Celá operace vzala jiný konec. Pilot posledního, těžce poškozeného Messerschmittu, který Bigglesovi připadal jako zelenáč, ztratil hlavu. Určitě spatřil oba Spitfiry, řítící se na něj jako přízraky z modré oblohy. Zkusil otočit stroj, ale za jeho ocas se pověsili i útočníci. Podle trhavých pohybů letounu bylo patrné, že pilot váhá. Podobné chování obvykle mívá ponuré následky. Algy vypálil z kulometů krátkou dávku. Předčasně! Byl příliš daleko na to, aby byla úspěšná. Dodnes nikdo a ani Algy nedokázal přesně říci, zda už jednou zasažený letoun zasáhli podruhé. Jenže německý letec toho měl tak jako tak dost. Neváhal ani vteřinu a vyskočil...

Chvilku se řítil k zemi jako kámen, než nad ním rozkvetla kopule padáku. Kdesi vzadu obrovský oblak písku pak prokázal, že jeho letoun ukončil své válečné působení uprostřed opuštěné pouště. Pilot dopadl

nedaleko bez jakéhokoliv zranění. Očima vystrašeně pátral na obloze po těch, kteří mu přivodili takovou potupu a utrpení.

Biggles nad ním několikrát zakroužil, neboť přemýšlel co dál. Jeho plán vyšel na jedničku, ale s něčím podobným nemohl počítat. Bitva skončila a začaly platit nepsané lidské zákony.

Nechat v poušti člověka, aby tam zemřel přehřátím a žízni, to se neslučovalo s jeho svědomím. Byl si vědom, že tak barbarsky by se zachovala jen hrstka těch nejproradnějších mezi muži, kteří brázdí vzdušné oceány.

Navíc však musel počítat s druhou možností. Nepříjemnou! Hunové sem vyšlou záchrannou výpravu a pilot obšírně vylíčí von Zoytonovi, jak neslavně spočinuli jeho letci na vyprahlé půdě uprostřed Afriky. Protože bitva nebyla u konce, ale teprve začínala, Biggles věděl, že tomu musí zabránit.

To už okolo něho kroužili ostatní, stařeček Whitley i jeho moderní doprovod. Němec stál dole pod nimi, strach ho přešel a zřejmě jim nadával. Dalo se tu přistát a vzít ho na palubu a bombardér na to byl lépe vybaven. Bertie by nemohl patřit k této skupině, aby nepochopil, co má udělat. Jenže zatím mu to nedocházelo.

Biggles několikrát zakroužil nad místem přistání. Podklad mu připadal dostatečně pevný, aby to vyšlo. Poté přeletěl před Bertieho pilotní kabinou, aby se mu mohl podívat do tváře.

Bertie na něj udiveně zíral přes svůj perfektně nablýskaný monokl. Biggles pochopil, že ho něco rozrušilo, ale teď vůbec nebylo důležité, co to bylo. Místo uvažování Bertiemu rukou naznačil, co má udělat. Ohnul palec směrem dolů. Ten prudký pohyb si přece

pan lord nemůže vyložit jinak, domníval se. Bertie vyplázl jazyk, jakoby chtěl vyjádřit nelibost, ale přes veškeré láteření pochopil a bezpečně přistál.

I Němec přesně pochopil, co se po něm žádá a nastoupil do velkého stroje. Biggles zapochyboval, co by následovalo, kdyby se jejich role obrátily.

Během dvou minut už Bertie se svým bombardérem kroužil mezi věrným doprovodem. Biggles naposledy zkontroloval bitevní pole, vraky sestřelených nepřátel a spokojeně si oddechl. Žádná lidská pomoc už nezachrání jejich piloty, možná snad ještě boží prozřetelnost. Otočil svůj letoun a podle známých orientačních bodů zamířil nad oázu. Kompasy byly pořád vyřazený z činnosti.

Whitley nalétával na přistání poslední, takže když roloval na stojánku, všichni ostatní už netrpělivě čekali na Bertieho náklad. Stáli tu Biggles i Ginger, Algy i ostatní, a vesele se bavili. Když se ale vysoukal z kabiny Bertie, hořela jeho tvář rozhořčením. Za monoklem se blýskalo a pilot se prudce rozkročil přímo proti Bigglesovi.

„Pane, protestuji,“ zařval. „Absolutně a jednoznačně. Tohle nemůžete, propánakrále...“ ‘

„Copak?“ uklidňoval ho s úsměvem Biggles.

„To jak jsi pověsil na oprátku mého Skopčáka! Patřil mně! Já ho chtěl dostat!“ zuřivě nadával.

„Ale vždyť jsi ho opravdu skoro dostal,“ ledově pronesl jeho nadřízený a také kamarád.

„Slyšeli jste ho, chlapi? Já snad vzteky prasknu. Ten letoun byl můj!“

„Svatá matko boží,“ přerušil ho Biggles. „Copak záleží na tom, kdo ho dostal?“

Bertie měl oči navrch hlavy. „Ještě nikdy jsem neslyšel, že bys takhle mluvil. Kristepane,“ řekl smutně. „Copak nestačilo posadit mě do toho stěhováku s nábytkem a vyloučit z té mely? Však víš, jak to myslím. Nedals mi šanci, abych něco udělal. Já jsem mohl jen čučet, jak posíláte dolů jednoho Huna za druhým. A když jednoho trefím, tak ho pak někdo dodělá za mě. Kluci, to vůbec nebylo fér! Že ne?“ Bertie očima bloudil o pomoc mezi ostatními muži z letky.

„Copak na tom záleží, Bertie? Odvedls perfektní práci,“ řekl Biggles smířlivě. „Neboj, já ti najdu nějakého hezoučkého Huna, aby sis s ním mohl zahrát na honěnou. Nebo spíš on si brzo najde tebe. Vylej na sebe vědro studené vody a uleví se ti. Co mi ale povíš k tomu, že jsem ti zakázal vzít sebou na tenhle zábavný výlet všechny chlapy z Kargy?“

Bertie jen bezmocně pokrčil rameny. „Já jim vysvětlil, co se chystá,“ řekl vznešeně, „a oni odmítli slézt z korby toho nákladáku. Nevzali mé rozkazy na vědomí. Nedalo se jim prostě poručit, aby seskočili zpátky mezi pár datlí, když se u nás budou sklízet ananasy.“

„Angus nebyl oprávněn vydat takový rozkaz.“

„No, já mu to taky říkal,“ bezelstně prohlašoval Bertie a koutkem oka sledoval Bigglese. „A víš, co mi odpověděl? Že se střelci můžou hodit, kdyby se něco semlelo a vy pořád seděli na zadku v oáze, nebo kdyby se to náhodou otočilo. Prý jim ten výlet dá konečně opravdovou příležitost vidět matičku poušť a všechno to, co k ní patří. Však víš, co chci říct, ne?“

„Jo, vím přesně, co říkáš,“ neodpustil si Biggles, i když mu dalo hroznou práci udržet zarputilý výraz. „No,

tak aspoň doufám, že se jim krajinka líbila. Za chvílku bude oběd a pak se všichni vrátí s Whitleyem do Kargy. Ty si tam vyzvedneš svého Spitfira!“

K tomu však už nedošlo. Staříčkový bombardér se totiž na bezmračném nebi objevil v akci ještě jednou, a netrvalo to dlouho.

Biggles se otočil k vězni, který sledoval rozmíšku s výrazem naprostého nepochopení. Bylo mu okolo dvaceti, měl hnědožluté vlasy a modré oči. Byl by to kluk k pomilování, kdyby se netvářil tak sveřepě a vzdorovitě. Stejně však jeho chování působilo jako divadelní role.

„Mluvíte anglicky?“ otázal se ho Biggles přátelsky.

„Heil Hitler!“ zařval Němec a vztyčil pravici.

Biggles přitakal. „Tohle znám,“ řekl mírně. „Teď bychom si to ale mohli odpustit.“

Němec ztuhl a vášnivě pronesl: „Jsem válečný zajatec.“

„Něco takového,“ zabručel Ginger.

Biggles Němcovu hrubost přehlédln. „Chci slyšet vaše čestné slovo. Když slíbíte, že se budete chovat slušně, budeme vás považovat více za hosta, než za zajatce.“

„Jsem válečný zajatec a vy musíte dodržovat ženevské dohody,“ zazněla nadutá odpověď

„Poslyšte, co kdybyste se začal chovat jako člověk?“ navrhl mu Henry Hartcourt.

„Jinak mu jednu ubalím,“ vrčel Tug Carrington.

„Pánové, byli byste tak laskaví a nechali to na mně?“ zpražil je ledovým hlasem Biggles a znovu se obrátil k muži, postiženému drilem a hitlerovskou výchovou.

„Před léty bylo nepsaným zákonem mezi všemi letci, že pokud skončily naše střetnutí ve vzduchu, tak jsme většinou nevyhledávali rozbroje na zemi. A to platilo pro obě strany. Všechno pak jde mnohem snadněji. Žádám vás o čestné slovo, že se k nám budete chovat slušně, pokud s námi budete. Pak si zase dělejte, co chcete. Je válka.“

„Ted’ se všechno změnilo,“ odpověděl nepřátelsky Němec.

„Máte bohužel pravdu. Být na vašem místě, tak bych si moc nevyskakoval. Také my známe způsoby, jak vás k poslušnosti donutit. To snad víte, ne? Jak se jmenujete?“

„Zjistěte si to!“ vyštěkl samolibý zajatec.

Bigglesovi ztvrdly rysy a přistoupil ke zpupnému Hunovi: „Tak poslouchej, chlapečku,“ obořil se na něj. „Nechci nic jiného, než k čemu mě opravňují válečná pravidla a to také prosadím! Ještě trocha trpělivosti mi zbývá! Tak tedy jméno!“ vyštěkl.

Němec zaváhal. Snad ho přesvědčilo právě zmizení Bigglesovy zdvořilosti. Podíval se na britského pilota a znejistěl.

„Henrich Hymann,“ zavrčel pak.

„Hodnost?“

„Poručík.“

„Děkuji vám. Pojd’te si s námi něco zakousnout.“

KAPITOLA ŠESTÁ

BIGGLESŮV DALŠÍ ÚDER

Ani při večeři se však vyzývavé chování jejich zajatce příliš nezměnilo, i když jim připadalo, že se smířil se svým osudem. Několikrát na Bigglese podezřívavě pohlédl, jakoby se domníval, že zdvořilost britského důstojníka je jen trik.

Po večeři povstal, uklonil se a přísahal, že se nepokusí o útěk, pokud bude tady v oáze.

„V pořádku,“ pronesl Biggles vyrovnaně. „Přijímám a jen doufám, že čestné slovo je i u vás věcí osobní cti. Můžete ho zrušit, ale předpokládám, že mi to řeknete předem.“

Němec se znovu uklonil a neznatelně se usmál. „Mohu se jít nadýchat čerstvého vzduchu?“

„Samozřejmě, ale zůstaňte uvnitř oázy.“ Biggles mu od vchodu ukázal, v jaké oblasti se smí volně pohybovat.

Tex s obavami zamrkal. „Tomu chlápkovci nevěřím ani slovo. Připomíná mi chřestýše. Ti taky útočí ze zálohy,“ obrátil se k Tugovi a pokračoval ztišeným hlasem. „V Texasu je hodně podobných zvířat. Zabít, nebo strčit do pytle!“

„Tohle se nesmí generál dozvědět,“ zhrozil se Ginger. „Biggles má jednu slabost. Hodnotí lidi podle sebe. Já bych se zachoval jinak. Zatím to sice příliš škody neudělalo, ale člověk nikdy neví. Stejně si myslím, že přísahu neporuší ani německý důstojník.“

„Skopčák poruší všechno,“ vyštěkl Tex.

„Tomu našemu starouškovi pomalu měkne mozek,“ ostře vyjádřil nesouhlas Bertie. „Tentokrát, propánakrále, zašel hodně daleko. I když ani já si neumím představit, že ten krásnooký arijec poruší čestné slovo.“

„Neumíš?“ posmíval se Tug. „Já bych ho přikoval někam ke skále a ještě bych ho hlídal. Ostatně oni by se mnou neudělali nic jiného...“ Zvedl oči a spatřil, jak se na něj Biggles pozorně dívá.

„Navrhuješ,“ pronesl chladným úředním hlasem, „abychom stejně jako Němci porušovali mravní kodex našeho chování?“

„No...já vlastně...Ne, pane!“

„Dobrá. Jsem rád, že jsem ti jen špatně rozuměl. Mám svoje zkušenosti. Lež a přetvářka má vždycky krátké nohy a to platí i pro Hymanna. Je důstojník a do doby, než se opravdu projeví, se tak k němu budu chovat. Můžeme ho poslat do Egypta. Pánové, připravte si letová hlášení a sejdem se v chlívků.“

Zatím mohl být s výsledky své mise naprosto spokojen, ale co bude následovat, už tak jasné nebylo. Tak jako vždycky sdělil ostatním své názory a požádal je o vyjádření.

„Nejjednodušší a zcela přirozený krok je zahájit teď průzkum a odhalit jejich základnu,“ připustil na Gingerovu otázku.

„Měli bychom nalézt jejich doupě v poušti a vybombardovat ho. Zničit! Podle mého názoru je to plán, kterého by se držel každý rozumný voják, ale cosi mi říká, že by to byla každopádně naše hrubá, skoro osudová chyba. Úspěch podobné operace vyžaduje stoprocentní výsledek, který nedokážeme zaručit. Když jejich základnu nenajdeme a oni si najdou nás, a tomu pak

nezabráníme, budeme to my, kdo se bude zakopávat před bombami. V každém případě by podobný postup vedl k velké bitvě, v níž budou oběti na obou stranách. Pokud nedokážeme omezit riziko ztrát na nezbytné minimum, pak mě takové operace naprosto nevzrušují. I Hunové tady uplatňují zákeřné a poněkud nezvyklé přístupy. Jenže karty má i protivník a dnes ráno jsme do hry vložili prvního žolíka. Nejen že Bošové ztratili tři letadla, ale oni navíc ještě ani neví jak. A to je pro ně horší než vědět, jaké utrpěli ztráty.“

„Tím chceš asi říci, že...“ vložil se do jeho proslovu Algy, „že máš v rukávu další eso? Ven s ním!“

Biggles se usmál. „Dobrá,“ přiznal se. „Je to sice tuze nebezpečný vtip, ale aspoň se Whitley znovu provětrá.“

Bertie se na něj podíval a, jak jinak, zase začal leštit monokl. „Já jen doufám, že tentokrát budeš tlačit ten trakař, co jezdí na páru, sám... A doufám, že mi rozumíš!“

Algy sraštil obočí. „Nepřítel se už jistě probudil.“

„Samozřejmě a na to právě spoléhám.“

„Museli zachytit naší depeši už ráno!“

„Naprosto správně. Pořád však nechápou, jak se stalo, že vyslali tři stíhačky, aby sestřelily líného dopravního cvalíka a přitom se ani jedna nevrátila. Taková záhada se nedá rozřešit sezením doma za pecí. Tak co jim zbývá? Měli by mě degradovat, pokud se v tomhle mýlím. Kapitán von Zoyton se svým bodavým rojem bude jako pilná včelka brousit okolo, dokud nezjistí, jaké medové květiny mu v písku rozkvetly.“

„A znovu se vrhnou na „Whitleye.“

„Přesně tak.“

„Dáme mu zase doprovod?“

„Tentokrát ne.“

„Zbláznil ses?“

„Doufám že ne. Jakmile spatřím něco, co mi bude připomínat černé kříže na křídlech, najdu si příhodné místo v poušti a přistanu tam. Snad se někde najde kousek rovného a tvrdého terénu.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Algy. „Co dál?“

„Až von Zoyton zjistí, že ten tlustý stroj přistál, bude si chtít vybrat odměnu. A až dorazí, budeme na něj čekat.“

„Čekat? Co to zase znamená?“

„No, jednoduchou věc. Pár úkrytů s Thompsonovými samopaly a přivítáme je jedna radost. Uplatníme stejný postup jako použilo námořnictvo s Q-loďmi. Pamatujete se?“ Obrátil se k mužům, ale všichni krčili rameny.

„Námořníci vyslali na pohled poničené lodě do nebezpečných vod, aby na sebe lákaly nepřítele. Když na ně zaútočil, loď se mávnutím proutku změnila v plovoucí pevnost s dělovými věžemi. A ty jako kyselina zničily všechno, co se dostalo na dostřel. Někdo tu musí zůstat, aby převzal velení a případně připravil záložní oddíl, kdyby se něco nepovedlo.“

Na tvářích letců se objevily úsměvy.

„A co když von Zoyton nepřistane?“ řekl Ginger.

„Potom poletí na základnu a proberou podrobnosti operace. Když se pak neobjeví letoun, objeví se jejich vůz, aby naložil důležité cestující. A nám stačí čekat na místě a rozuzlení přijde co nevidět. No a nakonec bychom pro změnu mohli mít zajatce my a to auto by také nebylo k zahození.“

„A potom?“ otázal se jindy tichý Henry Hartcourt.

„To by zatím stačilo,“ zarazil další diskusi Biggles. „Je to jako v partii šachů. Náš další tah závisí na tom, co udělá soupeř. A má spoustu možností, jakou odpověď zvolit.“

„Kdy začneme?“ zvedal se Algy ze židle.

„Nechvátej tak,“ usmál se Biggles a podíval se na hodinky. O něčem přemýšlel.

„Dneska jste si už užili svoje a musíte si odpočinout. Pokud se na to budete cítit, zvládneme to zítra. Není kam spěchat.“ Podíval se na své oddané kamarády, ale viděl jen nespokojené tváře. „Na druhé straně, pokud máte chuť znovu nastavit své krky,“ prohodil na půl úst, „já vám bránit nemohu. Pokud chcete, odletíme už odpoledne. Nejsme tady na výletě a naším prvořadým úkolem je zajistit bezpečný letový provoz. Čím dříve, tím lépe.“

Bertie vykřikoval, že už je načas, aby se do něčeho sám zapojil. Prý bude mít aspoň míň času k přemýšlení, co si dát k pití, protože se neskutečně potí. I ostatní přijali poslední Bigglesův návrh s radostí.

„Tak dobře,“ odsouhlasil odlet Biggles. „Nikoho ale nutit nebudu. Do Whitleye se vejde šest lidí se samopaly. Musíme si s sebou vzít i osobní zbraně, protože se celá operace může zvrtnout. Pilotovat budu já. To aby Bertie nic nenamítal,“ zářivě se na pana lorda usmál. „O ostatních rozhodne los. Algy, ty tu zůstaneš a přebíráš velení. Měl bys někoho poslat do Kargy, aby dal Angusovi vědět, že si chudák Whitley příliš neodpočine. Do Kargy by se mohl vrátit, řekneme, k ránu. Tak tady máme lístečky. Kdo mi půjčí čepici?“

Posádku odsouzenou k přistání v poušti tvořili: Biggles jako velitel, lord Bertie, Tex, Tug, Taffy Hughes a Ferocity Ferris. Ginger a Henry zůstanou s Algym v oáze. Zrovna dvakrát je ta směla netěšila, ale raději neříkali nic.

Algy šel zařídit odeslání klamné depeše oznamující Angusovi start dopravního letadla. Ostatní se šli připravit a jejich první cesta vedla ke zbrojírni. Pečlivě si tam vyzkoušeli závěry samopalů i promazání osobních zbraní. Biggles pak sám starostlivě dohlížel na nakládání, neboť nemohl připustit nějakou pošetilost. Pak se posadil do kokpitu a čekal, až bude všechno připraveno. Nad pouští se znovu otevřela bezedná rozžhavená propast, do které se západním směrem propadl staříčkový bombardér v rouše beránčím.

Vyletěli.

Přelétl starou pouštní stezku a zatočil k severu do oblasti, kde Biggles našel Gingeru. Někde tam musel ležet nepřátelský tábor. Kompas se věřit nedalo, a tak se Biggles orientoval podle záchytných bodů. Jen občas se podíval dolů, neboť jeho prvořadým zájmem byla obloha okolo. Věděl dobře, že tento let nebude patřit k nedělním procházkám a ani trochu nechtěl, aby ho nepřítel zaskočil. Životy jeho spolubojovníků přímo závisely na včasném zjištění nepřátelského letadla. Pokud se stodevítka dostane na dostřel a on ji nespattí, Bůh jim požehnej. Musejí přistát dříve, než stíhač zmáčkne spoušť kulometů. Bertie seděl vedle něho a napjatě pozoroval oblohu. Taffy se usadil v přední střelecké věži, Tug v zadní. Byli připraveni podstoupit vzdušný souboj, ale toužili se té, pro ně jednoznačně nevýhodné zábavě, vyhnout.

Ke střetu nedošlo, neboť pilot velmi záhy spatřil tři tečky, přibližující se v očekávaném směru. Němci ani nepovažovali za nutné se skrývat a nejvyšší možnou rychlostí se blížili k návnadě číslo dva.

„A máme je tady,“ oznámil klidně Biggles. „Dobře se držte, musím trochu přidat.“

Nechtěl nasadit na přistání příliš brzo, aby nepřítel nevyplašil, ale na druhé straně mu nevonělo stát se už ve vzduchu cílem kulometů. Letěl ve střední výšce a v okamžiku, kdy se stíhačky začaly přibližovat, prudce vyklonil brzdící klapky. Němcům to muselo připadat, že panikaří. Z jednoho palubního kulometu se ozvalo zarachocení a na to Biggles přesně čekal. V té době měl dávno vybranou plochu pro nouzové přistání, úzkou písčnou průrvu mezi dvěma kamenitými srázy. V okamžiku, když ho vypálené střely minuly jen o vlasek, přiškrtil motor a prudce klesal. Během dvou minut bezpečně seděli na písku a do konce rokle zbývalo ještě hodně yardů. Spočítal si to dobře.

„Kryjte se, ale buďte připraveni,“ vykřikl.

Následovala nemilá chvílka očekávání útoku nepřátelských letadel. Nikomu by se nelíbilo, sedět na horkém písku naprosto bezmocný proti stíhačkám. I sám Biggles si nervózně mnul bradu, protože dobře znal záludnost německých pilotů. Všechny tři nepřátelské stroje kroužily nad nimi, jakoby měly hlad. Jeden z pilotů sestoupil na nižší výšku, zatímco ti druzí kroužili asi v tisíci stopách.

Pak jim nízko letící stroj proletěl přímo nad hlavami a Bigglesovi připadlo, že se mu naježily vlasy na hlavě. Ano, pilot si připravoval kulomety k palbě. Trvalo to mžik. Ale i celou věčnost, a on horečně přemýšlel, co

udělají. Jeho obavy ještě vzrostly, když uviděl, jak se ten ohavný Messerschmitt chystá k novému letu střemhlav.

Rozhodnutí pilota nemohlo být ničím jiným než předejrou opravdového smrtelného útoku na bezmocný bombardér.

„Všichni ven!“ zařval Biggles. „Okamžitě! Skryjte se mezi skalami! Bleskem!“

Věděl, že uposlechnou jeho rozkaz bez námitek, a sám co nejrychleji vyskočil z letounu a odkutálel se za nejbližší skalisko. Ostatní se už kryli v jeho těsné blízkosti. Právě včas!

Messerschmitt sklonil modrý nos a vrhl se dolů. Promluvily kulometry. Pro všechny to později byla hrůzostrašná vzpomínka, jak střely a granáty drtily letoun, zarývaly se do vystřikujícího písku, odrážely se od skal a s hvízdáním poletovaly kolem. Znělo to zlověstně a zaléhaly jim z toho uši. Unikli smrti jen o vlas a zázrakem nikdo nebyl ani zraněn.

Znovu zařval motor nepřátelského letounu, který ukončil další kolečko a poslední střemhlavý let. Whitley se hroutil v ohni a britští piloti měli pocit, jakoby nepřítel dostal jednoho z nich. Plameny rychle stravovaly celý trup, jehož potah se vznítil a letoun se proměnil v hořící peklo.

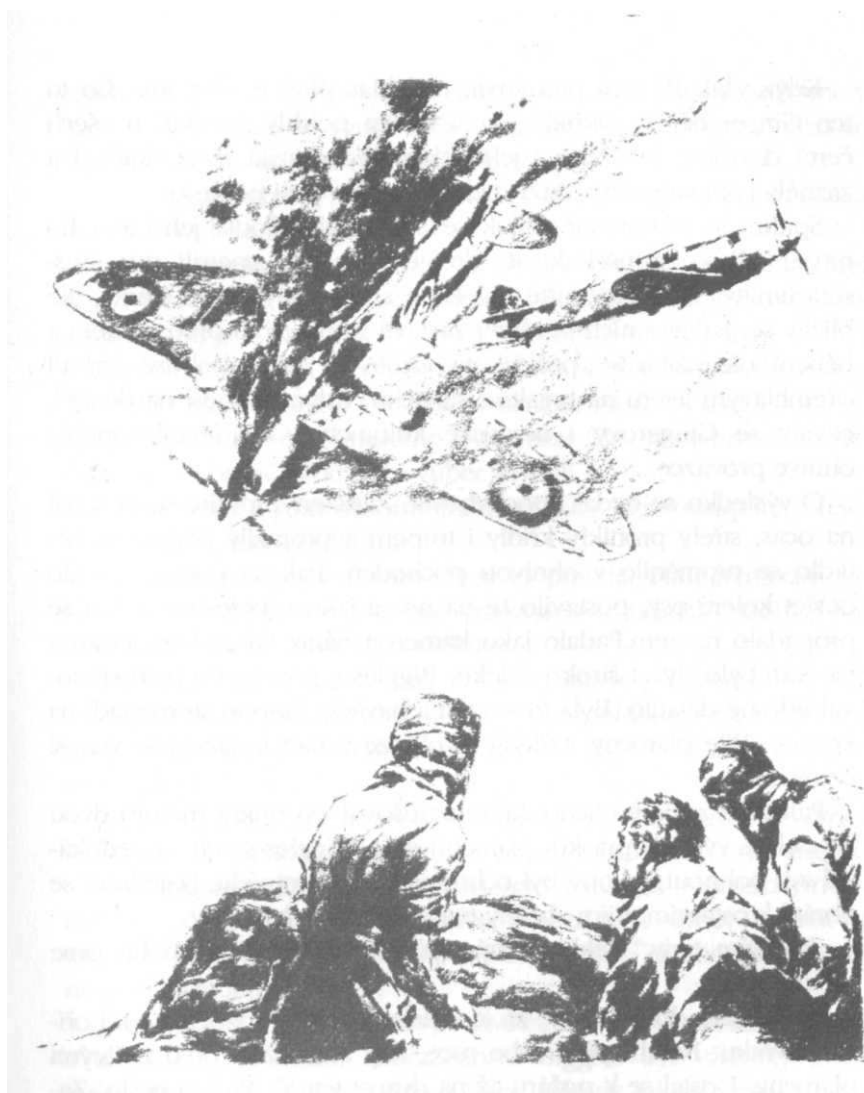
Biggles mlčel, nebylo co dodat. Nepřítel se zachoval jinak, než předpokládal a ten omyl může mít smrtelné důsledky pro ně pro všechny. Šťastný vítěz nad bezbranným strojem ještě jednou zakroužil, aby spokojeně obhlédl škody, které způsobil.

Naposledy zamával křídly a poté zmizel společně s ostatními na severovýchodě.

Bertie už zase držel v ruce kapesník a zuřivě leštil sklo svého monoklu.

„Syčák jeden,“ ulevil si. „Mám takový dojem, že naše túra domů nám dá dost zabrat. Není-liž pravda?“

Biggles ho neposlouchal, neboť soustředěně pozoroval nový stroj na obloze. Řítil se sem s otevřenými klapkami a nebylo nutné dívat se dvakrát. Poznal Spitfira a čerství zajatci pouštní strže začali vesele povykovat.

Letadlo se proměnilo v ohnivou pochodeň. Pak se začalo otáčet...

Když však Biggles promluvil, měl hlas plný nechápání. „Co tu ten Ginger dělá?“ vykřikl. „Co si to ten potrhlý zmatkář u všech čertů dovoluje...?“ Ozvěna jeho hlasu se odrazila mezi skalami a zazněla jako varování. Muži ztichli a jejich veselí pohaslo.

Spitfire se neúprosně řítil k severozápadu. Podle jeho letu ho musel někdo pronásledovat. Skutečně vzápětí spatřili dva Messerschmitty. Byly sice ještě daleko a schovávaly se ve slunci, ale blížily se. Jeden z nich se téměř zastavil jako jestřáb před útokem a během okamžiku se položil na křídlo a jako blesk se spustil střemhlavým letem na britskou stíhačku. Když se snesl na dostřel, ozvaly se Gingerovy i německé kulomety. Obě letadla spojily ohnivé provazce...

O výsledku se nedalo pochybovat. Zasažený Spitfire se postavil na ocas, střely pronikly křídly i trupem a prorazily plátování. Letadlo se proměnilo v ohnivou pochodeň. Pak se pomalu začalo otáčet kolem osy, postavilo se na nos a jako v bolestné agónii se propadalo na zem. Padalo jako kámen a náraz Gingerova letounu na zem bylo slyšet široko daleko. Biggles s popelavou tváří sledoval úděsné divadlo. Byla to smrtelná havárie. Letoun se rozpadl na kousky. Bílé plameny vyšlehly k obloze a nad krajinou se vznesl černý dým.

Pak zase zavládlo ticho, které narušoval jen hukot motorů dvou letadel ve výšce a praskot plamenů dole. Biggles se chvíli nedokázal ani pohnout, jakoby byl ochromen celou tragédií. Najednou se obrátil k ostatním. I jim zbělely tváře a muži zaťali zuby.

„Zůstaňte tady,“ řekl plochým hlasem Biggles.
„Nemohli jsme nic dělat.“

I když sám dobře věděl, že je všechno marné, rozběhl se k hořícímu vraku. Natáhl před sebe ruce, aby se chránil před zuřivými plameny. Dostal se k požáru až na dvacet yardů. Blíž to nešlo. Začaly vybuchovat nábojnice, ozývalo se praskání a kulky se odrážely od okolních skalisek. S naprostou jistotou věděl, že nikdo nemohl tuto výheň přežít a že chudák Ginger musí být sežehnutý na popel. Pomalu se vydal zpět k starému bombardéni. S hlavou v dlaních se posadil na obrovitý valoun.

Dokázal ze sebe vypravit jen pokyn, aby zůstali v zákrytu skal a nevystavovali se nebezpečí.

Vítězná modronosá stíhačka tu pořád kroužila, ale strašnému konci letadla, které pilotoval Zrzek, věnovala jen velmi málo pozornosti. Biggles uznal, že by se na jeho místě choval stejně.

Z profesionálního hlediska byl sestřel Spitfira dokonalá práce. Perfektně načasovaná a provedená ukázka moderní letecké války. Nic už nemohlo vrátit britského letce mezi živé, ale jeho velitel nedokázal pochopit, proč se tu vůbec objevil.

Bertie přerušil jeho malomyslné myšlenky.
„Prokristapána,“ řekl. „Ten chlápek jde na přistání.“

Biggles zvedl oči k obloze. Byla to pravda. Pilot německé stíhačky přiškrtl motor, vysunul podvozek a pomalu klouzal do údolí, kde už odpočíval jejich Whitley.

Unavený a psychicky vyčerpaný mistr lstí se na ostatní bezduše usmál. „Stalo se přece jen to, co jsem

předpokládal,“ utrousil mezi zuby. „Jenže bohužel před tím dokázal udělat dost škody. Zůstaňte tam, kde jste.“

Němec přistál jen kousek od hořících zbytků stroje. Vyskočil z kabiny a po krátké obhlídce se vydal k místu, kde seděl Biggles a kouřil cigaretu. Byl to vysoký, energický mladík s fanatickým výrazem v očích. V ruce držel revolver a blížil se k němu. Postava na kameni se ani nepohnula a připomínala sochu. Zkamenělou figuru neštěstí a smutku.

„Jste zajatec,“ oznámil nový návštěvník údolí sedícímu muži s obvyklou německou nadřazeností. Biggles byl vždycky jejich způsobem uvažování vyveden z míry. Němec mluvil anglicky, ale se silným, cizím přízvukem.

Biggles se nehodlal hádat. „Odložte zbraň, držte hubu a posaďte se,“ pro změnu pronesl on. „Tentokrát jste rozhodně prohrál víc, než jste získal. Pojdte všichni ven,“ řekl unaveně.

Za jiných okolností by udivený výraz německého letce vyvolal salvy smíchu mezi pěticí britských letců, kteří ho obklopili.

„Co má tohle...znamenat?“ Hun vztekle zaskřípal zuby.

„Pouze přivítací výbor, pane,“ uklidňoval ho Biggles. Jmenuji se Bigglesworth. A vy?“

Srazil podpatky. „Kapitán Rudolf von Zoyton.“

Biggles pokýval hlavou. „Nejsem zrovna nadšen, že vás poznávám,“ řekl bezbarvě. „Nemám zrovna náladu na rozhovory a tak laskavě mlčte! Zvedá se mi z vás žaludek.“

Biggles se otočil k Texovi. „Odeber mu pistoli a hlídej ho. Jestli se o něco pokusí, máš povoleno mu hned jednu vrazit. A pořádnou!“

„Pojď kousek stranou,“ obrátil se k Bertiemu. „Musím s tebou mluvit.“

Když už je Němec nemohl slyšet, pokračoval. „Dostali jsme se do hrozného maléru. Bez bombardéru se jen těžko dostaneme zpět do oázy. Myslím ale, že naši přítelíčkové sem pošlou auto. Až se tu objeví, musíme se ho zmocnit. Jedna noc bez vody se však dá vydržet a měli by se tu objevit nejpozději zítra v poledne. Jedna cesta, jak se spojit s Algym, by tu přece byla. Ten Messerschmitt! Letím domů a přivezu pár plechovek vody. Ale když už jsme tak blízko, nemohu si odpustit navštívit jejich polní letiště. Postarej se o ostatní. Vrátím se co nevidět.“

A pak šlechtic s monoklem viděl, jak vždy spolehlivý Biggles usedá do kabiny letounu se stříbřitě modrou přídílí.

KAPITOLA SEDMÁ

NEPŘÍJEMNOST V OÁZE

Algy, Ginger i Henry Hartcourt sledovali odlet Whitleye, dokud nezmizel za obzorem. Pak se vrátili do stínu palem. Měli před sebou jediný úkol: informovat Anguse, že jeho vojáci jsou v pořádku a že budou v Karze co nevidět. Někdo bude muset do Egypta doletět, a protože Algy byl pověřen dočasným velením, musel to být Ginger nebo Henry. Novopečený šéf letového provozu to nechal na nich. Ať rozhodnou sami.

Letět chtěli oba, protože bloumat po oáze jim připadalo jako strašně únavné. A tak znovu přišel ke slovu los. Ginger přijal výsledek se zjevnou nechutí, zatímco Henry s radostným výskotem nabral směr k letadlům.

„Můžu si půjčit tvoje?“ houkl na Gingera přes rameno. „Můj zůstal v Karze.“

„Jo,“ odsekl našťavaný Ginger, „ale jestli s ním něco uděláš, tak si mě nepřej. Zub za zub.“ Raději se otočil a šel najít Algyho.

Našel ho ležícího pod palmami. Na první pohled na něm bylo patrné, že zvažuje složitý běh věcí příštích.

„Udělej si pohodlí,“ vyzval Gingera.

„Henry se právě chystá k odletu.“

Algy něco zavrčel, nijak zvlášť ho to nezajímalo.

„Kde máme Hymanna?“ zeptal se Ginger.

„Seděl dole u pramene,“ řekl suše Algy. „Seržant na něj po očku kouká. Je to hrubián a já nemám náladu se s ním bavit.“

Najednou se ozval hluk. Oba dva věděli, co znamená. Někdo nahazoval motor.

„To bude Henry,“ zabručel Ginger. Jdu se tam podívat a pak přijdu.“ Vstal a šel na letiště.

Když se před ním otevřela volná plocha, s nechutí sledoval, co se chystá. Mechanik v kabině natáčel motor a Henry si právě nasazoval sluneční brýle a helmu. Seržant a jeho tým ověřovali veškeré funkce letounu.

Kousek odtud, pod palmami, seděl Němec. Náhle vstal, strčil ruce do kapes a šel k letadlu. Byl k němu mnohem blíže než Ginger, ale choval se naprosto nezáludně, takže v Gingerovi nevzklíčilo ani zrnko podezření. Německý pilot Hymann přece přísahal...

Další chvilka však proběhla bleskově. Jen mechanik dokončil přípravu letounu, sestoupil na křídlo a lehce seskočil na zem a Henry se chystal nahoru do kokpitu, přiskočil k němu Hymann jako útočící tygr. Držel v ruce těžký francouzák, ale ani ho nenapadlo něco utahovat. Praštil zezadu mechanika do hlavy. Byl to neočekávaný útok a podle toho také dopadl. Ginger stačil jen vykřiknout varování, ale bylo pozdě. Mechanik ležel pod křídlem v bezvědomí. To, oč se dál snažil zákeřný útočník, bylo už úplně jasné. Vrhel se na Henryho se zřejmou snahou dostat se místo něj do anglického letounu.

Ginger se řítit dopředu, ale Henrymu už pomoci nemohl. Němec měl vytrénovanou postavu a nedalo mu žádnou práci vyznavače štěstěny přeprat. Klíč dopadl i na jeho hlavu s takovou silou, že jen sluneční helma Henryho zachránila od rozpolcení lebky. Nešťastník opile zavrával a zhroutil se. Němec se jako kočka vyhoupl do kabiny a přidal plyn. Spitfire přímo poskočil

proti běžícímu Gingerovi, který se musel vrhnout k zemi, aby ho stroj nesrazil k zemi. Dokázal se zachytit hrany levého křídla, ale to už se letoun řítíl vpřed nezadržitelnou rychlostí a křídlo Gingera tlouklo do hrudi. Pokusil se vyškrábat nahoru, ale na naleštěné ploše křídla se neměl čeho zachytit. Dopadl na záda. V té chvíli už letadlo vyjíždělo na uměle vytyčenou rozjezdovou dráhu.

Už jen kulometry mohly zabránit odletu ukradeného letounu. Ginger se vyhrabal na kolena a spatřil, jak se mechanici řítí na dráhu. I oni věděli, že jsou bezmocní. Spitfire zmizel na obloze jako okřídlený šíp.

„Další Spitfire,“ řval rozzuřený Ginger na mechaniky.

To už sem doběhl i Algy. „Co se to tu děje?“ Dožadoval se odpovědi.

„Uletěl nám ptáček. Hymann srazil k zemi mechanika a zranil i Henryho. Postarej se o ně. Letím za ním. Dostanu toho lotra, i kdybych za ním musel až do pekla.“

Připravit další letoun však trvalo více než pět minut a Ginger pochopitelně pěníl vzteky. Vytlačili letoun na volnou plochu, pilot se vyhoupl nahoru a otevřel klapky. Ukradený letoun však už vidět nebylo, i když Ginger dobře věděl, kam zlodějský Němec míří.

Vařila se v něm krev, ale věděl, že se musí uklidnit. Touha po pomstě byla druhořadou záležitostí, teď bylo nezbytné Němci zabránit, aby se dostal na mateřskou základnu. Podrobná zpráva německému veliteli o Bigglesovi, o jeho letce a o jejich tajném letišti by s naprostou určitostí znamenala osudovou katastrofu. Bigglesův plán by dostal krutou ránu a život všech v oáze

by musel čelit smrtelnému nebezpečí. Platilo to nejen pro posádku bombardéru, ale i pro civilní zaměstnance v oáze.

Gingerův stroj brázdil oblohu a pilot doufal, že už brzy spatří nenáviděného nepřítele. Pořád měl před očima zákeřný úder francouzským klíčem do týla bezbranného mechanika. A ten nacistický loupežník mu navíc ukradl jeho Spitfira. Jeho vlastní letadlo! Gingerovi to jen dodávalo další síly, když už začínal ztrácet naději.

Biggles udělal hrubou chybu, když se spolehl na Němcovu přísahu. Ginger si smutně uvědomil, že pro důstojníka to byla jen zástěrka k tomu, aby měl větší volnost k útěku. Důvodů k pronásledování tedy bylo víc než dost. Vnímal proto jen oblohu před sebou a kurz kontroloval jen příležitostně.

Nemohl vědět, že i kdyby zdvojnásobil rychlost stroje, nikdy by svoji kořist nedostihl. Němcovo tělo už leželo pod doutnajícími troskami mezi skalními výběžky. Ironie osudu a snad i Boží vůle způsobily, že ten, kdo porušil čestné slovo zahynul v ohni kulometů svého velitele. Ginger ale neobjevil ani hořící bombardér. Později nedokázal pochopit, jak se stalo, že nespatriil hořící trup Whitleye rozhozený po okolí.

Vysvětlení bylo prosté: po celou dobu zkoumal očima oblohu a navíc letěl nízko. Jeho mozek se zaměřil pouze na jeden cíl. Na ohavného Boše který je tak převezl a na to, co může způsobit jeho hlášení. Ginger nevnímal a nebral na vědomí, že se blíží k hranicím doletu nepřátelských strojů. Za normálních okolností by i ten největší pošetilec letoun otočil.

Dostal se až nad místa, kde nikdy předtím neletěl, ale, div divoucí, rozpoznával zde dva významné orientační body. Znal je!

Byly to skalní formace, které si uložil do paměti, když spolu s Bigglesem pozorovali v noci světlomet, skalního žabáka, čtyři věžičky a generála s velbloudy...

Stále pátral po své kořisti, když si uvědomil, že se vznáší nad prvním z míst a v tom okamžiku vykřikl vzrušením. Na obzoru spatřil malou skvrnu kroužící nad místem, kterým nemohlo být nic jiného, než další oáza podobná Salimě. Nejdříve se logicky domníval, že konečně dohonil Spitfira, ale když se dostal na dohled, pochopil svůj omyl. Narazil na Messerschmitt 109 s modře nalakovanou přídílí. Ginger zaťal zuby.

Cítil vnitřní potřebu někoho sestřelit a byl připraven přijmout jiný, třeba i nerovný boj. Hymann zůstal v nedohlednu, ale teď Ginger dostal jiný báječný cíl. Bleskurychle zvažoval všechny možnosti, neboť nepřítel se k němu blížil. Zatlačil páku, vytočil letoun na maximální rychlost a zavěsil se za ocas stodevítky. Pootočil letoun a postavil jej tak, že případný divák by získal dojem, že se stroj převrhne. Pak vystřelil první dávku.

Z nepochopitelných důvodů však Messerschmitt boj nepřijal.

Aby se vyhnul kulometné střelbě, Němec obrátil stroj a vzal do zaječích. Ten zbabělec utíká, problesklo Gingerovi hlavou. Zavěsil se nad toho sketu a řítí se za ním. Hlavně vychrlily další dávku ohně a sprška střel pospíchala za prchajícím letounem. Tentokrát zasáhl ocasní plochy. Dokonce i uprostřed bojové operace Gingerovi pořád připadalo divné, že jeho soupeř se vůbec

nepokouší střelbu opřevovat. Příležitostí si k tomu mohl udělat dost, pomyslel si.

Upřímně řečeno na to kašlu, zahučel Ginger. Ocasní plochy Messerschmittu už byly roztrženy a nepřátelský pilot ztratil možnost ovládat stroj. Nezadržitelně se propadal do smrtící vývrtky. Gingera proto nepřekvapilo, když pilot otevřel poklop kabiny a vyskočil do prostoru. Pak se otevřel padák a ztlumil Němcův volný pád...

Ginger jej chvíli sledoval, ale pak upřel zraky na krajinu pod sebou. Vůbec ho nepřekvapilo, když tam spatřil čtyři další Messerschmitty bláznivě rolovat na start. Pustit se do souboje s jedním nepřítelem byla rovnocenná partie, ale pustit se sám do čtveřice rozzlobených stíhačů, to už byl nerovný boj. Měl sotva čas vzít nohy na ramena. Naposledy se rozhlédl a zapátral po Spitfiru. Ten prokletý Hymann ho už dokázal schovat někde pod sítěmi, ulevil si. Zamířil domů, nabral dostatečnou výšku a naprosto bez obav přehlížel nepřátelské letouny. Za pár minut je už nikde neviděl.

Podíval se dolů a sotva popadl dech. Dole uprostřed údolí doutnaly dvě hromádky vzdáleně připomínající zbytky letadel. Od většího vraku na něj mávalo šest postaviček. Proboha, to musí být Biggles a naši kluci! Najednou si uvědomil, že ten velký vrak je určitě zbytkem Whitleye. Také si ale uvědomil, jak dostane od Bigglese vynadáno za další hloupost a bláznivý kousek přímo ohrožující jejich operaci. Co naplat, pomoci jim ale musí. Rozhodl se přistát. Biggles se musí dovědět, že mu německý kanárek uletěl z klece. Pomalu plachtil dolů, až našel vhodné místo pro dokončení sestupu. Vypnul motor, slezl na rozpálený písek a šel k nim.

„Co je s vámi, chlapi?“ hulákal. „Copak jsem zjevení?“

Bertie ukázal na ohořelý trup Spitfiru. „Ale...starý brachu, tamhle to je přece tvoje mašinka. My všichni jsme si mysleli, žeš tu ohořelou rachotinu pilotoval.“

Ginger konečně pochopil. „Dobrotivý Bože!“ vykřikl. „Jak se to stalo?“

Tug mu všechno vylíčil. Ukazoval palcem na příčinu všech jejich starostí s vodou, pískem i žárem. O skálu se opíral kapitán von Zoyton. „Může za to tenhle. Kdo byl uvnitř? Henry?“ kousl se do rtů.

„Henry, ne,“ vydechl Ginger. „Seděl tam Hymann. Porušil přísahu a štípl můj Spit. Takhle dopadl lhář. Ani se nedivím, že jsem ho nedohnal. Biggles měl zase pravdu. Jako vždycky. Jeho proradnost mu tak právě pomohla na onen svět...“

Rozhlédl se. „Ale kde je Biggles? Kde zase lítá?“

„Půjčil si pro změnu stodevítku od pana Von a letěl se podívat na přistávací dráhy k jeho kamarádům,“ vysvětloval Bigglesovu nepřítomnost Taffy a bodl palcem k Němcům.

Gingerův mozek zapracoval. Ukázal na trosky bombardéru. „Tohle bude náš staříčkový Whitley, ne? Odpočívej v pokoji,“ rozloučil se s ním

„To víš,“ doplnil Bertie Gingerovy znalosti. „Von Zoyton nám před přistáním udělal malou plamennou přehlídku.“

„Ale počkej, to znamená že...když Tug říkal, že si Biggles půjčil stodevítku... To byla jeho?“ Ginger kroutil hlavou a znovu ukazoval na zajatce.

„Přesně tak, starý brachu,“ Tug se jen šklebil. „Vzal si Zoytonova draka s tím, že mu ho ráno vrátí.“

Gingerovi se drobet rozklepala kolena. Přejel si špičkou jazyka po okoralých rtech a najednou nemohl mluvit.

„Nebyl to... náhodou... Messerschmitt s modře natřenou přídílí?“

„Jasně, že jo,“ srdečně souhlasil Tug. „Vždyť ta barva mu jde k očím. Když se na něj podíváš, na parádu si docela potrpí, ne? Hele, co se děje?“ Kývl hlavou k německému letci.

Ginger sevřel hlavu do dlaní. „Nebesa, zachraňte mě,“ zašeptal s úzkostí v hlase. Já ho totiž právě sestřelil!“

Muži zvedli hlavy a s úžasem Heděli na neštěstí ryšavého pilota. Zavládlo ticho jak uprostřed pouště.

„Kde se to stalo?“ promluvil Bertie, a v jeho hlase bylo všechno, jen ne veselí.

Ginger polkl. „Přímo nad jejich polním letištěm,“ sykl přes rty. „Už chápu, proč se vůbec nebránil!“

Vzadu se blondatý kapitán von Zoyton, nedbale opřený o skálu štiplavě a zlomyslně řehtal.

KAPITOLA OSMÁ

HAZARDNÍ PODNIK

Smutný Ginger Němcův smích úplně přehlížel. Události toho odpoledne mu už dávno přerostly přes hlavu a jediné co cítil, byla naprostá bezmocnost. Nejenže Biggles upadl do zajetí, ze kterého hned tak neuteče, ale celý jejich oddíl tu teď vysuší slunce a sežerou supi. Se základnou se mohli spojit jen díky jeho stroji. Jedno jediné letadlo pro všechny Bigglesovy přátele, to byla druhá rána, kterou jim Alláh nadělil během jediného dne. Zvažoval všechny možnosti: mohl by postupně převážet jednoho po druhém. Nebylo by ale lepší, kdyby se dali na pochod a on by je zásoboval ze vzduchu jídlem a pitím?

Slunce jim úlohu rozhodně neusnadňovalo, i když už viselo nad obzorem. Otupující žár z průběhu dne dlouho nepoleví a bude jim připadat, že ohnivá koule nepřestává pálit, ani když zmizí za obzorem. Potom, po jeho západu, se sice rychle setmí, ale horko nepoleví. I malé kameny v poušti začnou za soumraku růst. Kolem nicotných postaviček mužů se rozprostrou fantastické rozložené tvary, které jen umocní hrůzu a děs uvnitř vyprahlého mozku...

Ginger seděl v ústraní s Bertiem a odhadovali možnosti. Biggles tu nebyl a vzhledem k vojenské hodnosti převzal velení předsunuté jednotky Bertie.

„Pěkně se nám to vybarvilo,“ hudroval. „Propánakrále! Když vyrazíme po svých, seberou nás Němci. Jestli tady zůstaneme, do rána jsou z nás

rampouchy. Propánakrále, to je paráda. Ten šeredný náfuka von Zoyton nám připravil pěkné nepříjemnosti.

„Rozhodnout se pro správný pokrm při podobném jídelníčku to zrovna není moje silná stránka.“

Nad skalami se náhle rozlehl podivný, ale povědomý zvuk. Byl to rachot převodovky spalovacího motoru.

„Copak je zas tohle?“ zavrtěl hlavou znechucený lord.

Ginger si uvědomil, co se děje. „To je přece ten vůz. No tak! To auto, co jezdí pro vězně k vrakům letadel!“

„Můj ty světe! Úplně se mi to ztratilo z hlavy,“ připustil Bertie. „Propánakrále! To je od nich opravdu hrozně moc milé. Domů se radši povezu, než někde zapadat po kolena do písku. Ten vůz bude náš!“

„Hlavně musíme někam uklidit von Zoytona,“ řekl moudře Ginger. „Je chápavý! Ví dobře, co jim chystáme a mohl by je varovat.“

To už Ginger šplhal na nejbližší výčnělek, aby se rozhlédl. Za chvíli byl zpátky a netvářil se právě přívětivě. „Tak tohle půjde těžko. Je to pancéřované vozidlo.“

„Opravdu? Hm!“ zamyslel se neznepokojený Bertie a začal rozdělovat příkazy.

„Texi, kamaráde, máš na starosti našeho známého. Uklid' ho někam stranou a kdyby začal zlobit, ubal mu jednu na žaludek. Veškeré mravní zákony přestávají platit. Ostatní zůstanou za skalami! Pánové, za chvíli je máme na krku. Hodně štěstí.“

Bertie si sedl na Bigglesovo místo vysezené na valounu a věnoval se leštění skla.

Obrněnec zatím poskakoval po nerovném povrchu. Čelní střílna sledovala okolní terén, ačkoli vozidlo

připomínalo spíše stroj bez posádky. Stroj, který ví, že se na něj chystá léčka. Posádku ovšem měl a ta nyní obhlížela krajinu. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by znala osud kapitána z modrošedého Messerschmittu, jenž ztratil své postavení a teď dokonce seděl v jeskyni na bobku a ani nedutal. Ohořelý trup sestřeleného bombardéru je asi přesvědčil, že velkoněmecká říše tu dosáhla dalšího vítězství a muži zřejmě slevili ze své opatrnosti. Průzor se teď zaměřil jenom na trosky Whitleye.

„Ani hnout, dokud nezvednu ruku. Pak to spustíme,“ zašeptal

Bertie. „Musíme předejít zbytečné střelbě, už beztak tu je moc horko.“

Obrněnec náhle stočil hlaveň děla k balvanu, na kterém seděl sklíčený Bertie. Z věže na něj něco zavolali, ale lord předstíral, že nerozumí ani slovo německy. Vzápětí se otevřely boční dveře vozu a vystoupili tři muži v propocených uniformách. Unaveně si otírali mokrá čela.

Bertie se smutně došoural k obrněnci a jakoby náhodou nahlédl dovnitř. V kabině seděl jediný muž, řidič, opírající se o volant. Kýval na Bertieho, aby nastoupil. Celá osádka se chovala přesně tak, jak pouštní ztroskotanci předpokládali. Zhroucená posádka letounu se přece nepostaví na odpor po zuby ozbrojenému oddílu. Právě proto se utahání Němci příliš nezatežovali přemýšlením. Vyhráli a přišli uklidit. K ostatním se přidal i řidič.

Krátký pohyb Bertieho ruky a nad skalisky se objevily hlavně pistolí i samopalů. Muži z vozidla se

nezmohli na nic. Jen tupě sledovali podivné uvítání a během chvíle byli beze zbraní.

„Pánové, my se sice omlouváme, ale co se dá dělat, jste naši zajatci,“ pronesl Bertie zdvořile a pozorně si prohlížel Němce průzračným sklem svého monoklu.

Začali si mezi sebou něco šeptat, ale na odhodlání k odporu to rozhodně nevypadalo.

Stačilo pár otázek a Bertiemu bylo jasno, kdo to přijel. Řidič, mechanik, zdravotník a průvodce. Tím nebyl nikdo jiný než jim už dobře známý pan Pallini.

Bertie společně s Gingerem a Taffym odváděli zajatce ke skleslému kapitánovi.

„Začíná to tu opravdu houstnout,“ řekl Bertie. „Rád bych věděl co dál. Zůstaneme tu přes noc? Za pět minut je tma jak v ranci. A já jsem tak nerozhodný! Co mám, propánakrále, dělat? Postavte mě na hřiště a řekněte mi kterou jamku zahrát. Dokážu to i z nejnemožnějšího úhlu. Ale velet lidem a organizovat je, to po mně nikdo chtít nemůže!“

„Kolik se nás vejde dovnitř?“ zeptal se Ginger.

Bertie to netušil, ale Taffy si věděl rady hned.

„Osm nebo devět, když budeme jako sardinky,“ shrnul své propočty.

„Můj ty Bože...Bože,“ utápěl se v žalmech Bertie. „To je nesmírně nepříjemné. Je nás tu jedenáct. Menší rybičkou už být nemůžu.“

„Stejně nesmíme odjet bez Bigglese,“ upozornil ho Ginger. „Musíme se nějak pokusit dostat ho ven.“

„Jasně, absolutně,“ horlivě kýval Bertie. „Ale jak?“

„Biggles by věděl jak na to,“ zamyslel se Ginger. „A i my na to přijdeme!“

Biggles jim prostě strašně chyběl.

„Počkej chvíli,“ požádal Ginger Bertieho, aby trochu umlčel Bertieho stesky. „Možná, že vím jak na to. Máme tu přece hrst rukojmích. Musíme se přezbrojit. Algy se stejně musí dozvědět, co se stalo. Jestli není Henry vážně zraněn, tak by nám s Algym mohli trochu pomoci. A budeme tu mít už dvě letadla. Vztekoun poletí domů. Já se mezitím pokusím s obrněncem vysvobodit Bigglese.“

„Vždyť nevíme, kde mají tábor,“ namítl Taffy.

„Budeme sledovat stopy auta. Nebude těžké je najít.“

Za deset minut se zrodil Gingerův plán, který byl založen na lehkomyšlnosti, pro Gingera příznačné. Ferocity poletí do oázy a zde zbyde pět mužů. Dva budou hlídat zajatce, kteří se v průběhu noci bezpochyby o něco pokusí. Tři muži vytvoří přepadové komando, které se pokusí zachránit Bigglese. Ginger a urozený Bertie v něm nemohou chybět, a vezmou s sebou ještě Taffyho. Podle kolejí dojedou co nejbližší k táboru, který nemůže ležet dále než třicet mil. Budou se krýt, aby zůstali nepoznáni. Jeden z nich počká za volantem, zatímco dva další prozkoumají okolí. Další postup bude záležet na situaci.

Neměli nejmenší představu, jak vypadá německé polní letiště, ale nemělo smysl se dál zabývat podrobnostmi.

„Kluci, podle mého názoru, tohle není žádný plán,“ bouřil se ještě Bertie.

„Co se ti zase nelíbí?“

„Tohle není plán! Je to příliš jednoduché, aby... Však víte, jak to myslím.“

„Jeho kouzlo spočívá právě v jednoduchosti,“ ohrazoval se Ginger. „I mnohem pečlivěji připravovaný

postup se mnohokrát zhroutil. Tohle Biggles tvrdí vždycky. Když zalezeme na kutě, tak nedosáhneme vůbec nic. Jestliže se ho pokusíme zachránit, každopádně uděláme krok k tomu, jak se odtud dostat. A Biggles poletí s námi, pokud už nesedí v letadle do Německa.“

„Zase má pravdu,“ vrčel Bertie. „Ryšavec jeden. Kdo z nás si sedne na kozlík?“

„Já budu řídit,“ ozval se okamžitě Taffy. Já už jednou řídil i tank!“

„Já si to pamatuju,“ pronesl hořce Ginger. „Neříkali ti náhodou ještě ve staré dobré Anglii: „Pozor, jede havárka?“ Takže dávej pozor na náš autokar, protože, když ho rozsekáš, nové blatníky tu nedostaneme.“

Taffy na něj nevraživě zamrkal, ale slíbil, že bude opatrný. Tři zachránci nastoupili do obměnce, Ginger nesl Tommy gun.⁶ Z plechovky až po okraj naplněné vodou, se trochu občerstvili, aby její zbytek posloužil opuštěným vyhnancům přes dlouhou noc. Motor okamžitě naskočil a vozidlo se tiše vracelo po vlastních stopách přes poušť utápějící se ve světle hvězd.

Párkrát museli zastavit, aby obhlédli terén před sebou. Zároveň bylo třeba pečlivě kontrolovat polohu, aby se jim náhodou nestalo, že vjedou přímo do jámy lvové. Ginger vyrazil na výzvědy a vrátil se se zajímavou novinkou. Asi o půl míle se pahorkatina propadala do velkého zlomu, na jehož dně ležela oáza. Pokračovali tedy pár set yardů a odstavili vůz do úzké prolákliny. Vypadala na dobrou skrýš a její druhé ústí mířilo přímo k oáze. Ginger se nad tím zamyslel. Ale pak mávl rukou.

⁶ Tommy gun – přezdívka britského samopalu Sten gun.

Při krátké válečné poradě dohodli, že za volantem zůstane skvělý řidič Taffy, zatímco Ginger s Bertiem si vezmou Tommy gun a pokusí se zjistit, kde leží Bigglesova šatlava. Plán byl až neuvěřitelně prostý. Zjistit kde se nachází přítel, jehož Ginger mistrovsky sestřelil, dát místním Náckům co proto, vyzvednout si Bigglese a rychle do vozu. Cestou zpátky sebrat trosečníky z Whitleye a pak hurá do Salimy.

„Jdu první,“ rozhodl Ginger. „Mám více zkušeností než ty. A vím, jak obelstít strážce.“

„Jsi excelentní borec,“ řekl tiše Bertie.

Ginger se zbraní v ruce tedy vyrazil první. Viditelnost byla sice dobrá, ale ticho rušené jeho kroky, zvětšovalo možnost, že si ho brzy všimnou hlídky. Někde tam musely být. Naštěstí se bez potíží dostal až na okraj skalisek, kde před sebou spatřil obrysy palem, lemujících oázu. Přímo před nimi však ležel jiný tábor. Stáli tam velbloudi uvázaní u kamenného koryta a z nízkých černých stanů se ozývala vzrušená arabština.

„Máme štěstí. Němci nikde nepostavili hlídky, ale já zas docela zapomněl na ty Tuaregy.“

„I kdybych to měl vzít přes Londýn, dal bych teď přednost malé odbočce,“ navrhl Bertie, plížící se za ním.

„To by ale znamenalo vydat se otevřenou planinu, a to se mi nechce,“ rázně rozhodl Ginger, který ač podřízený, měl v podobných situacích více zkušeností.

A už se jako kočka plížil nízkým podrostem. Dostal se brzy k velbloudům, kteří měli příkrývky proti nočnímu chladu a spokojeně přežvykovali. Jejich čelisti poskakovaly doleva a zase zpátky. Zvědavě si návštěvníka prohlíželi velkýma, hedvábnýma očima, ale vůbec nebyli poplašení. Za nimi viděl sedla přehozená

přes ohradu a také pár nočních kalábijí, jaké používají kočovníci při dlouhém putování. Gingera napadlo se do jedné nasoukat. Byla tak dlouhá, že její konce téměř tahal po zemi. Přestrojení se tak stalo jednou z podstatných podmínek jejich plánu, i když zpočátku nevěděl, jak se k němu dostane. Ginger bleskově strhl i druhou a přinesl ji Bertiemu. Ten si ručně tkanou látku prohlížel s obrovskou nedůvěrou. Nic jiného však nemohl udělat, a tak si ji i lord převlékl přes urozenou hlavu.

„Jde se do oázy,“ pronesl Ginger a zvedl palec.

Sestup dolů byl mnohem snazší, než předpokládali. Tady se snad vůbec nedržely hlídky, anebo vojáci spali pod vlivem pálenky. Později Ginger připustil, že myslel na německé vojáky, neboť místní domobrana alkohol nepila vůbec. To už stáli na vyšlapané suché trávě, a nebyli schopni určit, kde leží tábor. Ginger chytil Bertieho za paži a ukázal.

Kousek před sebou spatřil blikající světla. Obrisy to byly sice nezřetelné, ale že je to letadlo poznali i poslepu. Nebýt zkušeností ze Salimy, asi by si těžko domysleli, co mají před sebou. Díky jim však rozeznali, že kousek napravo od siluety letounu leží velký stan, z něhož se ozývá jakýsi hlahol. Vlevo leželo stanové městečko. Biggles bude pravděpodobně v jednom ze stanů, pomyslel si Ginger. Němci si tu určitě nepostavili zděnou budovu.

Dosud neviděli ani živáčka, a to jim připadalo přinejmenším podivné. V tu chvíli se nadzvedla plachta velkého stanu a do tmy vyklouzla skupina Arabů. Jeden z nich, podle oblečení a rázného chování jejich vůdce, se bavil s uniformovaným důstojníkem. Ten mu popřál “Alláhem požehnanou cestu“ a vrátil se ke stanovému

městečku, zatímco Arab dohnal své společníky. Ginger byl příliš daleko, aby něco slyšel. Nedokázal ani rozeznat, zda ten muž je Ital nebo Němec.

...do tmy vyklouzla skupina Arabů...

Obrátil se k Bertiemu. „Počkej tady,“ zašeptal. „Jdu si poslechnout, co se tam děje. Schovej se tamhle v křoví a ani se nehni. Chci vědět, kde sedíš.“

„Jak se vám líbí,“ skoro zanotoval ze Shakespeara Bertie. „Budu tam sedět jak cvičená křepelka a čekat na zapísknutí.“

Ginger se pomalu plížil ke stanům. Stáhl se mu žaludek, protože uprostřed vojenského ležení by předpokládal hluk, ale všude byl naprostý klid. Vzadu za stany se něco tyčilo proti obloze. Dosud nikdy takové zařízení neviděl a rozhodl se, že je prozkoumá. Průčelí lehké montované stavby bylo přikryto palmovými listy. Sám objekt byl dobře třicet stop vysoký a vypadal jako otevřená stodola. Dovnitř Ginger neviděl, ale na každém rohu stála hlídka s puškou. Konečně se mu splnilo přání. Nebyl sám. Na druhé straně z přítomnosti vojáků neměl opravdovou radost.

A potom najednou pochopil, k čemu ten primitivní objekt asi slouží. Drželi v něm vězně! Vzápětí mu došlo, že tam jistě budou cestující z letadel, které němečtí piráti sestřelili či přinutili přistát. Pokud jich bude moc, vyvstával před ním nový problém. Jak je odtud dostat? Ne! Zachránit je nepřichází v úvahu. Musí najít Bigglese a pak se uvidí! Jak ale zjistí, kde ho Němci drží, neměl ani tušení.

Opatrně se přiblížil k zadní stěně budovy a zaplavila ho vlna zklamání. Doufal, že najde nějakou prasklinu, ale zadní stěna byla sroubena z palmových kmenů velmi dovedně. Vydlabat v ní díru by i s dobrým nástrojem vzbudilo samotného Proroka. Musí to zkusit zepředu, což znamenalo přemoci hlídku!

Ležel za budovou a přemýšlel jak na to, když náhle nastala situace, kterou mu snad opravdu výše zmíněný pán nebes seslal v pravou chvíli. Členy hlídky neviděl, ale najednou uslyšel, jak se dva začali bavit jen několik kroků od něho. Bylo jasné, že muž na vzdálenějším konci už nevydržel samotu a šel na kus řeči se svým kolegou. Konec průchodu zůstal bez kontroly.

Ginger si klekl na kolena, když ho zastavila slova prvního muže. Ginger sice německy dobře neuměl, ale těch jeho pár slovíček bohatě stačilo, aby pochopil smysl.

„Kam zmizel pan kapitán Zoyton je opravdová záhada,“ pronesl německý voják.

„Přesně tak,“ přitakal druhý.

„Nechápu to.“

„Nikdo to nechápe,“ zněla odpověď „Všichni to viděli zcela jasně. I já osobně ho viděl padat a přísahal bych, že dopadl kousek od kraje oázy. Všichni si to mysleli. Rozběhl jsem se, ale nikdo tam nebyl. Arabové prošmejdlili kolem dokola celou oázu. Teď prý dávají dohromady pouštní oddíl, aby se po něm podívali.“

„Proč by se vracel mezi duny?“

„Nevím, ale kam by se jínám poděl? Možná že byl zraněn a možná i ztratil orientaci, když se zřítil na zem. Místo toho aby šel domů, zamířil zase do pouště. Sluníčko? Otřes mozku? Co já vím?“

„Snad,“ souhlasně kývl druhý hlídkující muž. „Je to ale strašně zvláštní věc. Důstojníci ho ještě pořád hledají.“

Rozhovor Gingerovi osvětlil situaci mnohem lépe, než když by všechno viděl na vlastní oči. Nebylo složité pochopit, co následovalo po jeho zuřivém útoku na nepřátelskou stíhačku. Málem by se proklel, že ho ta

jednoduchá možnost nenapadla. Němci spatřili klesající stříbřitě modrý letoun, ale nevěděli, kdo ho pilotuje. Přirozeně předpokládali, že jejich von Zoyton. Snažili se mu pomoci, ale nenašli ho. Na šňůrách padáku mezi palmy totiž nespádl modrooký kapitán, ale Biggles osobně. Jako vždy se dokázal rychle postavit na nohy a najít si bezpečný úkryt, než hlídací psi dorazili k polámaným korunám stromů. Biggles by se zajetí bránil zuby, nehty. A ti nevědomí Němci pořád hledali své pilotní eso, co tak miluje ohňostroj na palubě bezmocně odpočívajícího letadla.

Ginger udělal obrat o stoosmdesát stupňů, jeho plán byl vzhůru nohama. Předtím měl aspoň nějakou představu, kde Bigglese najde, ale teď, když se jeho přítel někde skrývá jako jezevec v noře, jako naschvál zapomněl svého jezevčíka v Anglii.

První nápad všechno vzdát a nechat Bigglese, aby si poradil sám, ihned zamítl. Další dva Britové uprostřed německého ležení mu vlastně úlohu ještě zkomplikovali. Ginger dostal další nápad. Hlídka přece opustila své stanoviště a nebude těžké proniknout do chatrče a zjistit, koho tam vězní. Biggles by takové novinky jistě ocenil.

Pomalů se sunul podél zadní stěny a za sebou nechal výhled do otevřené pouště přes písečné vlny. Nevšiml si, že z první duny ho někdo pozoruje.

Jakási temná postava se oddělila od měkkého podkladu, a vzápětí Ginger polykal písek a měl přes hlavu přetaženou kalábiji. Když ucítil na svém hrdle nůž, pomalu se loučil se životem. Najednou sevření povolilo a on se napůl zmatený a napůl třesoucí se strachem posadil. Nechtěl věřit svým očím, když ve tmě rozeznal tvář

přítele, kterého svým vlastním přičiněním dostal do téhle šlamastiky.

„Dobrotivé nebe,“ vydechl.

V Bigglesových očích se zračil údiv, na něj až neobvyklý. Měl pocit, že se setkal s Gingerovým přízrakem...

„Gingere!“ vykoktal tiše. „Jsi to opravdu ty? To tě už nechtěli ani v nebi?“

„Já vím, co si myslíš. Ale v tom letadle jsem neseděl já. Pilotoval ho ten blondatý německý poručík.“

Biggles si včas uvědomil, že kolem nich procházejí německé hlídky a varovně zvedl prst. Vždyť mohly zaslechnout ten rámus a přijít se přesvědčit, co se tu děje.

„Jeden za všechny?“ zeptal se vesele Ginger a zkusil to povědět německy.

„Všichni za jednoho,“ dokončil jeho myšlenku Biggles. „Jsi tu právě včas!“ Víc si říkat nemuseli.

Následovalo krátké prasknutí a po něm přidušené heknutí, jak Bigglesova pěst přistála na bradě strážného. Němcova puška se zaryla do písku a voják se zhroutil vedle ní.

„Dej mi ten hadr,“ ukazoval Biggles na kalábiji. „Musíme ho trochu uklidnit, než začne kvičet.“

„Pozor! Tamhle je druhá hlídka.“

„Určitě se sem co nevidět vypraví,“ souhlasil Biggles.

Pozorně utahoval uzly na pruzích látky, kterou získali z arabského oblečení. Hlídka ležela na zemi jako ve svěrací kazajce s roubíkem v ústech.

„Kam jsi zalezl poté, co jsem tě sestřelil?“ zeptal se Ginger.

„Tak to ty sis mě vybral za cíl!“ pronesl studeně Biggles. „Tak to kvůli tobě jsem provětral koruny zdejších palem! No, je to za námi, a teď tu máme spoustu práce. Povím ti později, kde jsem se schovával. Jak ses ale ty dostal až sem?“

„Sebrali jsme Němcům auto. Čeká v rokli a o něco blíž na mě čeká urozený lord Lissie.“

„Prima! Už jsem mohl být za horami, ale pořád mi to nedalo, abych se nepokusil zachránit generála Demaurice. Hodnou chvíli jsem ležel a čekal na příležitost a ty mi tu teď uděláš takovou paseku. Kdy už se budeš chovat jako opravdový voják?“ uculoval se Biggles. „Kde je Bertie?“

„Tamhle v křoví.“

„A to vozidlo?“

„V jedné průrvě za oázou. Taffy se drží volantu a netrpělivě hledí startér.“

„Výborně! Počkej tady, jdu pro generála!“ Biggles zmizel v temnotě.

Úzkost znovu zaplavila Gingerovy vnitřnosti. Jednou nebo dvakrát něco tiše zašumělo uvnitř chatrče, ale poplach nikdo nevyhlásil. To už ale uviděl vracejícího se Bigglese. Nebyl sám. Vedle něj tiše našlapoval francouzský generál.

„K zajatcům se nechovají podle válečných zákonů,“ zlobil se Biggles. „Ostatní musí počkat, vrátíme se pro všechny.“

„Kolik je tam zajatců?“ zeptal se Ginger.

„Čtrnáct. Musel jsem jim všem vysvětlovat, že se pro ně co nevidět vrátíme.“

Vstoupili do křoví, a Bertie málem dostal psotník.

„Co mám propánakrále říci, ty naše dobrá stará vojno? Jsi excelentní! Paráda! Gratuluji...“

„Nech si to na potom!“ usadil ho Biggles, který teď měl rozhodně jiné starosti než poslouchat chvalozpěvy. „Gingere, co nejrychleji k autu!“

„Kolečka nám do sebe zapadají, propánakrále!“ liboval si Bertie, když uviděli vozidlo spokojeně odpočívající u skalní stěny.

Od tábora beduínů se ozvalo zapráskání bičem a hlasité výkřiky.

„Moc mluvíš, chlapče,“ snažil se Biggles přinutit Bertieho ke klidu. „Bud' zjistili, že jim chybí generál, nebo vybalili strážného z těch cárů.“

Když Taffy spatřil Bigglese, rozzářil se jako sluníčko. Chtěl něco říci, ale unavený velitel ho umlčel.

„Jedeme!“ přikázal. „Natoč to a šlápni na to! Nechce se mi přešlapovat ve vosím hnízdě.“

Kdesi za nimi zaburácel letecký motor. Rozběhlo se pátrání a bylo jasné, že útěk čtveřice nebude jednoduchou záležitostí.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ODVÁŽNÝ PŘECHOD

Vozidlo divoce drkotalo po výmolech – znovu po stopě svých vlastních kolejí. Od kol odletovaly mraky písku. Ginger zatínal zuby, když si vzpomněl na Taffyho skvělou pověst řidiče, který vrazí i do tříkolky uprostřed prázdné silnice. Všude kolem se povalovaly menší i obrovité valouny a narazit do některého z nich by při řidičově zběsilém úprku nebylo vůbec nic nemožného. Biggles Gingerovi na jeho tázavý pohled doporučil, aby se raději držel a nic neříkal. Taffyho by zbytečně rozptýlili a do čeho by naboural potom, se dalo jen těžko předpokládat.

„Čím dřív budeme u ostatních, tím líp,“ řekl Biggles. „Za chvíli začnou za námi hromy a blesky. Každá vteřina má cenu života.“

„Bouřka? Jaká bouřka, vždyť svítí hvězdičky?“ kroutil se Bertie.

„Jen počkej, jestli nás stodevítky najdou. Nestačíš se pak divit!“ vysvětlil mu Biggles svoji poznámku. „Slyšels motory? Určitě neletí na vyhlídkový let nad palmami. Máme je nad sebou co nevidět.“

„Nemáme rozsvícená světla,“ podotkl Ginger.

„Na tom nezáleží,“ vysvětloval Biggles. „Najít nás asi nemůžou, pokud pojedeme v proláklíně. Naneštěstí je úplněk a brzy se vyřítíme na otevřenou planinu. Viděls už někdy černého pavouka na úplně bílé zdi? Ještě jsem vám neřekl tu nejhorší novinku. Mají tam i jiná letadla než stodevítky. Co takhle stíhací bombardér

Messerschmitt 110? Až nás tenhle holoubek najde, nebudeme se stačit divit.“

„Tak já se lezu podívat, co se na obloze děje,“ prohodil Ginger a už se protahoval otvorem do střední věže. Jeho hlava a ramena vykoukla ven.

Obloha nad ním vytvářela čarokrásnou přírodní kulisu jejich cesty za svobodou. Zářící hvězdy visely z tmavě fialového stropu a mezi nimi se vznášel bílý měsíční kotouč. Žádné nepřátelské letadlo nebylo v dohledu. Vnímal jen pravidelný zvuk motoru pancéřového vozidla. Pak uslyšel docela jiný řev a vzhlédl vzhůru. Údivem nestačil zavřít pusy. Přímo nad ním se pomalu zjevovaly obrysy okřídleného válce. Až příliš dobře věděl, co krouží na nebesích. Sklonil hlavu do vozu a zařval: „Vpravo nad námi je střemhlavý bombardér.“

Shodou okolností se vozidlo právě pohybovalo po rovném písečném podkladu připomínajícím vyschlé koryto řeky. Hned, jak se Ginger objevil uvnitř, chytil se Taffy volantu a prudce jím smýkl. Muži vevnitř do sebe narazili. Přišel druhý obrat, smyk do protisměru. Motor zavyl a zaznělo to jakoby vybuchly granáty. Výbuchy se však ozvaly až o chvílinku později.

„Mám zastavit, abychom se někde skryli?“ řval Taffy.

„Ne... jed' dál!“ přikázal hlasitě Biggles. „Pohybující se cíl bude hůř zasahovat. Tohle vozítko je naše jediná šance a nemůžeme si dovolit ji propást. Směřuj k místu schůzky, ale musíš přesně plnit mé rozkazy. Až vykřiknu teď, stočíš volant, co to dá!“

To už k obloze koukala Bigglesova hlava. Messerschmitt 110, přesně jak předpokládal, letěl

poměrně nízko a připravoval se na strmý sestup. Pilot sledoval vůz pod sebou, mírně ho přeletěl, sklonil příd' a vrhl se na kličkující oběť. Biggles čekal, až se otevřou poklopy u bombometčíka. Stalo se a na obrněnce se snášely tři jeho svěřenkyně. „Ted'!“

Prudký pohyb volantem a auto se málem rozbilo o nejbližší obrovský balvan. Biggles se praštil o hranu věže. Znovu se vyklonil a čekal na exploze.

Tři silné výbuchy se slily v jeden a pohodily vozidlem jako s párátkem. Uprostřed dunění výbuchů začaly do pevných, oplechovaných boků bubnovat kameny a písek. „Kolik podobných dárků má ještě ten holoubek na palubě, táži se?“ zařval Bertie. „Dělají ohavný rámus a málem by mi vypadl monokl! Nelíbí se mi to!“

„Dám ti vědět,“ smál se Biggles. „Drž si to sklo dobře!“

Přečkali ještě dva střemhlavé útoky, při nichž pumy vždy minuly potrhle se pohybující cíl. Pilot nedokázal měnit kurz stejně pohotově jako „Bourák“ Taffy.

„Myslím, že už to skončilo,“ hlasitě si oddechl Biggles, když spatřil odlétající stroj. Leč přicházelo druhé kolo.

Na scénu přilétávaly dvě stodevítky a tentokrát ke slovu přišly jejich kulomety.

„Pokračuj!“ volal Biggles na Taffyho. „Jde ti to skvěle, ujeli jsme už skoro půl cesty. Bombardér se určitě vrací domů pro další zdravotní mazání. Skoro jsme to už zvládli. Ale tamhle máme další návštěvu. Jsou tady!“ Poslední slova už Biggles řval a schovával hlavu uvnitř vozu. Bylo slyšet břinknutí kovu o kov, jak za ním zaklapl poklop.

Další zběsilou jízdu vozu pak doprovázelo dobře známé bubnování kulek do plátování boků. Střílnou náhle prolétl zápalný granát a dohořival na druhé straně. V té chvíli měl generál naštěstí sehnutou hlavu a jen o vlásek unikl jisté smrti. Tiše se usmíval.

„Tohle se nedá dlouho vydržet,“ vzdychl Ginger.

„Kličkuj dál!“ radil Biggles řidiči. „Ale drž hlavní směr! Možná, že těm nahoře trochu přistřihnu křídla, aby nebyli tak dotěrní.“ O střílnu opřel Tommy gun právě v okamžiku, když na obrněnce nalétával druhý Messerschmitt.

Samopal není ideální zbraň pro podobné účely, neboť ho nelze upevnit a z pohybuujícího se vozu se nedá střílet přesně. Tentokrát však dlouhá dávka zasáhla bok letounu a vyplašila pilota. Změnil kurz. Odlétající nábojruce vyrývaly do písku malé krátery. Pilot si v kabině uvědomil, že jeho kořist může ještě kousat a hledal bezpečnější způsob náletu.

„Co naše rande pod hvězdami,“ zeptal se Ginger Bigglese v poskakujícím voze. „Texe s Tuggem tam nechat nemůžeme.“

„A proč bychom je tam měli nechat?“ nechápal Biggles. „Co s vězni?“

„Rozhodneme na místě.“ To už Biggles seděl vedle Taffyho.

„Jed' tam! K těm skalám! Možná, že se tam na chvíli ztratíme. A taky doufám, že by už toho měli mít dost. Munice v letadlech musí jednou dojít.“

Příjezd obrněnce k ohořelým troskám jakoby byl načasován na chvíli klidu, těsně před přiletem dalších německých letounů. Dalo by se říci, že Němci měli přestávku.

Biggles vyskočil z vozidla a šel k Texovi s Tuggem, které hluk střelby nevzrušil. Vždyť utichla. Tug choval samopal na kolenou, Tex měl pistoli za opaskem. Hlíдали zajatce v poklidu. Bylo vidět jako za dne, protože měsíc zaléval údolí mléčně bílým světlem. Bertie, Ginger, Taffy i generál vystoupili a protahovali se před obrněncem.

„Jsem rád, že tě vidím, Biggles,“ usmál se Tug.

Bigglese zajímalo, zda je všechno v pořádku a když mu řekli, že ano, oddechl si.

Jeho úlevný vzdech přerušil řev motorů. Protože to nemohly být britské letouny, bylo nasnadě, že se opět blíží neodbytný nepřítel. Uvidí vozidlo a ohořelé vraky a znovu začne peklo, pomyslel si Biggles. Byl ještě čas se skrýt za skalisky, ale nebylo jednoduché se postarat o zajatce. Dopravní prostředek však byl důležitější, znamenal život! Zbývaly už jen vteřinky.

„Rozběhněte se! Kryjte se!“ volal Biggles naléhavě. „Pryč od vozu! Generále, rychle! Tam mezi skály! Pryč!“

Messerschmitty se nezadržitelně blížily. „Co s těmihle?“ ukázal Tex na vězně.

„Vezmi je s sebou,“ zarazil se v běhu Biggles. „Pomohu ti.“

Snadné to nebylo, neboť na jejich tábor se už snášel déšť kulek. Písek a odštěpky skal poletovaly vzduchem.

„K zemi! Kryjte se!“ zařval Biggles a mrskl sebou za balvan.

Vzduchem se rozlehlo pronikavé zasvištění bomby. Oslnivý záblesk i ohromující rána zvedla sloup prachu a černého dýmu. Všude vládl zmatek a chaos, udržet pořádek bylo beznadějně. Ginger se vyřítil od malého seskupení kamenů a hnal se do tábora. Pozdě! Ve voze už

seděl německý řidič. Gingerovi šlo o vozidlo, zajatci ho teď nezajímal. Jenomže kolem třaskaly výbuchy dalších bomb, zaléhaly z toho bubínky. Na pozadí řevu leteckých motorů zaslechl Ginger praskající salvy z palubních kulometů. Tři Messerschmittы dštily oheň na vozidlo. Celé místo se proměnilo v ohnivě peklo. Kde jsou ostatní muži, odvážný Ginger nevěděl, ale cítil hrůzu z toho, že přežít tento útok bez ztrát na životech je téměř nemožné.

Během dalších vteřin však rachot motorů přerostl v dunivý hlas hromu. Nad táborem se sešlo šest letounů. Ale tohle už nebyly jen Messerschmittы. Jeden Spitfire, druhý, a tam je ještě třetí... zazněl štěkot britských kulometů.

„Kluci ze Salimy jsou tady!“ zaječel Ginger.

S obrovským ulehčením sledoval nenadálý vzdušný ohňostroj. Spitfiry získaly malou výhodu. Objevili se překvapivě a Němci navíc museli vystřílet spoustu munice na pozemní cíle. Jeden letoun se řítíl v plamenech k zemi, ale zda to byl Spit nebo stodevítka, nedokázal Ginger odhadnout. Náraz stroje na skalní ostroh vytvořil přímo filmovou tečku za děsivou epizodou. Byl konec boje. Zvuk motorů pomalu pohasínal.

Nad obzorem se pomalu zmenšovaly tři tečky. Gingera napadlo, že tuhle scénu si vymyslel sám vládce pekel. Spitfiry zatím obhlížely škody v údolí. Byly všechny tři! Sláva! Nikdo jiný než Algy s chlapci to nemohl být. Přilétli skutečně v poslední chvíli a všichni tu melu přežili.

„Letí domů,“ pronesl Ginger smutně a ukázal nahoru.

„Noční přistání by bylo příliš riskantní,“ odvětil Biggles a vzal ho okolo ramen. „Hrome! To byla návštěva jak se patří. Díky Bohu, že to tak skončilo! Kde jsou všichni?“

„Hej! Kde jste kdo?“ zatleskal rukama. „Vylezte!“

Temné postavičky se pomalu zdvíhaly v okolí bitevního pole. I oblaka písku se pomalu ukládala tam, kam patřila. Noc v poušti mohla pokračovat klidně.

„Propánakrále, kluci,“ ozval se ztrápený hlas Bertieho. „Neviděl někdo ten můj zatracený monokl? Já ho snad ztratil!“

„No tak, šlechtici,“ neodpustil si Biggles poznámku. „Musíš se kouknout jedním okem na druhé. Máš ho tam!“

„To jsem ale ňouma. Tohle bych si nikdy nepomyslel,“ vrtěl hlavou lord a šťastně sáhl po sklíčku. „Stárnu, pánové.“

Taffy kulhal. Zasáhla ho kulka, ale bylo to jen škrábnutí. Aspoň to říkal.

Pak se objevil generál Demaurice. Pečlivě oklepával písek z uniformy a tiše Němcům nadával. Přišel o svou brigádýrku.

Vedle vozidla leželo na zemi tělo zkroucené do podivné polohy. Poznali německého řidiče. Zemřel na místě s čistým průstřelem hlavy.

Pak se připotácel Tug. Zasáhl ho odražený kámen a na chvíli ho zbavil vědomí. Už se ale zmátořil.

„Zajatci jsou pryč!“ hlásil Tex. „Nestačil jsem na to.“

„Jeden je tady,“ ukázal Biggles na mrtvého. „Kde jsou ostatní nevíš? Jakpak to?“

„Nemám nejmenší tušení,“ připustil Tex. „Když vybuchla první puma, oslepil mě písek. Pak už jsem je neviděl.“

„Škoda, přeškoda,“ řekl Biggles. „Rád bych si popovídal s von Zoytonem. Využil příležitost a upaloval jako zajíc. Báł jsem se, aby všechno nebylo ještě horší. To spadlé letadlo v poušti je další Messerschmitt. Jak vypadá vozidlo? Dá se v něm ještě popojet?“

Puma automobil přímo nezasáhla, měl jen prohnuté plátování. Bylo až neuvěřitelné, že si obrněnec trůnil uprostřed čtyř kráterů a nic vážnějšího se mu nestalo, i když se nachýlil na jednu stranu. Když si Bigglesovi chlapci dají záležet, plechy se vyklepají. Plátování sice neslo stopy po granátech, ale žádný katastrofální zásah nenašli. Zatím ovšem netušili, jak je na tom motor.

„Díku Bohu, že jsme v tom nezůstali,“ ulevil si Biggles. „Záleží na motoru. Taffy, koukni na to! Jestli naskočí, máme vyhráno. Domů je to kus cesty.“

Motor, jak jinak, naskočil.

„Výborně, začneme přemýšlet, jak se dostaneme domů,“ oznámil Biggles. „Za rozbřesku se tu stodevítky určitě zase objeví. Když zjistí, že se auto vypařilo, bude zle, protože pochopí, že vůz máme my. Proti tomu nic nezmůžeme.“

„Neměli bychom se podívat po von Zoytonovi?“ navrhoval Ginger.

„Nemůžeme se zdržovat. Stejně bychom ho ve tmě těžko našli. Když budou mít štěstí, budou ráno doma.“ připustil Biggles.

Taffy za volantem a ostatní ve voze se pomalu hotovili na nejhezčí část pouštní výpravy. Pojedou do Salimy.

„Tenhle jeho plán měl zase trhlinky,“ láteřil Bertie.

„Myslíš tím můj plán?“ kabonil se Biggles. „Podívej, Bertie. Olíznu šlehačku z dortu, když se nám něco podaří, nevidím tedy důvod, abyste mi nevyčinili, když něco zkazím. Plány občas nevyjdou, to je to. Kdybych se nikdy nemýlil, to bych nebyl vůbec člověk. To bych byl kouzelník! Pak by Britové nemuseli mít celou armádu a já bych tuhle válku vyhrál sám!“

Skončil s úvahou a pokračoval věcněji: „Mohlo to s námi dopadnout hůř. Co kdyby ten Hymann dotlačil ukradenou káru až do jejich stodoly? Mimochodem, Gingere, jak se to stalo?“

Účastník příběhu s francouzským klíčem vyprávěl, jak Němec využil Bigglesovy víry v čest všech letců světa.

„Daleko se s tím nápadem stejně nedostal,“ podotkl Biggles, když vypravování skončilo. „Líp by udělal, když se držel toho, co odpřisáhl.“

„Pověz nám teď, co bylo s tebou, když jsem tě poslal přímo doprostřed německého letiště?“ zadíval se po očku na Bigglese Ginger. Měl obavy, zda jeho otázka není příliš dotěrná. „Mám určitou představu podle rozhovoru hlídky, ale to víš, s tebou si nikdo jen tak snadno neporadí,“ vtíral se.

„No tak Biggles, ven s tím!“ naléhal Tex.

„Moc vám toho neřeknu,“ ušklíbl se Biggles. Pak se rozesmál. „Když vám to řeknu, nebudete věřit a ještě se budete za břicho popadat. Když jsem uslyšel motory Gingerova Spitfira, hrozně jsem si oddechl a letěl mu naproti. Jasně, že jsem nevěděl, že je v kabině zrovna on. Chtěl jsem se prostě pozdravit s někým od našich. Jenže jsem zapomněl, v čem sedím! Dokázete to vůbec

pochopit? Já ne! Letěl jsem k němu jakoby to byl vyhlídkový let a já seděl ve vlastním Spitfiru. Když se Ginger začal připravovat k boji, hrozně jsem se divil, co ten blázen dělá. Opravdu jsem si myslel, že se na mne zavěsil nějaký Boš. Až potom jsem si uvědomil, že sedím ve stodevítce a hrůzou se mi rozklepala kolena. Měli byste vidět, jak jsem se tvářil! Střílet jsem nechtěl, utéci už taky nešlo. Celou dobu jsem přemýšlel, jak mu dát vědět, co jsem zač. To už mi ale hořelo letadlo a já to musel zabalit. Když jsem se snašel dolů, došlo mi, že Bošové možná udělají stejnou chybu jako já. Musí přece předpokládat, že se jim na hlavy snáší jejich eso, kapitán von Zoyton.“

„Já bych jim tu chybu nevyčítal,“ pobaveně kývl Ginger.

„Takže už jenom stručně,“ změřil si ho pohledem Biggles. „Předtím než jsem dopadl, rozhodl jsem se, že se schovám, když bude kde. Počkám do tmy a pak se nějak dostanu domů. Třeba jim ukradnu další Messerschmitt, nebo se přikrčím pod nohy nějakého velblouda. Ty jsem viděl postávat na okrajích oázy. K tomu ale nedošlo. Můj padák uvízl v koruně palem. Byly tam tak husté, že na zem spadlo jen pár listů. Oáza se jmenuje Vádí Umbo a je pověstná tím, že tam rostou palmy až sedmdesát stop vysoké. Zůstal jsem viset v koruně. Pak jsem viděl, co by mě potkalo, kdybych dopadl až dolů. Rozcupovali by mě na kousky. Nějak se mi podařilo padák smotat, a tak, když přijeli Němci, už jsem byl uvelebený na vysoké větvi a pozoroval cvrkot. Připadal jsem si jako housenka na kapustě. Snědl jsem pár datlí. Tak čerstvé datle jako já, jste ještě neochutnali.

Němce přestalo hledání bavit docela brzo a já pak slezl dolů.“

„Ani se nedivím, že nepochopili,“ moudře pokyvoval hlavou Ginger, „co se stalo s prohnaným pilotem bez letadla.“

„Jo. Museli být z toho trochu nervózní. Spadl jsem z nebe, ale na zem jsem nedopadl. Večer jsem se vydal do tábora, což vůbec nebylo složité. Vždyť jim přece chyběl chudák pan kapitán a tomu přece musí všichni pomoci. Uvědomil jsem si, že budeme potřebovat znát přesnou polohu tábora, rozmístění hlídek a všechno ostatní. A já teď měl příležitost to zjistit. Vím přesně, jaké tam mají letouny. Důležitým cílem bude hlavně pohyblivá bezdrátová vysílačka. Shodou okolností tam je i náš Rapid. Museli ho přinutit k přistání. Není poškozený. O útěk jsem se nepokusil, protože jsem měl před sebou spoustu úkolů. V první řadě se dostat ke generálovi a nabídnout mu pomoc. Našel jsem vězeňskou boudu a pár hodin za ní proležel. Čekal jsem na příležitost poradit si s hlídkou, když se tam začal motat jeden Arab a málem mě kopl do nosu. Plížil se okolo šatlavy a já vůbec nechápal, oč mu jde. Ginger se vždycky objeví tam, kde nemá a navíc se vždycky navleče do takových hadrů, až se civilizovaný člověk diví.“

„Co jsem asi hledal?“ durdil se Ginger. „Vchod do chatrče, abych pomohl generálovi.“

„Ano, ale místo toho jsi mi málem vykopl oko,“ nevinně se tvářil Biggles. To už se všichni muži smáli jako blázni.

„Trochu jsme si zazápasili a já vyhrál. Olympijská medaile by mě neminula. Přehrnul jsem Arabovi ty smrduté hadry přes obličej, a najednou pode mnou ležel

nepěkný chlap v britské uniformě. Trochu jsem povolil, a to už přede mnou seděl živý Ginger. Málem jsem omdlel, když jsem poznal tu jeho ryšavou hlavičku. V duchy nevěřím, ale právě tehdy jsem jednoho z nich přebral. Nikdo by mě o něco dřív nepřesvědčil, že Ginger není nebožtík! Kdo by si pomyslel, že mu někdo ukradne jeho vlastní Spitfire? On si vůbec neumí dávat pozor na své věci! Jenže na ducha či na mrtvolu byl až moc živý, choval se rozumně a do kuropění bylo daleko.“

„Málem jsem se udusil v tvém náručí,“ hartusil se smíchem Ginger. Chechtající se kamarádi smíchem rozkolísali obrněné vozidlo, uhánějící k Salimě.

„Ani nevíš, jak málo scházelo,“ kývl hlavou Biggles. „Byl jsem připraven udělat všechno, abych dosáhl cíle. Nůž jsem měl v ruce, jen šmiknout.“ Obrátil se k Taffymu. „Jak jsme na tom?“

„Docela dobře, už jsme ujeli větší část cesty.“

„Jedeme dál, bude už skoro úsvit. Budu...“ Odmlčel se, protože kousek od jeho ucha se ranním a konečně chladivým vzduchem neslo staccato rádiového vysílání. Někdo si hrál s Morseovou abecedou. Biggles zapátral očima po zdroji, pak přiskočil k panelu na palubní desce a odtrhl dvířka.

„Vysílačka, u všech hromů,“ vykřikl. „Máme tady přijímač i vysílač. Také mě mohlo napadnout, že tenhle krám bude něco podobného mít.“ Vytáhl tužku ze zápisníku a její hrot se míhal po papíru. Vysílání skončilo a novopečený radista se žalostně ušklíbl nad nesmyslnou zprávou, kterou právě dopsal.

„Je kódovaná,“ řekl kajícně. „Bez šifranty to nezvládneme.“

„Nemáš ani představu, co by to mohlo znamenat?“
otázal se Ginger.

„Ani nejmenší. Možná to s námi vůbec nesouvisí.
Jedno je jisté. Tahle zpráva nebyla určena tomuto
vozidlu. Němci dobře vědí, že jsme se ho zmocnili. Jdu
se rozhlédnout.“ Vyškrabal se ke střílně.

KAPITOLA DESÁTÁ

PÍSEČNÁ BOUŘE

Vozidlo přejíždělo drobné hrboly jen lehce zvltněné písečné krajiny, jejíž jednotvárnost občas narušovaly vybělené kameny. Ohnivé paprsky milosrdného ranního sluníčka začaly pronikat přes východní obzor. Díky nim se v písku od skalních útvarů protáhly dlouhé stíny a obloha i poušť se rozzářila barvou prýstící žilné krve. Zavál vítr, nesoucí s sebou drobné, ostré částičky písku.

Jeho prudký závan náhle otrásl vozidlem a na oblohu se místo vyjasňování vracel soumrak. Přicházel velmi rychle. Biggles, který se s tím už setkal, poznal, že se blíží obávaná bouře africké pouště – haboob. Vyhlédl ven a když se jeho zpopelavělá tvář obrátila k ostatním, pochopili, že se něco děje.

„Kolik máme vody?“ zeptal se Biggles.

Chvilé přehrabování ve vnitřnostech vozu.

„Žádnou,“ ohlásil Ginger.

„Tohle auto bez vody do pouště nevyjelo!“

„To sice ne,“ řekl Ginger. „Ale dostali ji kluci v údolí, když jsme s Bertiem jeli na návštěvu do Vádí Umbo. Uprostřed bombardování a toho všeho zmatku jsme na ní úplně zapomněli. Promiň.“

„Litovat toho budeme všichni!“ řekl Biggles hořce.

„Blíží se haboob a udeří každou vteřinou. Taffy, pokusíme se jet dopředu, jak to jen půjde dlouho.“

„Ty si myslíš, že nějaká bouřka může zastavit auto?“ užasle se ptal Tex. „Tomu nevěřím.“

„Brzo uvěříš,“ odvětil Biggles. „Štěstí, že je ráno, bude to o něco chladnější. Najděte si nějaké hadry a ovažte si obličej. Když nenajdete, roztrhejte košile. Ústa a nos musíte mít pečlivě přikryté.“ Posadil se pak k rádiu a položil ruku na klíč.

„Co to vyvádíš?“ překvapeně vykřikl Ginger.

„Vyšlu signál do Vádí Umbo!“

„Němcům?“

„Slyšels dobře!“

„Proboha, proč?“

„Nezapomeň, že jsme nechali v poušti naše vězně.“

„Ale oni nám utekli.“

„Možná, ale přesto jsme zodpovědní za jejich osud. Sami se do oázy nedostanou a ani se o to nepokusí. Budou potřebovat nějakou pomoc. Ve Vádí Umbo také ještě nemusí vědět, že přichází bouře. Chci jim říct, aby si vyzvedli nafoukaného von Zoytona a ty ostatní.“

„Proč se o ně staráš?“ zavrčel Tex.

„Protože je něco naprosto jiného sestřelit pilota v leteckém souboji a nechat někoho na pospas písečné bouři. Jen zbabělec by se takhle zachoval.“

„Spolehni se, že Němci by to udělali,“ odsekl Tex.

„Možná,“ připustil Biggles, „jenže já nejsem nacista.“

Vyladil pásmo a pak už jeho ukazováček zkušeně bubnoval do klíče.

Ostatní pozorně poslouchali odcházející Morseovy značky a byli zvědaví, co vysílá.

„Velitelství RA.F. pro velícího důstojníka Luftwaffe ve Vádí Umbo. Blíží se haboob. Čtyři uprchlí zajatci jsou v poušti přibližně třicet mil na jihovýchod od vaší polohy.“

Mezi zajatci i von Zoyton a Pallini. Potvrďte příjem. Konec.“

Biggles se neznatelně usmíval. Netrvalo to dlouho. Během minuty rádio odpípalo odpověď.

„Velící důstojník Luftwaffe, Libyjské pouštní síly pro velení R.A.F. Potvrzují příjem zprávy... potvrzují příjem zprávy. Konec.“

Bertie vypadal jakoby ho zpráva zranila. „Je to hrubián bez vychování,“ ulevil si pak. „Ani špetka solidnosti! Fuj!“

„To doma nenaučili von Zoytona ani zabučet?“ zavrčel Tex.

„Von Zoyton rozhodně u klíče nesesedl,“ připomněl Biggles. „Je pořád ještě v poušti. Taffy, jedeme! Za chvíli začne mela, ze které bychom se vůbec nemuseli dostat.“

„Ty kamaráde, vážně tvrdíš, že nějaký pouštní větřík může zastavit takovou lokomotivu jako je tenhle máslostroj?“ rýpavě se dotazoval Bertie.

„Přesně tak jsem to myslel, vtipálku,“ odpověděl jedovatě Biggles. „I s kanystrem plným vody by nás to pomučilo, ale bez vody budeme šťastní, když přežijeme.“

Usedl vedle řidiče a štěrbínou pozoroval oblohu. Potemněla a během pár minut se automobil vrátil do zuřivých poryvů větru, který vytrhával z pouště obrovské masy písku. Všechno se dalo do pohybu, duny se propadaly do země, aby vyrostly někde jinde. Písek poletoval okolo vozu ve vysokých vlnách a automobil jim náhle připadal jako kocábka na jejich vrcholku. Vozidlo jen těžce poskakovalo dopředu. Písek byl všude.

Štěrbínami ho dovnitř vnikaly celé závěje a odrážely se od stropu i stěn. Taffy se dával a ještě s větší zuřivostí se držel volantu. Pak vůz poposkočil několik metrů dopředu a zastavil se.

„A je to!“ V Bigglesově hlase zazněla odevzdanost. „Bud’ se proměníme v pahorek písku, nebo nás to do něj odhodí.“

Muži s ovázanými tvářemi se na něj udiveně dívali. Otevřená ústa znamenala hned plnou hrst písku až do plic a proto všichni uvnitř oněměli. Ginger drtil písek mezi zuby, také už měl své zkušenosti. Měli písek v očích i v uších, lil se jim po krku jako pot. Ševelil mezi jednotlivými pláty plechu. Nedalo se dýchat, do vozu nepronikl ani závan životodárného kyslíku. V autě zavládlo nesnesitelné horko. Ginger odněkud vytáhl letecké brýle, navlékl si je a snažil se podívat štěrbínou ven. To, co uviděl, mu vyrazilo dech.

Celá zem se zvedla a nahoře prosvítalo hnědé, rozmazané a hrozné slunce. Vichr děsivě hučel a točil se v mohutných spirálách. Vytvářel hustý dým, jakoby se démoni rodili kdesi uprostřed písečných sopek a slétali se do pupku světa. Auto pomalu mizelo v navátém písku. Duny vyrostly do obrovských výšek a laviny písku se řítily dolů po jejich svazích. Nikde, doslova nikde neviděl skutečnou zemi. Nastávající žár by musel udolat každého živého tvorečka. Planeta se proměnila v žhnoucí pec, která vyprahlou poušť proměnila v tekuté a sypající se peklo.

Ginger se raději otočil. Pálily ho oči, kůže na tvářích měl rozedřenou a štípalo ho v nose. Pak přestal vidět. Oči mu vyschly a nesnesitelně pálily. Nedokázal zvednout víčka.

„Zasype nás to,“ kuckal. „Jsme už pomalu zasypaní.“

„Toho jsem se bál nejvíc ze všeho,“ zasípal tiše Biggles sevřenými rty přes kapesník, kterým si chránil nos, ústa a oči. „Zrovna tak nás to zasype i zevnitř.“

„Co se s tím dá dělat?“

„Nic. Máme štěstí, že dveře nejsou na návětrné straně. Až bouře pomine, snad je dokážeme otevřít. Na druhé straně budou tisíce tun písku!“

„Potřebuji se napít,“ bědoval Tex. „Zkoženěl mi jazyk.“

„Bud' zticha,“ okřikl ho Biggles. „Jestli budeš myslet na pití, zblázníš se.“

Další desítky minut jim připadaly jako věčnost. Biggles pečlivě hlídal hodinky. Po dvou hodinách začal vítr ochabovat. „Je pryč,“ oddechl si nahlas.

Až za další celou hodinu se pokusili otevřít dveře, ale stejně to nešlo bez těžkostí. Bohužel jim byl jasný jejich osud. Vůz je dál neodveze, zbývají jim jen nohy. Auto bylo doslova zavaleno až po střechu. Bez lopat by ho nevyhrabali ani do skonání světa. Vzduchem pořád ještě poletoval písek, ale byly to už poslední obláčky. Jestliže se parno uvnitř nedalo vydržet, venku bylo přímo k zalknutí. Všichni drželi jazyk za zuby a žízni trpěl i vždycky veselý Bertie. Dokonce už ani nečistil uprášený monokl. Zapomněl na něj...

„Neměli bychom vyrazit?“ navrhl Tex.

Biggles mlčel a o něčem usilovně přemýšlel. Celá tvář pouště se změníla, nevěděli, kde jsou. K oáze sice nemohlo být daleko, ale nedokázali odhadnout směr. Zůstat u vozu se rovnalo jisté smrti, stejně tak jako vyrazit po svých. Bez vody zajdou jako bídní psi. Přeci

jen ale bude lepší, když se postaví smrti tváří v tvář jako bojovníci. Ve chvíli, kdy chtěl Biggles vydat pokyn k pochodu, rozezvučelo se rádio.

Klíč vyklepал zprávu. Všichni teď doslova větrem ošlehaní muži s napětím poslouchali. Biggles přistoupil ke klíči.

„Je to anglicky,“ řekl, když uslyšel první slovo. „Je to pro nás.“

„Kapitán von Zoyton, oáza Vádí Umba pro velitele letky Bigglesworthe v obrněném vozidle Luftwaffe Z 4421. Jestliže potřebujete vodu, najdete ji v kanystru v zadní části vozu.“

Kohoutek je pod lékárníčkou. Hrozně se těším, až vás sestřelím. Konec.“

Biggles se tam rozběhl a odtrhl sedadlo pod lékárníčkou. Opravdu tam našel malý kovový kohoutek, otočil jím a ucítil tekoucí vodu. „Nelhal,“ oznámil ostatním. „Naplňte vodou všechny prázdné nádoby. Napijte se, ale nepřeženejte to.“

Posadil se k vysílačce a pro změnu on vyřukal svoji zprávičku.

„Velitel letky Bigglesworth ve voze Luftwaffe Z 4421 pro kapitána von Zoytona. Zpráva doručena. Připravte si náradí. Brzo se vám ozveme. Konec.“

Obrátil se k ostatním, kteří přestali pít. „Občas se dobrý skutek vyplatí,“ řekl Biggles. „Když někomu podáš pomocnou ruku, může ti to vrátit. Bez tohoto kanystru bychom patrně všichni brzy pomřeli.“

Kdybychom nezachránili von Zoytona, on by nepomohl nám. Vytáhli ho z pouště na poslední chvíli. V oáze se dověděl, že jsme jeho lidem udali jeho pozici a on udělal vlastně totéž. Když hodíš do vody kůrku, občas můžeš vylovit celý bochník. Naplňte ty lahve a vyrážíme.“

Hrstka mužů s dostatečnou zásobou vody a žaludky plnými životodárné tekutiny se vydala na pochod spálenou pustinou. Pořád trpěli krutá muka od poletujícího písku. A náhle se jako zázrakem vyjasnilo a slunci už nic nebránilo vysílat žhavé paprsky až k nim. Písek se ve chvíli změnil v roztavené železo, na kterém jen stěží udrželi nohu. Ploužili se beze slova, neboť je pořád strašila myšlenka, že jen pár doušek vody je dělilo od nebeské dálnice namířené přímo k Alláhovi.

Na mnoha místech, kde vítr navršil fantastické duny, se poušť zcela změnila. Jinde vítr odkryl tvrdé, kamenité podloží. Museli překonat i pás vulkanické škváry, která jim praskala pod nohama. Obklopoval je štiplavý zápach prachu.

Ušli hezkých pár mil, když se i Biggles začal domnívat, že jsou u cíle. Nad hlavami uslyšeli hukot leteckého motoru. Zvedli hlavy, ale dlouho nic neviděli.

„Z téhle strany se mohou objevit jen stodevítky,“ smutně připustil Biggles. „Už nás zase hledají.“

Ze severozápadu se blížilo letadlo, ale nedalo se zatím rozpoznat, o který typ jde. Letělo v obrovské výšce kousek vpravo od nich.

„Zvláštní, že nás nevidí,“ poznamenal Ginger. „Možná že ve vzduchu pořád víří písek,“ vysvětloval Biggles. „V tom případě nás vidět prostě nemůže.“

„Jestli ale uvidí Salimu, hned se dozví, kam patříme.“

„To už vědí stejně,“ odsekl Biggles. „Oáza je zakreslena na mapě. Němci si domysleli, že naše základna musí ležet někde tady. Moc jiných možností tu není. A Salima je hezký kousek světa.“ Podíval se nahoru. „Teď to vypadá, že sem letí celá letka.“

Chvíli v tichosti poslouchali bzučení letounů ve velké výšce.

„Řekl bych, že ten první letoun prováděl průzkum, zatímco tihle mají jiné poslání,“ zahorekoval Ginger.

„Máš bohužel pravdu.“

„Tak je sestřelíme.“ řekl Tex.

„Propánakrále,“ zahučel Bertie.

„Je v tom i jiný problém,“ usmál se Biggles. „Nemůžeme. Ve Vádí Umbo je příliš mnoho britských zajatců a nemůžeme odepsat naše vlastní lidi.“

Z velké dálky se ozvalo rachocení kulometů, občas podržené výbuchem granátu.

„Tak teď nám bourají Salimu. Třeba je ale Algy viděl včas a letěl jim naproti,“ pronesl Biggles. Vykročil vpřed, s očima stále upřenýma k obloze.

„Tamhle někoho sestřelili...podívej!“ vykřikl Ginger a ukazoval na černý kouř za letounem rovnoběžně se snášejícím nad poušť.

Biggles mlčel. Ostatní se vláčeli za ním. Obrys letounu zmizel za obzorem. Novopečení beduíni se blížili ke své oáze s obrovským strachem, zda tam najdou alespoň něco ze svojí minulosti...

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

NOVINKY ZE SALIMY

O půl hodiny později, oslepeni od prudce zářícího slunce, vstoupili do oázy. Biggles se jako obvykle nemýlil. Nepřítel našel jejich tábor a zaútočil všemi prostředky!

Nejdříve se napili a omyli spálené tváře chladivou vodou z místního pramene. Pak se sesedli okolo velkého stolu ve štábním stanu. Natáhli unavené končetiny v příjemném stínu a Algy líčil, co se v Salimě přihodilo. Na jeho tváři bylo jasně patrné, jakou má radost, že jsou všichni zpátky. Oni sami ještě cítili noční bitvu v kostech, ale Algy dostal přednost. Německá operace nad Salimou však navzdory jejich očekávání nedopadla pro základnu katastrofálně.

Algy se snažil odstartovat k vraku hned za rozbřesku, neboť zcela přirozeně chtěl opuštěnému oddílu pomoci. Když Henry se Vztekounem právě rolovali na start, převzala vládu nad pouští bouřka. Všechna snaha se obrátila vniveč. Starty byly zcela vyloučeny a bylo potřeba rukou všech, aby parkující letadla ochránili před zničením. Jakmile se vyčistil vzduch, všichni tři piloti, Algy, Ferocity a Henry, který byl zraněn jen lehce, vytlačili stroje a chtěli se pokusit o průzkum. V kabinách měli záložní padáky a bedny naplněné jídlem a kanystry s vodou. Poznali na vlastní kůži, co dokáže zuřící písek a správně pochopili, že vozidlo nějaký čas patřící blondákovi v německé uniformě, uvízlo v navátém písku.

Henry právě zavřel kabinu, když nad jeho hlavou zakroužil první Messerschmitt. Slyšet ho nebylo, neboť právě natáčeli vlastní stroje. Pilot průzkumného letadla odeslal radiový signál, takže německá letka pátrající po uprchlících dostala přesnou polohu Salimy.

Před Angličany stála jiná lopota. Algy se o nepřátelské depeši dozvěděl prakticky okamžitě, protože kaprál Roy Smythe seděl právě u stanice. Když se zbrojírův syn vrátil do stanu a oznámil Algymu čilou komunikaci v éteru, byla celá situace jasná. Stačilo se podívat na oblohu. Všechno šlo ráz na ráz. Messerschmitty zaútočily na oázu snad ze všech směrů. Algy napočítal šest nájezdníků. Protože motory jejich Spitů byly zahřáty na provozní teplotu, rozhodli se, že přijmou výzvu k leteckému souboji. To už skloněné nosy německých strojů šířily svými kulomety hrůzu mezi pozemní osádkou, hledající ochranu v písku pod palmami.

Algy odstartoval první a zavěsil se za Me 109, kterého se štěstím poslal k zemi. I Ferocity sestřelil jeden stroj a oba piloti pravděpodobně zahynuli v plamenech. Henry zasáhl třetího Messerschmitta, ale jeho pilot dokázal včas vyskočit. Jenže i Spitfiry stojící pod palmami utrpěly vážné škody. Jen díky neúnavné práci Smythea a jeho chlapců se dařilo dát stroje do přijatelného stavu. Němci bohužel zcela zničili pozemní sklady. Znovu se ukázala nepostradatelnost seržanta Smythea. Zakopané sudy s benzínem zůstaly jako zázrakem bez zásahu.

Biggles a jeho kočovníci napjatě vyslechli vyprávění, aby nakonec sám velitel řekl: „Mohlo to být mnohem horší, Algy. Jak koukám, tak ses s těmi hochy

docela dobře vyrovnal. Šlo zřejmě o nové piloty, kteří se moc nevyznají. Von Zoyton se však brzy pokusí dodělat, co začali. Pořád je nám něco dlužen a ani já se mu nelíbím. Nesmíme ale pustit ze zřetele, že moje malá soukromá válka s panem kapitánem je ve srovnání s naším posláním zajistit bezpečnost letecké linky jen vedlejší záležitostí. Co náš letecký park?“

„No, moc dobře na tom nejsme,“ drbal se za uchem Algy. „Zrovna teď nám zbyly pouze tři Spitfiry, a to jsme jich měli šest! Bertieho stíhačka je pořád v Karze a dva letouny jsme ztratili při bojových operacích. Whitley už také sní věčný sen mezi dunami.“

V Karze zbyly čtyři Spity a Defiant. Asi by se nám tady docela hodily.“

„Ano. Ale jak je sem dostaneme? Stroje samy nepřiletí! V Karze zůstal pouze Angus a tady nemáme jediný dopravní prostředek, abych tam mohl poslat naše kluky. Angus sem musí přiletět s Defiantem a vrátit se zpátky. To se ale nezvládne během jediného dne,“ zamyslel se Biggles.

„A nadto! Když zrovna teď odstartuje nějaký náš letoun,“ pokračoval Biggles, „a my o něj přijdeme, nebudu se moci generálovi podívat do očí. Ty pány nahoře nezajímají naše legrácky s jedním německým leteckým esem. Zajímá je jen jediná věc: aby letouny proletěly a aby nestoupaly ztráty na letadlech a lidských životech. Magnetický zdroj v rukou nepřítelů přitom pořád může rušit naše kompasy. Jestli tomu neučiníme přítrž, letadla budou padat dál.“

„Každý z nás tří by přece mohl vzít jednoho z hochů do Kargy. Spitfire to zvládne,“ navrhl Ginger.

„A tohle Bohem zapomenuté místo dostane nebeskou návštěvu, a my budeme Messerschmittům mávat.“ zavrčel Biggles. „To by se kapitán divil, až sem přiletí – a že to bude brzo, na to bych vsadil krk – a nenasel tu ani jedno letadlo bránící základnu. To prostě nejde. Navíc se generál Demaurice musí v nejkratší době dostat do Egypta.“

Generál, který až do tohoto okamžiku nepronesl ani jednu větu, se vložil do rozhovoru: „Proč nemůžete odeslat rádiovou depeši? Stroje i posily by vám určitě poslali!“

„Možná,“ souhlasil Biggles. „Děkuji, pane generále za návrh. Ale já tak postupovat nemohu. Převeleli sem včetně mě dost mužů i techniky, kterou jsem si sám vybral. Posily nechci. Chci tu práci dokončit, nebo ať mě nejvyšší štáb zbaví hodnosti. V Karze odpočívá náš dvoumístný letoun. Pošlu pro něj a pilot vás odveze k nejbližší dopravní tepně, odkud se bez potíží dostanete do Káhiry. Budu vám zavázán, když tam doručíte naši poštu, pane.“

„Jsem ve vašich rukou,“ odvětil generál.

„Děkuji vám.“ Biggles se otočil k Smytheovi, který čekal na rozkazy. „Dodržovat rádiový klid už teď nemá cenu. Stejně vědí, kde jsme se zakopali. Odešlete depeši, aby sem Mackail přiletěl s Defiantem.“

„Rozkaz, pane,“ zasalutoval seržant a zmizel.

„Spíš bychom potřebovali našeho Rapida, kterého von Zoyton každé ráno poplácává po kormidle,“ poznamenal Ginger zasněně.

Biggles vyskočil a hvízdal. „Můj ty světe! To je ale nápad!“ řekl. „Jen se dívím, že...“

Zvedl obočí a v duchu probíral všechny možnosti. „Pánové, pro tuto chvíli je to všechno. Rozhod! Navrhuji vám, abyste si odpočali. Bertie, Taffy, Texi, převezmete první službu, kdyby se něco dělo! Můžete spát, ale zůstaňte u strojů v bojové pohotovosti. Za dvě hodiny vás vystřídám.“

Algy s Gingerem se ale k odchodu neměli. „Měli byste se vyspat, povídám,“ řekl Biggles a lišácky se usmíval. „Třeba vás budu v noci potřebovat.“

„Zase ty tvoje nápady?“ dráždil ho Algy.

Do stanu vstoupil radista s páskou papíru.

„Zpráva z Egypta! Právě jsem to dešifroval. Za rozbřesku startuje další důležitý letoun ze Západního pobřeží, pane.“

Biggles zhluboka vzdychl. „Plán se zhroutil jako domeček z karet,“ zavrčel. „Musím něco vymyslet do zítřejšího rána. Jestli ranní letadlo nedoletí, bude to pro mě ostuda a po návratu domů začnu pěstovat zeleninu.“

„Třeba se Němci o tom startu nic nedozvědí,“ uklidňoval ho Ginger. „Vždyť jsou to kódované depeše. Pochybuji, že rozluští kód ze dne na den.“

„Musím předpokládat, že průběh německé operace se nebude lišit od minulých,“ odmítl Gingera Biggles. „Jejich velitel má dobré prameny.“

„Chceš říct, že u nás mají tajného agenta?“

„Přesně tak.“

„Nedal by se odhalit?“

„To není naše věc a určitě mu už jsou v patách. Může to však trvat týdny. To mě teď netíží. Já musím řešit věci hned! Jděte se vyspat. Než si sám zdřímnu, chci si něco zaznamenat. Seržante, vzbud'te mě, až se objeví Defiant!“ Biggles všem pokynul, aby milostivě vypadli a

dal se do zuřivého čmárání po papíře. Když k němu seržant po čtyřech hodinách vstoupil, slyšel, jak nezlomný velitel a bojovník hlučně chrápe.

Poručík Angus Mackail zaroloval s letounem na stojánku a vyskočil do písku. Vzápětí stál před Bigglesem, který si ospale mnul oči.

„Netrvalo ti to nějak dlouho?“ zavrčel.

„Pozemní služba si dala záležet, aby se mě co nejrychleji zbavila,“ vysvětloval Angus. „Skoro mě vyhodili. Co se tady vůbec děje? Kde jsou všichni?“

„Spí,“ odpověděl Biggles. „Sedíme tu na vroucím kotli a někdo v pekle pořád přikládá polínka. To je ale na dlouhé povídání... později! Všechno se proti nám spiklo. Ztratili jsme Whitleye. Máš v Karze všechny čtyři Spitfiry?“

„No to mám, ale...“

„Potřebuji je tady, a mám pro tebe ještě jiný úkol. Máme tu jednoho generála, který spěchá do Egypta. Vádí Haifa je nejbližší oáza, odkud se lze domluvit se spojovou jednotkou. Tam mu zařídí dopravu do Káhiry. Dovezeš ho tam a obratem se vrátíš. Obratem, slyšíš! Je to dobrých pět set mil, takže dohromady to máme přes tisíc. Do západu slunce bys mohl být zpátky. Bude to pro tebe honička, ale...“

„Žádný problém, šéfe,“ přerušil ho Angus, „to se zvládne. Dejte sem toho generála a já mizím. Konečně se něco bude dít! Já se tam už zoufale nudil ve vlastní šťávě,“ dodal.

„Neboj, hochu. Tady si užiješ zábavy, že se budeš popadat za břicho. V Karze jsou všichni v pořádku?“

„Jistě! Proč by nebyli? Velí jim teď seržant.“

„Dobrá, jdu pro generála,“ řekl Biggles.

Vzbudil generála a dal mu obálku, označenou „Přísně tajné.“ Byla určena Velitelství britských vzdušných sil na Středním východě. Motor Defianta naskočil a protože pilot pospíchal, stroj s dřímajícím generálem brzy zmizel na východním nebi.

Hluk motoru vzbudil i ostatní. Biggles ukázal na Algyho a Gingera, aby ho doprovodili do chlívku.

„Dnes v noci je nejvyšší čas zničit německou rušičku, hoši,“ začal bez otálení. „Jinak se nám nikdy nepodaří splnit úkol. Musí to být hned, ráno sem míří další letoun. Dokud střelky na kompasu poskakují jako tanečnice na bále, letí další a další naše letadla do záhuby. I kdyby je Němci nesestřelili, dojde jim benzín a poušť dokončí, co Bošové začali.“

„Viděls tam někde generátor?“ zeptal se Algy.

„Viděl! Je to mobilní zařízení. Dva nákladáky stály vedle sebe s anténou mezi dvěma ohnutými palmami. Bohužel, jsou zaparkované těsně vedle chatrče s vězni. Rozstřílet se to zařízení nedá, mohli bychom zabít nevinné lidi. Je to zase práce pro přepadový oddíl.“

„Jinak řečeno, vydáme se znovu do Vádí Umbo a vyhodíme čarokrásný palmový háj do vzduchu?“ přerušil ho Ginger.

„Zase jsi uhodil hřebík na hlavičku. Dvě mouchy zabijeme jednou ránou. Vlastně tři! Vyhodíme do povětří jejich rušičku, osvobodíme zajatce a sebereme zlodějům, co ukradli – našeho Rapida. Na jednu akci je toho až dost, a proto se nesmíme dopustit žádné chyby. Potřebuji vaši pomoc. Znáte mě a já zase vím, co mohu čekat od vás. Sám nedokážu umístit trhavinu a zároveň zajistit to ostatní. Všichni budeme muset přiložit ruku k dílu.“

Budeme také potřebovat Defiant. Angus právě letí s generálem do Vádí

Haifa, ale doufám, že se vrátí do večera. Je to naše nejriskantnější akce v celé téhle válce...,“ zadíval se do očí svých přátel.

„Musíme to udělat, pánové! Nemůžeme jen čekat, až sem zas přiletí von Zoyton, aby nás vybombardoval. Ten ješitný Němec si musí připadat jako hlupák. Ukradli jsme mu generála přímo před očima a snížili slávu jeho Me 109. A navíc mě znáte. Podle mě je nejlepší obranou útok. Vždyť já se vlastně bránit neumím. Ani v šachách!“

Biggles vstal. „Pojďme se najíst. Musíme si ještě trochu oddechnout. Dnes v noci se moc nevyspíme.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NEPŘÍTEL VRACÍ ÚDER

Biggles cítil zvláštní nepokoj jako každý velitel vědomý si skutečnosti, že v okolí číhá silné nepřátelské uskupení. Příliš si neodpočinul. Celé odpoledne obcházel oázu a s obavami vzhlížel k obzoru nad severozápadem. Obával se, že von Zoyton využije převahy počtu svých letadel a nasadí i lehký bombardér. Jistě si dokázal spočítat, že Britové nemohou dělat nic jiného než trpně čekat.

Von Zoyton byl zkušený voják vyznávající ofenzívu jako jediný prostředek přinášející ovoce úspěchu. Celá německá škola vždy stavěla na ofenzívě. Útočit znovu, než se nepřítel vylíže ze svých ran. Bigglese teď donutil k obraně a jemu se to ani trochu nelíbilo. Mohl jen doufat, že Němci nezaútočí dříve, než se jeho jednotka posílí.

Zkušený britský pilot si byl vědom i toho, že von Zoyton zná přesně polohu jejich letiště a že bude chvátat, aby vymazal britskou základnu ze zemského povrchu. Zvlášť si dělal zálusk na scalp samotného Bigglese. Zabránit mu v operaci by znamenalo dočasně vyřadit německou jednotku z boje a zaměstnat je něčím jiným. K tomu mu právě mohl posloužit hlášený odlet dalšího dopravního letadla ve směru na Káhiru.

Biggles chtěl nejdříve depeší požádat o odložení letu, ale pak si to rozmyslel. Znamenalo by to přiznání slabosti, nebo spíš vlastní neschopnosti! Von Zoyton se určitě domníval, že letoun prolétající nebezpečnou oblastí

budou doprovázet stíhačky. A kdyby je udržel na zemi, bude blízko konečného vítězství.

Za normálních okolností by Biggles nařídil přímý útok na nepřátelské pozice navzdory velmi omezeným silám, které měl. Vzhledem k vysokému počtu zajatců v německém ležení by však tento pokus byl jen mrháním lidskými životy.

Neztrácel tedy čas a celou dobu dohlížel, aby se všichni muži zapojili do přípravných prací ještě předtím, než zplna udeří sluneční žár. Vojáci kopali zákopy a vršili ochranné zátarasy. Tři stíhačky představovaly jen chabou obranu proti očekávanému leteckému útoku. A třímístný stíhací bombardér Messerschmitt 110 G – 1 Bigglese z nepřátelského seskupení strašil nejvíce. Ještě že má von Zoyton pouze jeden takový letoun! Najít oázu pro zkušeného pilota byla jenom otázka minut. Biggles nechtěl riskovat ztráty, takže jediné, co jeho stíhačům zbývalo, bylo kroužit kolem bombardéru jako vosy a nutit ho ke změně směru. To by mohlo vést k tomu, že bomby nenajdou svůj cíl. Biggles tušil, kdy může nevíтанou návštěvu očekávat... pokud se vůbec objeví.

„Nemyslím si, že na nás zaútočí uprostřed denního vedra,“ vysvětloval Smytheovi, když dokončovali poslední prohlídku „To by se v těch svých létajících rakvích pěkně propekli. Von Zoyton není hlupák. Naopak! Je prohnáný jako liška a určitě nestojí o žádné vlastní ztráty. Rozhodně nepřipustí možnost nouzového přistání svého pilota na časně odpoledním pouštním roštu. Mohl by mu tam zemřít dříve, než si ho stačí vyzvednout. Západ slunce mu vytvoří přímo ideální jeviště. I jeho nejhoupější pilot by se měl dokázat v podvečerním ochlazení nějak doškobrtat do Vádí Umbo.

Zkuste píšťalku a zapískejte. Bude to signál pro posádku, aby se rychle stáhla do krytů. Nic jiného teď nemůžeme dělat. Jasně?“

„Ano, pane.“

„Lord Lissie a O’Harra půjdou se mnou nahoru.“

„Rozkaz, pane.“

Biggles si zapálil cigaretu a znovu se vydal na severní stranu oázy. Na západě se už horké slunce kulilo za obzor jako velký dětský míč. Začal už vážně uvažovat, že von Zoyton útok odložil. Už aby byl Angus zpátky! Defiant tu chyběl.

Leč jeho zbožné přání nebylo vyslyšeno a původní odhad podložený důkladnou znalostí vojenské taktiky ho nezklamal. Měl vycvičené uši, takže postřehl zvuky na obloze, pro sluch nezkušeného nerozeznatelný. Vykřikl první varování, zadíval se na oblohu a přestože nic neviděl, vrhl se k letadlu.

Odpolední siestu prořízl ostrý svist píšťalky.

Bertie a Tex už také zavírali poklopy. Letové přípravy proběhly rychlostí blesku. „Hlídejte mi záda,“ vykřikl, když se soukal do padákových popruhů. „Jestli sem poslali ten bombardér, jdu si pro něj.“

Přes křídlo se vyšvihl do kabiny, nahodil motor a vytočil stroj na otevřenou planinu. Spitfire se vznesl do vzduchu jako torpédo a když prudce šplhal do výšky, stočil se poněkud na severozápad. Pohled do zrcátka mu dodal sebedůvěru. Oba další letouny stoupaly těsně za ním.

Plně se zaměřil na oblohu, kde hledal nepřítele. V osmi tisíci stopách zahlédl dvě stodevítky. Letěly spolu a na první pohled se zdály být snadnou kořistí. Až příliš snadnou! Biggles však dobře odhadoval Zoytonova

kouzla. Měl pro taková lišáctví cvičený nos. Zvedl hlavu a zapátral očima výš a ještě výš. Ovšem! Nemýlil se. V deseti tisících uviděl další čtyři německá letadla, hlídající ta dvě spodní, určená za obětní beránky.

„Je jich šest,“ zadumal se. „Víc než dost. To už ale von Zoytonovi moc strojů nezbylo.“

Jenže jeho ostříží smysly zatím nebyly úplně uspokojeny. Kde je bombardér? Musí tu být, podobnou příležitost by si kapitán nedal ujít. Jedna bomba natropí více škody, než celá letka stíhaček dohromady. Kde je?

Věděl, že souboj je nevyhnutelný a připravil se na střelbu. Najednou si s hrůzou uvědomil, že zapomněl na vzdušný prostor dole pod sebou. Stočil tam zrak a uviděl jen poušť. Potom však zabloudil očima hlouběji a mýlit se nemohl. Spatřil zlověstný obrys Messerschmittu 110. Byl tady! Taktizování jako vždycky, pomyslel si. Šest stíhaček odpoutá pozornost, zatímco ničivou práci odvede bombardér. Tak proto se na mne stodevítky zatím nevrhly, uvědomil si Biggles. Nepochyboval už, že o něm dobře vědí. Chtějí ho odlákat od bojiště nad oázou.

Otočil se zády k nepřátelským stíhačkám a na plný plyn se hnal k bombardéru. Jeho cíl plul pod ním. Sklonil nos stroje a vrhl se dolů střemhlavým letem. Němec už byl příliš vpředu a Biggles si byl jistý, že mu nezabrání v odhození prvních pum. Přesto předpokládal, že pilota stodesítky trochu vyvede z míry. Mrkl dozadu a bylo jasné, kolik uhodilo. Všech šest Messerschmittu, jejichž lest prohlédl, se na něj řítily z oblak. Čtyři stroje z horní formace padaly téměř kolmo dolů. Bertie a Tex zaujali boční bojová postavení.

Biggles jen velmi nerad nechával své přátele bez podpory, ale jinak to nešlo. Zničení bombardéru bylo

prvořadým úkolem a on měl teď obrovskou šanci, jaká se ve střetnutí naskytne jen jednou. Když se mu útok nepovede, německé pumy spadnou, o něco rozšíří poušť a kdo ví, co z oázy zbyde. Zaťal zuby a rty se mu protáhly do úzké čárky. Očima visel na nepříteli. Sklonil ještě více příd a řítil se na něj téměř kolmo. Větší přetížení by nevydržel ani on ani Spitfire. Pilot Me-110 klidně vykonával svou práci a o útočícím Bigglesovi nevěděl.

Je možné, že si nebezpečí poprvé uvědomil, až když se ve střelecké věži probudil střelec a rozezněl se kulomet. Zápalné střely se oddělily od ústí hlavní a přerušované čáry zamířily ke Spitfiru. Jejich směr naštěstí nebyl přesný a palba šla do prázdna. Biggles přišlápl pravou nohou pedál a natočil stroj ještě dál od spršky kulek. Německý střelec zaklel a až nyní muž v kabině Messerschmittu pochopil, že se na něj řítí smrt podobná meteoru...

Bombardér s trhnutím změnil kurz a odhodil pumy, aby se zvýšila jeho manévrovací schopnost. Bomby vybuchovaly před oázou, ani jediná nedopadla na drahocennou přistávací plochu.

Biggles už věděl, co potřeboval. Zadní střelec byl zelenáč, který nedokázal ochránit zád' palebnou přehradou. I chování pilota dokazovalo, že si není jistý, jak reagovat. Vypálil na Němce krátkou dávku, jejímž cílem ani tak nebylo letoun zasáhnout, jako spíše zachrastit zbraněmi a vylekat pilota.

Němec se zachoval přesně tak, jak Biggles předpokládal. Byl si skoro jistý, co udělá. V pilotovi v kabině Meserschmittu se probudil pud sebezáchovy. Rychle se rozhodl nechat cíl cílem a snažil se schovat

pod ochranná křídla svých menších stíhacích bratříčků. Podle křivky jeho letu bylo nasnadě, že ztratil klid, který letec potřebuje, aby navedl stroj nad cíl. Biggles se letmo podíval do zrcátka, aby odhadl, co se děje vzadu. Bertie s Texem se honili po obloze s trojicí Messerschmittů. Další dvojice Me-109 se zavěsila za Bigglesův stroj, aby podpořila bombardér. Byl nejvyšší čas ukončit útok na nebezpečného soupeře a vyřadit jej z boje.

Messerschmitt 110 prudce nabíral výšku v touze přiblížit se ke svým ochranným andělům. Odkryl celý trup letadla, takže snazší cíl už Biggles mít nemohl. Byla to hrubá chyba, která vyloudila na tváři britského letce úsměv. Tvrdý úsměv, který nevěstil nic dobrého. To už bezpečně věděl, jaký bude konec. Kulometry při vyrovnání střemhlavého letu nemohl použít, přetížení mu zabráňovalo přesně vidět a mířit. Když ale letoun vyrovnal, spatřil před sebou pomalu plovoucí bombardér, připomínající línou rybu, která už vzdala souboj s udicí. Chladnokrevně nepřítele zaměřil, vteřinu počkal, až se dostal na bezpečný dostřel a vypálil dlouhou dávku.

Messerschmitt 110 byl zasažen krupobitím střel a jeho poloha vylučovala, aby jeho střelci palbu opětovali. Odstředivá síla při prudkém stoupání ztížila posádce bombardéru možnost obrany. Biggles si byl vědom svojí příležitosti a uchopil ji za pačesy. V mířidlech se znovu objevil štíhlý trup bombardéru od kabiny až ke kormidlům a Biggles nepřetržitě mačkal spoušť. Křečovitě škubání letounu dokazovalo, že střelba byla účinná. Pak zasáhl pilota. Ještě chvíli visel bombardér ve vzduchu a kymácel se jako opilý námořník. Z levého motoru vyšlehly první plameny, letoun se naklonil dopředu a překotil se do vývrtky... Byl nejvyšší čas.

Biggles musel opustit umírající stroj, aby čelil třem stíhačkám. Koutkem oka je pozoroval po celý čas, kdy útočil na bombardér. Vzadu se jakýsi stroj řítíl k zemi a za sebou nechával sloup dýmu a hořící části trupu. Další letoun se rychle snažil někam zmizet. Všiml si, že jeden Spitfire stále bojuje, ale kde je druhý, nedokázal posoudit. Tři Me-109 letící vedle sebe zahájily útok na jeho boky. Byly už od něho vzdáleny sotva pět set stop. Prudce stočil letoun a otočil se k nim čelem. Vypálil ze všech kulometů a bojující letouny se opět spojily ohnivými čarami. Také německé zbraně se v té chvíli křečovitě trhaly, jakoby se zalykaly zlobou.

Biggles si uvědomil, že mu střely trhají křídlo. S prstem na spoušti se snažil udržet letoun v klidu. Namířil nos své stíhačky na jednoho z nepřátel, i když věděl, že srážka může být neodvratná. V žádném případě však nehodlal otočit svůj stroj a pokusit se zmizet. Čelní útok vždy vyžadoval velkou odvahu, zatímco útěk se považoval za zbabělost. První zákon vzdušných soubojů, který beze zbytku vyznával již od začátku letecké války, by se dal vyjádřit velmi prostě: „Nikdy zpět!“

V poslední vteřině mu Messerschmitt uhnul z letové dráhy. Biggles zareagoval rychlostí blesku. Vybral si prostřední letoun a přilepil se mu na ocas. Pálil krátké dávky po celou dobu, dokud měl před sebou tmavé obrysy letounu. Křečovitě pak přitáhl páku a zvedl stroj. Právě včas. Vražedné střely ze zbraní jiného Němce proletěly přesně tam, kde se Biggles před chvílí díval přímo do tváře smrti a kde sám rozséval smrtonosné olovo...

Nejdůležitější podmínkou úspěšného souboje je neustále zůstat ve střehu. Biggles se snažil mít oči všude, ale teď nevěděl, kam se dřív podívat.

Jeden Messerschmitt se Spitfirem v závěsu se hnál k severu. Dvě jiné stodevítky pro změnu mířily k němu, což se statečnému lovcí bombardérů vůbec nelíbilo. Pořád se nehodlal smířit s představou, že by se měl bránit. Zaútočil ihned na stroj pod sebou. Vrhł se tam jako jestřáb ve snaze zastrašit Němce a dostat ho do nezáviděníhodné pozice dříve, než se zmůže na úhybný manévř. Biggles věděl, že tomu dole se už řádně ztenčily zásoby munice. Povedlo se. Pilot Messerschmittu přitlačil letadlo do střemhlavého letu a ve snaze uniknout Bigglesovým kulometům se jeho stroj dostal do strašlivého přemetu. Jeho záměrem nebylo nic jiného, než se pro změnu zavěsit za ocas Bigglesovi. To počínání bylo však už předem odsouzeno k nezdaru. Biggles ho do přemetu následoval, ale na vrcholu si vmáčkł páku až do žaludku, takže z kružnice se najednou stal ovál.

Messerschmitt dokončil obrátku a ocitł se přímo pod ním. Biggles postavil letoun na nos a ve svislé poloze zmáčkł spoušť. Nepřátelský letoun sám vletěl do vražedného deště kulek.

Vítěz neměl čas hodnotit úspěch mistrovského kousku, neboť v okamžiku, kdy jeho kulometry zmlkly, uslyšel, jak do trupu jeho Spitfiru narážejí střely. Nezbyvalo nic jiného, než se odklidit. Rychle zatěkal očima, aby našel horlivce, který se ho snaží sprovodit ze světa a koutkem oka ještě zahlédl, jak se útočník rozpadá na kousky. Střepiny letounu jen o vlásek minuly další Me-109. Biggles vnímal scénu jako zpomalený film. Nedokázal pochopit, proč pilot stroje, padajícího do

zapomnění jako kometa, nepoužil padák. Nepochopil ani to, proč se stíhač, který měl jeho vlastní stroj v mřížkách náhle rozsypal. Stačil však krátký pohled k nebesům. Vznášel se tam Defiant, jehož zadní střelec zuřivě pátral po obloze po další oběti. Angus dorazil v pravý čas!

Biggles úlevně vydechl a rozhlédl se. Bylo po bitvě. Jeden Spitfire právě klouzal k letišti a dva malé body na obzoru unikaly z dosahu britských letadel. Messerschmitty na útěku! Nad oázou kroužil jen on a Defiant. Po krátké úvaze nasadil na přistání a bez problémů se octl na pevné zemi. Byl přímo posedlý se dovědět, jak se jim to vůbec mohlo podařit, vždyť i on sám byl jen ve vleku událostí. To už roloval pod palmy i Defiant.

Tex se objevil na okraji oázy a pajdal na nohu. Po tváři mu tekla krev a vrchní část kombinézy měl potřesanou. Zato pusou měl roztaženou od ucha k uchu.

„Dostali co proto!“ řval nadšeně. „Nandali jsme to těm zakopaným pouštním krtkům! Byla to ale přehlídka!“

„Jsi v pořádku?“ řekl Biggles ostře.

„Jasně, že jsem,“ odvětil srdečně Tex. „Víceméně. Přišel jsem jen o malou porci kůže. Tuhle a tuhle,“ dodal. „A letoun?“

Tex ukázal na ohořelý trup, ležící kousek za hranicemi oázy. Pokroucený ocas Spitfiru se tyčil k nebi.

„Holubička bohužel dolétala. Jednoho jsem dostal, ale jeho parťák do mne nastřílel asi deset liber olova, takže mi upadlo křídlo,“ řekl Tex už mnohem smutněji.

Bertie právě roloval pod palmy a jeho blýskavý monokl byl zaměřen na Texe. Sledoval jeho smutek,

který byl srovnatelný se starostí o onemocnělého člena rodiny.

„Měl ses dívat, kam letíš, kamaráde! Ty ani nevíš, že mi tvá kachna, když se tak nepořádně snažila přistát, málem oškubala všechny vlasy,“ křičel Bertie, sotva otevřel kabinu, na smutného pilota zbaveného křídel.

Tex jen mávl rukou. Smích ho přešel.

Okolo Defiantu stála skupinka a Biggles se k ní rozběhl. Už předem pochopil, že tam všechno v pořádku nebude. Muži z posádky opatrně vynášeli z letounu střelce. Pečlivě ho uložili na písek a hlavu mu podložili padákem.

Biggles se podíval do střelcovy tváře. Útlý mladík měl dětský obličej, který Biggles nikdy předtím neviděl. Blůza zkrvavená na prsou a popelavá barva pleti dokreslovala chmurnou, osudovou scénu. Právě se nad ním skláněl Angus.

*Muži z posádky opatrně vynášeli z letounu střelce.
Pečlivě ho uložili na písek...*

Biggles poklekl vedle ležícího a přes rameno se podíval na Anguse. „Kdo je to?“

„Jeden mládenec z Vádí Haifa,“ řekl Angus zlomeným hlasem. „Myslel jsem, že bude lepší vzít si na palubu střelce, kdybych cestou vletěl do nějakého maléru. Teď bych si za to...“

„Už mu nepomůžeš,“ tiše ho uklidňoval Biggles. „Není důvod, aby ses z něčeho obviňoval. Je válka. Hnusná válka.“

Sklonil tvář k postřelenému mladíkovi. Jeho šedivé oči se Bigglesovi jakoby omlouvaly.

„Promiňte, pane,“ ozvalo se sotva znatelné zašeptání ze sinalých rtů.

„Proboha proč?“ vyhrkl Biggles.

„Že jsem vám... způsobil nepříjemnosti.“

„Nelamte si s tím hlavu,“ řekl Biggles a dokázal se usmát. Podobný obrázek zažil mnohokrát a nemělo cenu, aby se klamal sám před sebou. Věděl, že osud statečného hochy z Vádí Haifa se během několika minut naplní. Nedalo se vůbec nic dělat. Na této zemi už chlapci nemohl pomoci nikdo...

„Jednoho z nich jsem dostal,“ zašeptal umírající střelec. Neznatelně se mu pohnuly koutky úst. „Vystřelil první, ale já ho... dostal.“

„Ano, sestřelil jste ho,“ souhlasně přikývl Biggles, který o výsledku souboje už věděl od Anguse. „Bylo to skvělé!“ Ostatní mlčky a bez dechu sledovali smutné loučení.

„Na mě je to dobrý...výkon,“ zašeptal letec. „Kéž bych se mohl dovědět, jak dopadneme. Já se vždycky chtěl... dostat do vaší letky...pane!“

„Patříš k nám,“ pokusil se o další úsměv Biggles, ale kolem úst mu zaškubalo.

„Mám spíš dojem, že patřím tam... nahoru... pane.“

„Tam vyletíme všichni,“ řekl smutně Biggles. „Je jen věcí času, kdy to bude, hochu. Někdo občas musí na průzkum...“

„Máte pravdu...pane.“

Zapadající slunce zaplavilo oázu vysokými zlatavými vlnami světla. Palmy v jeho svitu natahovaly své stíny připomínající paže. Mládenec se snažil ještě něco říct, ale to už jeho mysl rychle usínala, v očích hasly jiskřivé plaménky a pak mu hlava klesla na Bigglesovu paži.

Jemně ho položil na padák a zatlačil mu oči.

„Neměl jsem toho kluka tahat do toho pitomého aeroplánu!“ vyhrkl Angus.

„Zapomeň na to,“ řekl Biggles tiše. „Střílí se tu a není tu mateřská školka. Dneska měl smůlu ten hoch, zítra třeba já... nebo taky ty. Vždyť to dobře víš. Ani on se nelitoval. A já jen doufám, že to už nepotká nikoho z nás.“ Obrátil se k seržantovi.

„Dobrá,“ pronesl vyrovnaným hlasem. „Postarejte se o něj. Večer ho pohřbíme se všemi poctami. Mimochoodem, jak dopadl německý bombardér?“

„Tvrdě, pane. Na plný plyn se naboural do země. Nikdo to nemohl přežít.“

Biggles pokývl hlavou. „Je přece jen mnohem příjemnější postarat se o oběti nepřítelé. Pohřbíme je společně. Svolejte všechny důstojníky do štábu! Musíme si udělat poradu. I vaše účast je naléhavá!“

V nastávajícím dusném soumraku Biggles, následován všemi důstojníky, vešel do stanu.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

BIGGLES DÁVÁ ŠACH

Nejdříve promluvil Tex. „A jakpak dopadl von Zoyton? Náš přítel!“ zajímal se. „Dostali jsme ho?“

„Ne,“ odvětil Biggles prostě.

„Jak to víš?“

„Velice bych se divil, kdyby se té dnešní operace osobně zúčastnil. Znáám do podrobností jeho taktiku, ale dnešní útok tomu naprosto neodpovídal. Brzo se ostatně ukáže, že nahoře nebyl, protože nebude trvat dlouho a přijde pokračování. Ví bohužel až moc dobře, kolik letadel jsme ztratili.“

„Jak může vědět, že si nemáme do čeho sednout?“ chtěl hned vědět Bertie.

„Jako že jedna a jedna jsou dvě!“ odpověděl mu břitce Biggles. „Vylétly pouze tři naše stroje proti sedmi německým. Umí počítat do tří a není blázen. Docela snadno si spočítá, že kdybychom měli víc strojů, tak byly všechny ve vzduchu.“

„Jasně... absolutně, přesně... na to jsem nepomyslel,“ bručel Bertie. „Ještě že tu je tvoje hlava, aby přemýšlela,“ šklebil se omluvně na velitele.

Biggles se posadil do plátěné židle. „Sedněte si. Je tady spousta věcí, o kterých se musíme poradit. Pořád nechápu, proč dnešní bitva vyzněla v náš prospěch. Přišli jsme, pokud vím, o jednoho Spitfira a ty druhé dva potřebují pořádnou opravu. Ten můj aspoň ano, má ocas jako řeseto. Naštěstí ani Bošům moc strojů nezůstalo. A doufám, že jim nezbyde nic, až padne kosa na kámen.“

Podrobná hlášení, včetně Smytheovy zprávy o technickém stavu letadel, prokazovala, že souboj vyzněl pro anglické letce a že utrpěli relativně nízké ztráty. O život přišel pouze střelec z paluby Defiantu. Tex utrpěl lehké zranění. Měl štěstí. Granát explodoval v jeho kabině, ale způsobil mu jen tržnou ránu na tváři. Druhý úraz si způsobil při dopadu na zem. Natažený sval spravilo pevné obinadlo. Přišli však o jeho Spitfira. Zbývající stíhačky už budou brzy v bojové pohotovosti, protože poškození začali mechanici opravovat okamžitě po přistání.

Zničili německý stíhací bombardér, jehož posádka zahynula v plamenech. Tři Messerschmittы sestřelili určité a jejich dva piloti nedokázali včas vyskočit ze strojů. Jeden z nich to dokázal, ale neotevřel se mu padák. Bertieho oběť, další stodevítka, byla poškozena, ale dalo se předpokládat, že se jí podařilo doletět na základnu. Bertie nemohl dokončit svou práci, došla mu totiž munice. Zbývající dvě německé stíhačky ze vzdušného bojiště utekly. Pokud se tedy von Zoyton soubojů zúčastnil, musel pilotovat jednu z nich. Mezi mrtvými nebyl a Bigglese to přesvědčilo, že se útoku nezúčastnil.

„Když to shrneme,“ pokračoval, „zbývají nám dvě stíhačky a Defiant! Žalostně málo! Von Zoyton utrpěl značné ztráty, ale protože do celé operace vyslal mnohem víc letadel, naše síly se vyrovnaly. On ale může požádat o další posily a nebude ani okamžik váhat. Ten von... je ješitný až za hrob a my mu museli pěkně hnout žlučí. Nepřipustí, že jsme lepší než on. Musí něco udělat! Nedokáže podávat hlášení o vlastním debaklu.“

„Co s tím ale uděláme my?“ zeptal se Algy. „Dvě stíhačky a nákladák nejsou zrovna velké útočné letecké síly.“

„To opravdu nejsou. Potřebujeme všechny čtyři Spitfiry z Kargy, ale pořád nevím, jak je sem dostanu.“

„Doletí pro ně Defiant, nás vezme s sebou a...“

„To sice ano,“ přerušil ho Biggles, „jenže já potřebuji Defiant na něco jiného. I kdybychom tu měli celou letku, stejně nezabráníme Němcům zapnout rušení magnetického pole a odchýlit ranní linku z kurzu. Už před německým útokem jsem sesmolil plán a nevidím důvod, abych se od něj odchyloval.“ Zapálil si cigárem.

„Prvním cílem je bezpochyby zničení německých rušiček a zdrojů elektriny. Když se nám to podaří, nejen že přestanou střelky kompasů dělat z našich letců hlupáky, ale umlčíme i veškeré von Zoytonovy radiostanice. A když to dokážeme, hned se tam pokusíme přejít k dalšímu cíli. Už jsem vám říkal, že Němci mají k dispozici našeho netknutého Rapida. Pokusím se získat náš majetek zpátky a přitom jim ještě seberu všechny vězně. Získáme tím další dvě výhody: Opatříme si dopravní prostředek, který tak zoufale potřebujeme a zároveň si už brzy budeme moci otevřít nad Vádí Umbo střelnici. Spolu se stíhačkami z Kargy už budeme mít dost letadel, abychom plně zajistili bezpečný provoz v koridoru a občas si odskočili nad jejich oázu. Ale nezapomínejte na jednu věc! Von Zoyton už dobře ví, kde se nacházíme a s kým má tu čest. Salima může být vším možným, ale určitě ne klidným lázeňským místem. Promiňte mi, že jsem se tak rozpovídal, ale potřebuji se ujistit, že všichni víte, jak si věci stojí. Cíle jsou

stanoveny a nezbyvá nám, než jen zvolit odpovídající prostředky.“

„A ty, propánakrále, nemáme,“ řekl Bertie.

„Proč nemůžeme Němce přepadnout ze vzduchu, jsem už vyložil. Z toho vyplývá, Bertie, že je to opět úkol pro pozemní operaci! Navrhuji, abych se provedení ujal sám. Proč? Protože vím, kde jsou zaparkovány vozy s generátorem. Seznámím vás s jednotlivými kroky. Jestliže se vám bude zdát, že můj plán má slabiny, tak mě přerušte!“ Bystře pozoroval unavené a tiše naslouchající harcovníky.

„Operační čas se začne odpočítávat od půlnoci,“ pokračoval, když mlčeli. „V jedenáct odletí Algy s Defiantem k místu, kde u Vádí Umbo seskočíme. Pak se vrátí na základnu. Přesně ve dvanáct zaútočí Tug a Bertie ze vzduchu na letiště, ale budou se držet stranou od jižního cípu oázy. Pokusí se tam vyvolat pořádný zmatek, uprostřed kterého proklouzneme do oázy. Já se postarám o nákladáky a Ginger zatím zjistí, co se dá udělat s Rapidem. Když se to povede, odvedu zajatce z vězení. Zkusíme dostat všechny na palubu a pak už to bude na Gingerovi. Až oba Spitfiry zjistí, že jsme ve vzduchu, zajistí nám doprovod.“ Nadechl se, a hned pokračoval.

„Rapid přistane a vyloží nás tady v Salimě. Doplní palivo a okamžitě odstartuje se čtyřmi piloty do Kargy. K ránu *tu* chci mít celou armádu. Pokusil jsem se vám nastínit celou operaci, ale má samozřejmě slabá místa. Jestli se Gingerovi nepodaří vniknout do Rapida, tak se jen těžko dostaneme zpátky. Jiné řešení jsem ale nenašel. Přistání uprostřed pouště s Defiantem a ještě v noci by bylo příliš riskantní. Němci si tam sice vyčistili docela

pěknou přistávací dráhu, ale tu, jak zajisté chápete, jen těžko budeme moci využít. Otázky?“

„A co my tady?“ křičel uražený Taffy. „To my se tu máme flákat?“

„Angus se operace zúčastnit nemůže. Právě přiletěl z Egypta a někdo tady musí zůstat a převzít velení. Konec konců musí být utahaný jako kůň. Tex s poraněnou hlavou a pajdavou nohou také letět nemůže. Není v nejlepší kondici!“

„Pořád jsem *tu* já, tuhle Vztekoun a Henry?“ nedal se Taffy. „To opravdu nemáš pro nás něco užitečného na práci?“

„Budete ve skupině letící do Kargy, která sem přiveze nové stíhačky,“ řekl Biggles.

„Tam budeme muset stejně,“ odsekl Taffy. „Já přece myslel na nějakou pořádnou práci.“

„Tak dobře, něco byste přece jen udělat mohli,“ usoudil Biggles. „Dojdete k obrněnci a vykopete ho. Když to nesvedete aspoň se pěkně projdete. Měsíček vám bude svítit na cestu a nemusíte se bát sovího houkání. Pokuste se také najít vhodné místo k nouzovému přistání, kdybychom to náhodou potřebovali. Pokud půjdeme pěšky, docela by se hodil i tajný sklad s něčím k zakousnutí. Dejte se do toho! O půlnoci můžete být hotovi.“

„Takže se máme potulovat po krajině a běhat s lopatami kolem toho německého kočáru?“ zlobil se Taffy.

„Letadlo vám nedám,“ klidně mu odpověděl Biggles. „Žádné už nemám. Mimochodem, kdo vám dal rozkaz, abyste sem vůbec z Kargy vyrazili? Pokud vím,

nechali jste všechno na letišti a nacpali se do prvního startujícího nákladáku jenom proto, abyste se nenudili!“

Domluvil a smířlivě se usmál.

„Dobrá, dobrá, pane,“ pronesl trpce Taffy. „Vyhrál jste! Henry, kde jsi sakra? Jdeme! Vztekloune! Vypadneme. Však se ten kus plechu ze Zoytonova parku k něčemu hodit bude!“

„Jestli tu budeme mít všechny Spitfiry už ráno, tak von Zoytonovi pocucháme nervy po snídani. Dostane z toho žaludeční vředy spíš, než když tu budeme plakat nad dvěma pomlácenými letadly,“ prohlásil Biggles. „Seřídme si hodinky a proberme jednotlivé detaily. Podobné operace jako ta dnešní vyžadují přesné načasování.“

Čas běžel s větrem a závod. Nejprve pohřbili všechny padlé v odpolední bitvě. Večeře pak proběhla v zamyšlené atmosféře. Před desátou se všechno uklidnilo, neboť se schylovalo k jedné z nejnebezpečnějších Bigglesových operací.

Trojice kopáčů už dávno kousek od oázy přehazovala lopatami hromady písku a Taffy si pochvaloval, že na ně škodolibě necíví mechanici, kteří neustále něco vylepšovali na zbývajících dvou Spitfirech.

Těsně před jedenáctou byl Defiant připraven k odletu. Na cestu mu svítil velký africký měsíční kotouč, připomínající vyleštěný stříbrný talíř na bezmračné obloze. Sovy tu skutečně nelétaly a vrcholky palem stály strnule v naprostém bezvětří.

„Mám dojem, že to bude těžká partie,“ prohodil Biggles k Gingerovi, když spolu kráčeli k letounu.

„Nějak to dopadne,“ moudře ho povzbuzoval Ginger.

„Až seskočíme, musíme se co nejdříve sejít dohromady,“ upozorňoval Biggles. „Neměli bychom dopadnout daleko od sebe.“

„Letové podmínky?“ zeptal se Algy.

„Dvacet tisíc stop. Pak vypni motor a klouzej nad místo, které ti označím. Měl bys nás odvézt co nejbliž, ale Němci nás nesmí slyšet. Až vyskočíme, plachti dál a nahod' motory až budeš mimo doslech.“

Algy přikývl. „O.K. Jasně. Ještě vám zamávám.“

Biggles odhodil cigaretu a zašlápl nedokouřený zbytek do písku. Podíval se na hodinky. „Jde se na to!“

Algy se vyšplhal na pilotní sedadlo. Biggles s Gingerem ho následovali a uvelebili se v zadní střelecké věži. Kulomet Smythe odstranil, jinak by se tam nevešli.

Motor se probudil k životu a hluk vystřídal ticho noci. Od kol se zvedl oblak písku. Letoun rychle zvyšoval rychlost. Pak se Defiant vznesl k obloze jako posvátný pták a postupně, bez námahy nabíral výšku. Písek se pod strojem lehce třpytil v odlesku hvězd a měsíčního svitu. V patnácti tisících stopách letoun prolétal průzračnou mléčnou mlhou a letcům se zdálo, že místo pouště, tam leží a uplývá bezbarvý a mrtvý povrch měsíce.

Ginger si vzpomněl, jak jednou prohlížel fotografie zemského souputníka pořízené teleskopem. Měsíční moře mu připomínalo pavouky sedící na pavučinách. Ani tady nedokázal rozpoznat jakékoli detaily. Jediným orientačním bodem jim byla už dobře známá starověká pouštní stezka ne nepodobná železniční trati. Jediná jizva na jinak jednolitě tváři pouště se ztrácela v mlhavém obzoru kdesi na severu. A nos letounu stále mířil ke

chvějícím se hvězdám, jimiž na šarlatové obloze otřásali pohádkoví skřítki.

„Vyrovnej výšku a vypni motor!“ ozval se Biggles. „Vidím před námi Vádí Umbo. Ještě pět minut.“

Bzučení motoru utichlo. Křídla letounu tiše, skoro neslyšně svištěla vzduchem. Jedině pták na obloze po sobě nenechává stopy a připomíná tím rybu, která totéž dokáže v hlubokých vodách. Biggles bez jakéhokoli pohybu sledoval krajinu pod sebou. Pak se otočil k Gingerovi.

„Jdeme!“ přikázal. „Dej mi tři vteřiny. Pak se dole snadno najdeme.“ Rozloučili se s Algym.

Ginger se vyklonil z letounu a spatřil Bigglese letícího volným pádem. Dopočítal do tří a skokem do prázdna následoval svého velitele. Seskok nebyla pro něj žádná novinka a tak, jakmile se otevřel padák, pozorně sledoval muchomůrku pod sebou. Rozevřela se asi třista yardů pod ním a asi čtvrt míle za vzdalujícím se letadlem. Klidně se držel popruhů a čekal, až ho jeho padák jemně uloží do prádlového písku.

Stále vládlo bezvětrí, takže letěl téměř svisle. Necítil strach z hloubky a pádu. Připadal si jako pták nesoucí se volným prostorem. Vlastně necítil nic vyjma osamocení, vždyť tu uprostřed pouště a šelestícího vzduchu byl široko daleko sám a sám. To už ale vnímal pod sebou detaily povrchu a na jakékoli pocity zapomněl. Oáza, připomínající mlhavou skvrnu, ležela asi tři míle pod jeho nohama.

Najednou mu připadalo, že se zřítil a že si rozbije hlavu. To už klečel na kolenou a oklepával se z písku. Moc nechybělo a jedna noha by si pád odnesla. Kousek od něj vyčníval z písku obrovský balvan. Přesto přistál

tak, jak si ještě ve vzduchu vysnil. Nikdy předtím nebyl doskok tak plynulý a klidný jako tentokrát. Hedvábí padáku se zlehka sneslo vedle něj na povrch jako chmýří pampelišky. Během chvilky sbalil látku do balíku. Postavil se a zahleděl se směrem jejich pochodu. To se už k němu blížila povědomá postava.

„Co uděláme s padáky?“ zeptal se Ginger. „Tahat je s sebou nemůžeme, překážely by.“

„Musíme je tu někde rychle schovat,“ řekl tiše Biggles. Došel k balvanu, který jim mohl přivodit nesnáze. „Pojď sem! Zahrabeme je pod písek, ale až je pořádně sbalíme. Jednou je třeba vyzvedneme a dají se zase použít.“ Odložil balík, poklekl a začal vyhrabávat jámu. Za deset minut odpočívaly nepotřebné padáky pod vrstvou písku. Biggles se zvedl. V ruce držel malý balíček.

„Máme ještě spoustu času,“ prohlásil tiše, „ale musíme si dávat pozor. Doufám, že už všichni spí. Jestli se nám ovšem někdo připlete do cesty, nemáme na vybranou.“ Významně se na Gingera podíval. „Máš pistoli?“

„Vzal jsem si radši dvě! Abych byl úplně v bezpečí.“

Biggles se usmál. „To nebyla hloupá myšlenka. Ale stejně bych byl radši, abychom je nemuseli použít. Teď ale dost řečí. Nemluv, pokud se nedostaneme do bezprostředního nebezpečí. Je až neuvěřitelné, jak daleko je uprostřed noční pouště slyšet tiché zašeptání.“

Vylovil kapesní kompas a určil polohu. Zvolna pak kráčeli v těsné blízkosti skalisek připomínajících krunýř na hřbetu obrovské želvy.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

HRA S OTEVŘENÝM OHNĚM

Kráčeli už skoro půlhodinu a stále nebyli u oázy. Biggles zvažoval každý krok a obezřetně naslouchal všem nezvyklým zvukům. Několikrát vystoupil na vyvýšeninu, rozhlížel se po okolí a dával si bedlivý pozor, aby nikdo nemohl vidět jeho. Ginger neříkal nic, protože konec konců nebylo co. Konečně se Biggles ozval sám.

„K okraji oázy zbývá třista yardů,“ zašeptal. „Velbloudi jsou uvázáni tamhle nalevo. Rozpoznávám tam nějaký pohyb, ale možná, že právě teď je příležitost nepozorovaně se přiblížit. Čas máme dobrý.“

„Kolik je?“

„Za deset dvanáct.“

Pokračovali v postupu a stále věnovali pozornost každému zašustění. Před nimi se otevřela skalní puklina a dolehly sem zvuky z německého ležení. Ani jim nepřipadlo divné, že i o půlnoci tam probíhá čilý ruch.

„To nám jen pomůže,“ řekl Biggles. „Počkáme tu, než jim Spitfiry zahrajou po našem.“

Ginger si sedl na bobek. „Zatím nám to docela vychází,“ poznamenal.

„Nikdy nevíš,“ pokrčil Biggles rameny. „Výsledek podobného výletu jako je ten náš, vždycky dost závisí na náhodě. Ale ta přeje odvážným. Jenže ani tak nemůžeš odhadnout úplně všechno a znát veškeré podrobnosti. Vždycky je to risk.“ Podíval se na Gingera a šeptem pokračoval.

„Řekl bych, že dobré velení nesestává jen ze dřepění na zadku na štábu a z kreslení plánů. Jde především o to, aby se operační plány daly rychle upravit podle všech náhodných překážek. Zatím nám to vychází. A jestli se objeví nějaké maléry, a ty přijdou, nějak je zvládneme. Když ne, snad nám bude přát štěstí!“ Podíval se na hodinky. „Ještě pár minut.“

Čekali. Skutečně to netrvalo dlouho.

„A máme tady naše kluky,“ vzrušeně zasyčel Ginger, když k nim nočním vzduchem dolehlo vzdálené hučení motorů.

Biggles se zaposlouchal, a zavrtěl hlavou. „Ba ne, tohle nejsou Spitfiry. Něco sem letí, ale blíží se odjinud.“

Pro změnu se odmlčel Ginger. Zahleděl se k severní obloze, odkud se podle jeho názoru blížila letadla.

„Měl jsi pravdu,“ zašeptal pak. „Nejsou dvě. Je jich víc.“

„Víc než dvě?“ zavrčel Biggles. „Je jich aspoň deset! A neslyším zvuk našich motorů, soudil bych na Junkersy. Letí sem! Nemohli jsme si vybrat lepší dobu pro naši návštěvu.“

Ginger se podíval na Bigglese. Ještě nikdy předtím tak rychle nezmalomyslněl jako tentokrát. Podrbal se na hlavě. „Koukám, že všechny cesty vedou na letiště,“ řekl Biggles. „Musíme zjistit, co se to chystá. Potřebujeme zničit generátor a mně bude úplně jedno, kdyby sem převeleli celou Luftwaffe.“

„Jdeme tam!“

Chvíli šli a chvíli běželi. Nikdo si jich nevšiml. Všude zněl vzrušený hovor. Slyšeli, jak někdo vykřikuje rozkazy. To už nad letištní plochou přešlo bzucení motorů v hromový řev. Oba výsadkáři už ani nemuseli

mluvit šeptem. Na ploše letiště se rozsvítila přistávací světla a po nebi zapátral světlomet.

Biggles vběhl mezi palmy na okraji oázy a zaváhal. Cloumala s nim netrpělivost, jak toužil zničit německé automobily, ale zároveň ho zajímalo dění na přistávací dráze. Podíval se znovu na hodinky.

„Čtyři minuty,“ sykl. „Nejdříve bychom měli zjistit, proč sem ten létající konvoj přistává.“

Prodrali se hustým palmovým porostem, až se dostali na místo, z něhož se jim otevřel báječný výhled na letiště. Právě přistával veliký letoun.

„Pro rány boží,“ vydechl Biggles. „To je starý dopravní Junkers, který používala dopravní společnost Lufthansa na trati Berlín-Croydon. Co to...?“ Slova mu zmrzla na rtech, když si uvědomil, že přistávají další tři letadla stejného typu. Do vzduchu se zvedal písek, zvířený vrtulemi. Letadlo zarolovalo na pevnější podklad, otevřely se boční dveře a vypochoďovalo asi dvacet vojáků. Také u ostatních strojů se rozvířaly dveře a vytékal z nich nepřetržitý proud dalších mužů ve zbrani.

„Záškodnické výsadkové komando,“ cedil mezi zuby Biggles, který na první pohled poznal jejich uniformy.

„Co tady v poušti, kde lišky dávají dobrou noc, chtějí dělat s parašutisty?“ kroutil hlavou Ginger.

„Tebe to nenapadá?“ žasl Biggles. „Podceňuješ se, hochu. A taky mně, Algyho a ostatní naše mládence!“

„Ty myslíš...Salima?“

„Co jiného? Vidíš před sebou hrdou odpověď von Zoytona za zneuctění jeho kapitánské výsosti. Přivezli je sem od břehů severní Afriky.“

Velké letouny brázdily letiště jako okřídlení ještěři. Jen o kousek minuly dva britské záškodníky, a mizely mezi palmami. „Co teď?“ otázal se bezradný Ginger.

Když se zastavil poslední stroj, začali se k němu sbíhat muži ve stejnokrojích. Vykládali vícehlavňové protiletdecké kulomety a kanóny.

„Tyhle hračky nám připravili jako překvapení od svatého Mikuláše,“ řekl hořce Biggles. „Jen kdybych teď byl nahoře a měl plné zásobníky!“

„Kde je Bertie a Tug? Mají cíl jak na dlani!“

Biggles se podíval na hodinky. „Mají zpoždění,“ smutně vzdychl.

„Už zajíždí poslední stroj a obsluha brzo zhasne přistávací světla. Skončilo to.“

„Hoši si poradí, nemůžou už být daleko.“

„Snad, ale bohužel nevědí nic o seskupení nepřátelských posil. No, mají konec konců své rozkazy,“ ohrnul zklamaně rty Biggles. „Podobné nepředvídatelné okolnosti mě svádějí k tomu, abych se vzdal původního plánu,“ zavrčel. „My ale přece musíme pokračovat...“ zarazil se.

„Koukej! Už jsou tady!“ zajásal. „Dají jim zabrat a uvidíš ten tanec. Pořád máme ještě šanci. Tudy!“

Za hukotu motorů, zamířil Biggles přímo do středu oázy. Všude polehávali vojáci, bylo jich pochopitelně mnohem více než minule. Zatím vetřelce nezpозorovali.

Ještě pár kroků a vstoupili na vymýcenou planinu. Právě v té chvíli nad severním okrajem oázy propukla ohnivá bouře. Ginger nejdříve užasle pohlédl na vřavu, která vznikla mezi Němci, ale pak se málem rozesmál. Vojáčci poletovali jako pominutí. Vytí motorů Spitfirů zesílilo, oba útočící stroje se zjevovaly jako řvoucí

duchové. Zasypaly sprškou granátů a střel oázu a k nebi se zvedly hlavně všech střelných zbraní, které měli obránci napadené oázy po ruce. Vojáci stříleli z pušek, samopalů i pistolí, velitelé řvali rozkazy a všude to vypadalo tak, jakoby na ležení zaútočil celý roj. I některé z rychlopalných kanónů začaly chrlít oheň a síru.

„Panečku!“ odplivl si Biggles. „To je dobrá práce!“ Chytil Gingera za paži a ukázal dopředu. „Koukej! Tamhle stojí Rapid. Je to na tobě. Připrav ho na start, ale nenahazuj motory!“

Jako pilná včelka dolétl Ginger k letadlu a zmizel uvnitř. Biggles s revolverem v jedné ruce a s balíčkem v druhé přeběhl mýtinu směrem, kde při minulé návštěvě zahlédl zaparkovaná auta. Stála tam pořád. Zaslechl i hučení běžícího dynama...

Před ním se objevil muž s napřaženou puškou s nasazeným bodákem. Biggles nevěděl, zda je to strážný, nebo jen prostý, zapomenutý voják. Zatím ho Němec neviděl, ale naneštěstí právě v té chvíli nad ním proletěla ukázkovou parabolou světlice, která zaplavila celou scénu jasným, žlutým světlem. Biggles by mladičkého vojáka rád nechal na pokoji, protože ho zajímalo jediné to, jak vyřadí rušičku z provozu, ale muž v uniformě si už podivného hosta všiml.

„Wie gehts da,“ zařval a cvakla pojistka pušky.

Biggles bleskem popadl jeho zbraň za hlaveň a v poslední chvíli ji odrazil stranou. Náboj vybuchl, málem ho oslepil, ale střela šla do vzduchu. Voják zaútočil bodákem a Bigglesův revolver štěkl. Muž vyhodil ruce do výšky a padl dopředu, jako by skákal do plaveckého bazénu. Biggles se ustaraně rozhlédl, zda výstřely nevzbudily pozornost. Zadní dveře jednoho vozu se

pootevřely a ven se vyklonil další německý voják. Rozcuchaný, ještě si ani nestačil zapnout knoflíky na blůze, ale v ruce třímal hrozivě vyhlížející pistoli. Byl to určitě radista.

Tentokrát se věci nedařily, jak Biggles doufal, ale neměl čas o tom přemýšlet. Muž cosi vykřikl a bez výstrahy dvakrát vystřelil. Jeho soupeř hned střelbu opětoval a mířil přesněji. Radista se zapotácel a vypadl z vozu na písek. Úspěšný britský pistolník mu už nevěnoval pozornost a vyskočil do radiovozu. Nikdo jiný tam nebyl.

Vnitřek vozu ho vůbec nepřekvapil. Našel tu úplné vysílací studio. Rozbalil balíček, o němž se Ginger celou dobu domníval, že to je nálož či plastická trhavina. Nic takového však nebylo v Salimě k dosažení. Biggles se spokojil s obyčejnou plechovkou s benzínem.

Odtrhl víko a vychrstl obsah nádoby na stěny a na podlahu. Benzín pronikavě začpěl. Došel ke dveřím, protože rozhodně nehodlal uvnitř uhořet, až škrtne. Druhý vůz parkoval v těsném sousedství, a tak nebylo pochyb, že se oheň na něj rozšíří. Přesto vychrstl zbytek benzínu i na druhý nákladák a pak už opsala vzduchem oblouk hořící zápalka. Dopadla a modré jazyky zasyčely. První vozidlo se rázem octlo v plamenech a s hlučným bafnutím se vznítit i benzín na druhém vozidle. Bleskově se šířící požár začal tavit elektroizolace. Biggles odskočil, aby z bezpečné vzdálenosti posoudil, jak se osvědčil jako žhář. Stačil jeden pohled a už se hnal k místnímu vězení. Co se dělo na letišti se nemohl ani domýšlet.

Když se přiblížil k chatrči, kde drželi vězně, stal se svědkem zvláštních událostí. Zajatci nedokázali potlačit

svou zvědavost a snažili se vykukovat ven. Hlídky tu sice stály, ale měly příliš mnoho starostí s přelety Spitfirů. Zajatci nebyli spoutáni. Muži na stráži jim sice hrozili zbraněmi a cosi křičeli, ale nikdo to moc nebral na vědomí. Biggles dorazil k vězení právě v okamžiku, kdy ozbrojení muži přece prosadili svou a zajatci se stahovali hlouběji do nevlídného přístřešku. Zdálo se, jakoby jakýmsi šestým smyslem vycítili, že se tu objeví jednotka osvoboditelů...

Jeden strážný spatřil Bigglese, zalícil pušku a něco zavolal. Stiskl spoušť, ale kulka neškodně prolétla kousek od Bigglesovy hlavy. Než voják mohl vypálit podruhé, srazila ho střela z anglického revolveru. Naštěstí se všude kolem stílelo jako u Verdunu a nikdo další si nevšiml zdařilého diverzního útoku u šatlavy.

„Nemáme čas,“ vykřikl Biggles. „Rychle odtud. Za mnou!“

„Můj ty smutku!“ ozvalo se z davu. „Není tohle sám slavný Biggles?“

Pilot osvoboditel se zahleděl na mluvčího a poznal Freda Gillsona. Byl to dálkový letec, o němž mluvil s ostatními, než se otevřelo peklo nad oběma oázami. Dobře se znali ještě z doby před válkou.

„Nazdar Frede,“ pozdravil ho, „přesně tebe budu co nevidět potřebovat. Létal jsi s Rapidem?“

„Že váháš,“ odvětil šklebící se Fred. „Jednoho mi sebrali, když jsem letěl sem.“

„Prima! Doufám, že s ním taky poletíš odtud. Máš zpáteční lístek?“ ptal se Biggles. „Jdeme! Snaž se dostat do kabiny co nejrychleji. Měl by tam už sedět kamarád, ale člověk nikdy neví.“

Rozběhli se k Rapidu. Letoun sice neviděli, ale hrdinný zachránce předpokládal, že ke stroji nemůže být více než sto yardů.

Chvilí se zdálo, že všechno půjde bez potíží. Biggles nemohl tušit, že letadlo stojí téměř přesně uprostřed velikého kruhu, který rozvinuli výsadkáři, aby dokázali účinně chránit letiště před útokem. Uprchlíci dobíhali k letadlu v domnění, že se výsadkáři věnují jen letadlům nahoře. Fred už byl uvnitř a ostatní právě otvírali zadní dveře, když jejich spěch zaujal jednoho z obránců. Sledoval to jako poutavý divadelní výstup. Měli štěstí v neštěstí, protože německý voják byl v místě nováčkem a chvíli nedokázal rozeznat, co se u Rapidu děje. Se zájmem je pozoroval a nepřipadalo mu to vůbec divné. Když si konečně uvědomil, že tu něco nehraje, udělal pár kroků, aby se podíval zblízka. Přikryl si rukou ústa, na vteřinu oněměl, ale pak se rozeřval na celé kolo.

„Dovnitř...rychle!“ vykřikl Biggles. „Zdržím je! Na nic nečekejte! Start! Start!“

Sám se rozběhl proti vojákům a bez velkého míření mačkal spoušť revolveru. Jeho bezmyšlenkovitá akce měla jen jediný cíl. Poskytnout uprchlíkům čas. Povedlo se! Němci zaskočení útokem šilence rozvinuli rojnicí a předváděli vzorné přískoky. Motory Rapidu se rozeřvaly, letoun se hnul a během minuty ho už mohl zastavit leda přesný zásah z děla. Přesně na tu chvíli Biggles čekal. Vyskočil jako zajíc a jakýmsi zázrakem se zachytil otevřených dveří kabiny. Střely bušily do křídel, ale nic už nemohlo zabránit věžňům v odletu za svobodu. Rapid se pootočil a Bigglese šlehl do očí vířící písek. Oslepil ho. Bezděčně zvedl ruku, aby si ochránil tvář. Třeskl další výstřel z pušky, ale ten už velitel letky

neslyšel. Vedle jeho hlavy něco vybuchlo a Bigglese zaplavila oslňující vlna krvavého světla. Pomalu se propadal do temnoty. Pustil se dveří, zřítíl se do písku a zůstal bezvládně ležet.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

DVA OSAMĚLÍ V POUŠTI

Na palubě byl jediný muž, který zaznamenal, co se stalo. Kdo jiný než Ginger! Vykláněl se ze dveří a snažil se chytit přítele za rameno. Oblaka písku vytvořila jakousi kouřovou clonu, takže sáhl do prázdna, ale ani Němci si nevšimli, že mají oběť na dosah. Byla to další dávka pověstné Bigglesovy štěstěny?

Ginger vyskočil a horečnatě přemýšlel, jak se s ležícím Bigglesem dostane zpátky do letadla...

Poprvé se na palubu dostal úžasně snadno. Němci se sice rojili všude okolo, ale jejich obraně chyběl řád, spíše tu vládla panika, která se zmocnila jinak skvěle vycvičené jednotky. Ginger zkontroloval palubní přístroje, stav paliva a připravil letoun na rychlý start. Trvalo mu to pár minut, ale nikdo mu nekladl žádné překážky. Proč by se také Němci starali o dopravní letadlo, když jim každou vteřinou hrozilo, že přijdou o svá modrošedá bojová letadla. Potom se Ginger podíval ven.

Nad oázou se šířila oranžová záře plamenů, v jejichž svitu mohl sledovat pohybující se stíny. Spokojeně pokyvoval, neboť bylo jasné, že Biggles splnil úkol na jedničku.

Pak si ale všiml, že výsadkové jednotky rozvinuly kolem letiště rojnici. Viděl, jak se k Rapidu blíží malá skupinka. Biggles splnil i druhý úkol. Vpředu běžely dvě postavy.

Náhle se jedna z nich zastavila a rozběhla se Němcům v ústřety. Zazněly výstřely z revolveru. Někdo zatím skočil do kabiny. Ginger příchozího neznal, ale muž se bleskově představil. Jsem Gillson,“ vydechl. „Tohle je můj stroj a poletím já! Kam letíme?“

„Do Salimy... asi sto mil na jihovýchod. Uvidíte ji bez problémů. Přehlédnout to nemůžete.“

„O.K. Dejte pozor na šéfa! Je ještě někde venku.“

Pohled bočním okénkem Gingerovi stačil, aby pochopil, jak nevýhodné je Bigglesovo postavení. Ginger vyrazil ke dveřím aby pomohl dovnitř osvobozeným cestujícím na této civilní a vojenské lince zároveň. Jediné, co mohl pro Bigglese udělat bylo, že na něj rozčileně řval, aby si pospíšil. Křičel jak pominutý a připomínal průvodčího, který zmeškal odjezd a čeká ho za to pokuta či vyhazov. Moc tím Bigglesovi nepomohl.

Vězně nemusel dvakrát vybízet. Soukali se na palubu co nejrychleji. Ginger přesto na pár vteřin ztratil Bigglese z očí. Uslyšel výstřel z pušky a dostal strach. Vyklonil se a v oblaku prachu viděl běžícího Bigglese. Kola britského dopravního letadla se pohnula.

Ginger stále doufal, že to Biggles dokáže. Uvažoval, že se ho pokusí palbou krýt, ale na všechno bylo příliš pozdě. Biggles se zhroutil do prachu přistávací plochy. Stroj zvedal oblaka písku do tváří klejících německých výsadkářů a Zrzek Bigglese neviděl, i když byl od něj jen pár desítek yardů. Udělal tedy to, co by za této situace podnikl jen málokdo. Vyskočil z letadla a rozběhl se tam, kde Bigglese naposledy viděl. Našel ho. Nehybně ležel s roztaženými pažemi.

Rád by ho dotáhl k letadlu, které trochu zpomalilo, ale velmi záhy pochopil, že sám to nikdy nedokáže. Vláci

člověka, který ztratil vědomí, je něco jiného, než nést při výcviku někoho, kdo bezvládnost jen předstírá. Zkusil to ještě znovu. Chytil omdlelého Bigglese za límec a snažil se s ním pohnout. Všude kolem vířil písek a Ginger nic, vůbec nic neviděl. Volat o pomoc nemělo smysl, neboť uprostřed všeobecného lomozu by ho z paluby stejně nikdo nemohl slyšet. A i kdyby ano, stejně by to nestihl. S hrůzou přestal vnímat řev motorů Rapidu, který už nabral rychlost a zvedal za sebou mračna písku a prachu. Musel si kleknout a zakrýt si oči před tím přívalem.

Jakmile to bylo jen trochu možné, postavil se na nohy. Zůstali sami. Mozek se mu rozběhl na plné obrátky. Biggles se ještě neprobral a řev motorů utichl, zato všude okolo něj se ozývaly německé povely. Kruh se stahoval...

Zcela bezmyšlenkovitě popadl Bigglese za límec blůzy, aby ho odvedl do hustého podrostu palem. Dokázal to. Musel teď bleskem rozvážit jak bude v záchraně pokračovat.

Hluk neutichl ani tady. Vnímal hasičskou sirénu i povely k hašení. A nad tím vším se v korunách palem vznášel měsíc, vrhající dolů podivné stíny.

Ginger si klekl vedle bezvědomého a snažil se najít jeho zranění. Těžké to nebylo, Bigglesův obličej byl zalit krví. Otřel ji kapesníkem a našel, co hledal. Šírokou tržnou ránu za pravým uchem. Střela seděla Bigglesovi kus kůže a vlasů. Stačilo málo a minula by ho, stejný vlasek by však stačil, aby ho poslala za mladým střelcem z Defiantu.

Ginger rozhodně nehodlal padnout do zajetí, ale především musel zachránit Bigglese. Němci tu mají i nemocnici. Vzdá se a požádá je o pomoc! Navlhl

kapesník vodou z polní láhve a otřel Bigglesovi tvář a sinalé rty.

K jeho obrovské radosti Biggles zachroptěl, něco zabručel a otevřel oči. Gingerovi připadalo, že jsou vyhaslé. Otíral tvář dál a s ulehčením pozoroval, jak se zraněný probírá.

„Co se stalo?“ zašeptal pilot slabým hlasem.

„Strefili tě,“ odvětil tiše Ginger. „Jsme pořád ve Vádí Umbo. Rapid už bude skoro doma, zato my jsme tu zůstali.“

Biggles se namáhavě posadil a napil se z láhve. Protíral si oči. „To jsme zas v pěkném průšvihy, co?“ řekl. „V hlavě se mi ozývá parní kladivo. Kde se tu vzalo?“

„Přivedu doktora,“ navrhl Ginger.

„Ne!“ Přesvědčivost jeho hlasu Gingera znejistěla. „Nedělej to! Tak špatně na tom zase nejsem. Je mi na omdlení, ale to se spraví.“

Chvilí počkej,“ dodal smířlivěji a nalil si vodu na ruce, aby si znovu opláchl tvář. Ginger vytáhl z balíčku obinadlo a obvázal Bigglesovi hlavu.

„Už je mi lépe,“ oznámil mu pilot. „Panečku! To jsem měl namále. Kde přesně jsme?“

Ginger mu popsál jejich polohu.

„A kde jsou Němci?“

„Hasí, co jsi jim zapálil. Nechápu, proč nás nehledají.“

„Možná o nás nevědí,“ zabručel Biggles. „Asi jim připadá pochopitelnější, že už jsme doma.“

„Na to jsem nepomyslel.“

Biggles se pokusil postavit, ale pořád vrávorál. Opřel se o kmen palmy. „Na to, abych to zabalil, mám

ještě moc síly,“ vyhlásil. „Zatím máme pořád šanci. Musíme se dostat na tu stranu oázy, odkud jsme přišli. Porost je tu dost hustý, aby nás nemohli vidět.“

„Jak na tebe koukám,“ povzbuzoval ho Ginger, „ty zvládneš všechno. Chyt’ se mě okolo ramen. Budu tě podpírat.“

Pomalů se blížili k vytouženému cípu oázy. Bigglesovi se vracela síla. Přispěla k tomu bezesporu jeho železná tělesná stavba a dlouhé hodiny tělocviku. Když k tomu přidáme silnou vůli, bylo nasnadě, že brzy bude v pořádku.

Hluk v oáze vystřídal ticho. Nad místem, kde dohořivaly nákladáky, se sice stále linula ohnivá záře, ale už jen občas spatřili pohybující se postavy. Konečně stanuli na vytouženém místě. Biggles se posadil, aby si odpočinul.

„Jak se cítíš?“

„Jde to,“ odvětil Biggles. „Mám sice pocit, že mi praskne lebka, ale dá se to vydržet.“

„Co jim štípnout stodevítku?“ navrhl Ginger.

Biggles se smutně usmál. „Na to se, hochu, necítím. Sedni si a zatím nech všechno osudu. Vyšlo nám to docela dobře. Teď se jen nějak musíme dostat domů.“

Natáhli se a odpočívali. Pak sem z pouště zalehl chrčivý výkřik. Biggles vzhlédl.

„Koho sem čerti nesou?“ zavrčel.

Ginger se přiblížil k otevřené planině a zahleděl se do temné pustiny. V dálce spatřil pohybující se lidské postavy, jednoho nebo dva velbloudy a potom stíny dalších zvířat.

„Mám to,“ řekl. „Naše Spitfiry a celá ta mela vyplašila stádo velbloudů. Jsou tu všude kolem a Arabové mají co dělat, aby je sehnali do houfu.“

„Vážně?“ zajímal se Biggles. „V táboře Tuaregů jich bylo velké stádo.“

„Páreček určitě.“

„Jsou tam nějakí Arabové?“

Ginger se pečlivě rozhlížel. „Už je nevidím. Pár zvířat asi uvázali a šli zase do pouště sehnat zbytek stáda.“

Biggles se na Gingera podezřívavě podíval. „Poslyš, hochu, už jsi někdy seděl na velbloudovi?“

„Ne, ještě ne,“ připustil Ginger. „Proč?“

„Protože,“ snažil se vtipkovat Biggles „zažiješ opravdu černou hodinku. Spíš celý černý den.“

„Cože zažiju?“

„Pernou výuku jak se udržet mezi hrby.“

„Co pořád máš s těmi velbloudy?“ durdil se Ginger.

„Zvlášť dobrý vztah k nim nemám,“ řekl Biggles. „A oni ke mně taky ne. Mívají špatnou náladu a smrdí. Když je našťveš, plivnou ti do oka a hodí po tobě rozžvýkaným žvancem. Nepřej si, aby ti foukli do obličeje. Zalkneš se. I čarodějnice dá přednost pometlu, než si vlézt na velblouda.“

„A proč mi to vůbec říkáš?“

„Protože se obávám toho, že jednoho velblouda budeš muset zvládnout. Já vlastně taky.“

Biggles těžce vstal a zahleděl se k uvázaným velbloudům. „Čistý vzduch,“ zašeptal. „Jdeme! Já sice ty dvouhrbé příšery nemiluji, ale mají dlouhé nohy. Když mi tu přistříhli křídélka, použiji jejich nohy. Na písku budou lepší než moje.“

Našli pět uvázaných zvířat, z nichž tři byla osedlána. Biggles k nim odvážně přikročil a jednoho z nich odvázal.

„Brzo poznáš, že tohle sedlo je něco jako šibenice,“ řekl Gingerovi. „A pádem dolů se zase snadno láme vaz. Nejdříve však musíme to zvířátko donutit, aby si kleklo. Teprve potom se dostaneš nahoru.“

Podíval se na velblouda a pronesl arabsky „*Ikh*.“ Zvíře mu nevěnovalo nejmenší pozornost. „*Ikh! Ikh!*“ Stále nic.

„Snad proboha ta příšera nezapomněla, jak se to dělá,“ bručel Biggles. „Aha, musím to zkusit s hrdelním přízvukem,“ přesvědčoval sám sebe a z hrdla se mu vydral děsivý zvuk.

Velbloud zasténal a sklonil hřbet.

„Musíš na ně laskavě,“ poučoval Gingera. „Nasedej. Sedlo musí ležet na té houni. Opři se pravou nohou o ten výstupek a přehod' levou. A je to. Drž se co nejpevněji!“ Otočil se k velbloudovi a z jeho hrdla se ozvalo zasyčení. „*Dhai!*“

Ginger se bázkivě vyhrabal do sedla a křečovitě se držel. Zemětřesení stejně nezabránil. Zvíře se při zvedání snad zbláznilo. Vpředu se vztyčilo a ze hřbetu se stala střecha skloněná na pětáctýřicet stupňů. Ginger se naklonil dopředu, aby udržel rovnováhu, ale zvíře hodilo zadkem, vstalo a jezdec mu ležel na krku. Podíval se dolů a s hrůzou zjistil, že se houpe vysoko nad zemí.

Mezitím Biggles umluvil druhého velblouda a vzápětí zvířata kráčela vedle sebe. „Drž se otěže!“ radil Biggles. „Je tam jen jedna. Jinak nedělej nic! Velbloud se řídí poplácáním po krku a pobídnutím ve slabinách.“

Neboj se, tvá příšerka půjde za tou mojí... *Yahh!*“
dodal hrdelním hlasem.

*Našli pět uvázaných zvířat... a Biggles jedno z nich
odvázal.*

Ginger si připadal jak v malém člunu na vysoké přílivové vlně. Přesně tak to Biggles říkal.

„Tohle dlouho nevydržím,“ bědoval. „Cítím mořskou nemoc.“

„Zvládneš to,“ klidnil ho Biggles. „Teď to ještě nic není, ale počkej, až přejdeme do cvalu. Když se pak chytíš jeho krku, půjde ti to líp než na koni. Podívej! Ti dva nás vidí.“

Pustinou se rozlehl varovný výkřik.

„Nevšímej si jich!“ přikázal Biggles.

Dva Arabové se rozběhli k napajedlu.

„Vědí o nás,“ řekl tiše Biggles. „Ti dva protivové si už domysleli, čím zvířata sedláme. Seženou pomoc a vyrazí za námi, nebo se do toho dají sami dva. Nebude než pobídnout tyhle bezelstné zvířecí duše, aby šláply do pedálů.“

Bigglesův velbloud s hrůzostrašným frkáním přešel do cvalu a Gingerovi připadalo, že nastává konec světa a skály pukají. Křečovitě se chytil sedla. Když se však po chvíli krok zvířete srovnal, tak hrozné to zase nebylo. Nechtěl věřit svým očím, jak rychle prchá krajina dozadu.

Přesto ze sebe nedokázal vypravit ani hlásku. Nepřestával přemýšlet, jak ještě dlouho bude to mučení trvat. Za nimi se ozývaly výkřiky. Biggles se ohlédl, ale Ginger to neudělal, protože by zaručeně spadl.

„Jestli nepřidáš víc plynu, dostanou nás,“ povzbuzoval Gingera. „Jezdit na velbloudu je pro ně totéž jako pro nás padat po hlavě na nepřítele. Dokáží ze svých zvířat vymáchat všechno.“

Řítili se údolím, kterým se dostali poprvé do nebezpečné oblasti. Před nimi se otevřela rovná planina a jak se to stalo, zapraskaly výstřely. Jedna z prvních kulek vyryla důlek v zemi kousek před nimi.

„Už nás skoro mají,“ vykřikl Biggles. „Je jich hezká řádka. K tamhletěm skálám! Jdeme do trysku. Buď si zlomíme vaz sami, nebo nám ho zlomí šejkové za námi.“

Bigglesovo utrápené zvíře zoufale zasténalo a přešlo do trysku. Ginger zavzdychal téměř stejně nahlas jako velbloud, ale pak se úlevně rozesmál. Jeho zvíře napodobilo kolegu, běželo tryskem a Ginger si náhle připadal jako v kluzáku, kde byl jako doma. Nic s ním neházelo.

„Jak daleko jedeme?“ křikl na Bigglese.

„Tak tři míle.“

Ginger si drze dovolil ohlédnout se a spatřil Araby, jak bičují svá zvířata. Výstřely už přicházely pouze ojediněle. Zauvažoval, co si počnou, až budou ve skalách, ale napadl ho jedině přímý boj. Jestli je Tuaregové dostihnou, na místě je zastřelí, pokud je nenapadne něco horšího! Závod o skaliska byl závodem na život a na smrt.

Když se tam dostali, měli náskok dobrých sto yardů. Protože se velbloudi neumí pohybovat po kamenech, vybral Biggles další otevřené údolí podobné tomu, kde Ginger prvně přistal. Jeli dál a urazili pěkný kus cesty, když najednou Gingerův velbloud podklouzl. Zakymácení natolik překvapilo jezdce, že ztratil rovnováhu. Chtěl se zachytit krku zvířete, ale ten se už kýval jinde a Ginger letěl do měkkého písku. Pád zmírnil postroj, ale i tak se Ginger odkutálel hezkých pár metrů

od zvířete. Nezranil se, ale s hrůzou pozoroval, jak se ničím nerušený Biggles řítí kamsi do dále...

„Hej! Biggles!“ zařval s hrůzou ve hlase.

Biggles ho buď neslyšel, nebo na jeho bídu nedbal.

Dusot pronásledovatelů při vjezdu do údolí donutil Gingera ke spěchu. Rozběhl se vpřed s pistolí v ruce. Arabové si už museli všimnout volně stojícího zvířete, pohrdavě hledícího na odpadlého jezdce. Kdyby měl Ginger víc času, pochopil by, proč se Arabové chovají k velbloudům tak tvrdě.

Neměl čas. Opřel se o skálu a čekal na střet s odjištěnou zbraní. Na útěk už nezbýval čas, ale byl připraven způsobit pronásledovatelům co největší škodu před tím, než jim padne do pařátů. Chápal, že celé hordě dlouho neodolá. Podvědomě vnímal, že Biggles zvíře otočil a žene se k němu. Připadalo mu, že jeho starší přítel a nadřizený zbytečně hazarduje se svým životem.

Z bezpečného krytu v šeru skal zahájil palbu na Tuaregy. Po každém výstřelu měnil postavení, ale chování zakuklenců odpovídalo jejich divokým povahám. Stříleli přímo Pánubohu do oken, a ačkoli nevěděli, jak se zlodějům zvířat dostanou na kobytku, postupovali neohroženě vpřed.

Biggles už seskočil a ve skrytu skal se snažil objevit nejbezpečnější pozici. Zmizel v hlubokém stínu, ze kterého Ginger jasně vnímal jeho slova.

„Můžeš se dostat nahoru na tu skálu?“

„Nemůžu, je to moc příkré.“

„Tak to nech na mně,“ zvolal Biggles. „Jestli vyšplháme nahoru, nemohou nás se zvířaty pronásledovat. U mě to půjde. Zkus to, budu tě kryt.“

Ginger se rozběhl podél skal k místu, kde předpokládal, že zvolil stanoviště Biggles. Arabové zpozorovali přesun a zahájili zběsilou palbu. Srdce prchajícího se sevřelo hrůzou z beznadějně situace. Hnal se dopředu, jakoby mu v patách hořely pekelné ohně.

„Střílej Biggles!“ zaječel. „Zastav ty d'áblý!“

Stačil se ohlédnout a spatřil, že ti čerti jsou opravdu nebezpečně blízko. Otočil se jen na vteřinu, ale uvědomil si, že pronásledovatelé ztratili tempo. S představou, že Biggles je zarazil střelbou, divoce pelášil dál. V běhu nepřestal mačkat spoušť, až ho cvaknutí prázdné komory vyvedlo z omylu, že by se jim ubránil sám. Jenomže to se už Tuaregové dostali ke svým zvířatům, zmocnili se jich a vraceli se s velbloudy na otevřenou planinu. Nechápal jejich chování, dokud jeho uši nezachytily drkotání motorového vozidla po kamení. Dva silné reflektory ozářily údolí a kulometná střelba následovala za světlem. Střely drtily skálu, odrážely se a bzučely vzduchem. Praštil sebou na zem.

Nečekaný vývoj věcí Gingera zaskočil. Obrněnec Luftwaffe vtrhl do údolí a ze svých střelen ovládal i ta nejtemnější zákoutí. Ryšavý uprchlík se hystericky rozesmál. Vůz už stál a ven se soukala postava s ovázanou tváří. Byl to Tex!

„Hej, Gingere, co to tu zase vyvádíš?“

Ginger nedbale zastrčil pistoli za opasek a došel k vozu, ze kterého vylézali Taffy, Henry a Vztekoun.

Ze stínů se vynořil i Biggles. „Odkud jste se tu vzali?“ ptal se potěšeně. „Texi, jak se vám tohle povedlo? Já myslel, že jsi na seznamu nemocných a obtěžuješ sestřičky.“

„Zle mi sice bylo,“ připustil Tex, „ale zase ne tak moc. Hele, šéfe, co to máš s hlavou?“

„Nedával jsem si pozor,“ odsekl Biggles, „a strčil ji do cesty kulce.“ Otočil se k Taffymu. „Tak se vám povedlo vozidlo vykopat! Načasoval sis svůj příjezd jedna radost. Díky. Měli jsme štěstí.“

„Štěstí?“ durdil se Taffy. „To určitě! Štěstí to rozhodně nebylo, my vám přece jeli naproti!“

Biggles zamrkal. „Nedělej vtipy, věc je vážná. Jakkpak jste mohli vědět, že se dostaneme až sem?“

„Podívej, to máš tak,“ vysvětloval Taffy vědomý si svého vítězství. „Když jsme ten krám vyhrabali, jeli jsme do oázy tankovat a pak jsme si chtěli udělat výlet. Slyšeli jsme oba Spity a pak i Rapida. Protože jsme se domnívali, že všechno je O.K., na chvíli jsme zastavili a dali si cigaretu. Vtom přišla zpráva od Algyho, který už měl dávno nohy v teple. Řekl, nám, že Rapid přistál, a vy dva nejste na palubě. Prý jste se včas nestihli nalodit. Věděli jsme, že pokud vás nezajali, tak se ve Vádí Umbo dlouho nezdržíte. Co tam? Algy tvrdil, že to zkusíte po svých a požádal nás, abychom vás uvítali. Jeli jsme tak rychle, že by nám Rapid nestačil. No a pak jsme si tu trochu zastříleli. To je všechno.“

Biggles se usmál. „Hezky načasovaná a provedená práce, Taffy. My sice pěšky jít nechtěli, ale zkoušeli jsme to na hřbetě korábů pouště. Ginger pak dostal závrat' a nouzově přistál. Tuaregové nám byli v patách a chvíli to opravdu vypadalo na havárii. Líp sis svůj příjezd načasovat nemohl. Nesmíme se tu ale vybavovat. Každou chvíli se zde mohou objevit stodevítky a mám dojem, že brzy vzduch zhoustne i nad Salimou. Kolik je hodin?“

„Půl čtvrté.“

Biggles hvízdal. „Takhle pozdě? Nemáme času nazbyt. Von Zoyton povolal výsadkáře. Jestli se hodlají ubytovat u nás v Salimě, tak začnou jatka. Musíme jednat! Budu informovat Algyho.“

„Nezapomeň, že tě uslyší tvůj kamarád Zoyton,“ připomněl Ferocity.

„To sotva,“ odvětil Biggles. „Z jeho elektronek zbylo pár ohořelých drátů.“ Vlezl do vozu a sedl si k vysílačce. Spojení se podařilo, a tak se osádka v oáze dozvěděla, že Biggles má nakřápnutou hlavu, ale že oba osamocení válečníci jsou v bezpečí. Biggles se naopak přesvědčil, že Algy je muž na svém místě. Rapid už byl natankován a startuje do Kargy. Algy, Angus, Bertie a Tug poletí pro Spitfiry. Biggles měl vlastně štěstí, že je ještě zastihl. Znovu by se měli setkat před rozbřeskem. Biggles skončil vysílání a spokojeně vylezl ven.

„Pokud se neobjeví další překážky, máme ráno v oáze šest Spitfirů a Defianta,“ ohlásil. „Von Zoyton stále předpokládá, že máme jen dvě zubožené stíhačky, a to mu může být osudné. Udeří hned ráno, protože se domnívá, že nemáme dost hlavní proti jeho Messerschmittům a Junkersům. Řekl bych, že jeho zdvořilostní návštěvu můžeme očekávat v plné polní hned za svítání. Kdybychom ale ráno ještě neměli letouny, srovnají Salimu se zemí. Pánové, pozor na zítřek! Takovou přehlídku letadel tenhle cíp Afriky ještě neviděl a hned tak neuvidí. Jedeme domů!“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

BITVA NAD SALIMOU

Dokodrcali se na základnu těsně před pátou. Biggles celou cestu podřimoval a jeho ovázaná hlava se kývala v rytmu nárazů vozu na pouštní pahrbky. Měsíc dávno zapadl a celá pustina se ještě utápěla v hluboké tmě. Seržant Smythe jim připravil ve stanu voňavou kávu a sušenky. Posádce velel v tu dobu on sám, protože všichni důstojníci seděli ve Spitfirech a vraceli se z Kargy. Pobledlý Biggles se zarudlýma očima naprázdno polkl, když spatřil všechny ty laskominy.

„Dobře poslouchejte!“ zahájil předběžnou poradou. „I vy, seržante! Máte deset minut, abyste se umyli a učesali, pak nás čeká rušný den. Von Zoyton dostal posily, má výsadkáře a čtyři transportní Junkersy. Těch hrdlořezů je asi šedesát, a to ani nemluvím o posilách jeho letky. Uložil si jediný skromný cíl. Chce nás vyhladit. Nepřivolal speciální jednotky pro nic za nic. Umím si docela dobře představit, jak si svou operaci představuje. Junkersy se pokusí přistát, nebo spíše shodí výsadek pod palebnou clonou Messerschmittu. Tentokrát si už von Zoyton nenechá tuhle radost ujít. Kdybychom měli dost strojů, rozhodně bych na něj nečekal. Zaútočili bychom na Vádí Umbo sami a dříve, než odstartují. Jenže pouhé tři stroje a naprosto nechráněná základna takový postup vylučují. Stále mám obavy, aby sem Spitfiry z Kargy dolétly včas. Bude to v každém případě o vlas. Nejdříve tu mohou být...“ chvíli v duchu počítal, „...okolo sedmé, těsně po východu slunce. Němci zaútočí dřív než začne

slunce pražit, takže se může stát, že jim budeme čelit jen s tím, co tu máme. Čím přiletí později, tím lépe pro nás. Jádrem naší obrany je ve zcela jednoduché myšlence. Pokud se parašutisté dostanou na zem, pánové, máme do konce války vystaráno! Jsou skvěle vybaveni. Mají všechno. Granáty, plamenomety, samopaly a také výtečný výcvik. My tu máme jen pár samopalů, nějaký revolver a především nás je šestkrát méně! Proto musíme za každou cenu výsadku zabránit a nedovolit Němcům přistát! Až teď domluvím, pokusíme se tady se seržantem vymyslet, co se dá udělat pro pozemní obranu. Obě stíhačky i Defiant odstartují za úsvitu a budou čekat na nepřítele ve vzduchu.“

„Ty sám chceš letět?“ ozval se Ginger.

„Pochopitelně,“ odsekl Biggles. „Ty si vezmeš druhý stroj. Máš mě dokonale přečteného a už napřed víš, co udělám. Taffy, tobě patří Defiant. Promiň Texi a i ty Henry, ale vy dva se musíte postarat o spoustu věcí na matičce zemi. Netvařte se jako mrtvolky. Jestliže se německá noha dotkne země, nebudete vědět, kam dřív skočit. Do startu nám zbývá patnáct minut. Běžte! Zůstane tu Ginger, Taffy a Vztekoun.“

Muži se rozprchli a Biggles zahájil předletovou přípravu. „Nebude to lehká záležitost, hoši,“ vysvětloval, jakoby to někdo z nich očekával. „Samozřejmě si pro Němce připravíme překvapení pod stromeček. Vlastně pod palmu! Proto se musíme dostat co nejbliž k nebesům! Messerschmitty poletí těsně nad Junkersy. Zkusím na ně padnout jako poplašený orel a na pár okamžiků je vyvedu z rovnováhy. Ale dlouho mi to nevydrží. Oni se nedají. V těchhle soubojích rozhodují vteřiny. Vrhnu se na Junkersy a vy se postaráte, abych

měl nad hlavou co nejčistší vzduch. Taffy, vzpomínáš na Alberta Balla? Ne? To byl přece pilot, co ho zabili v sedmnáctém a který sestřelil dobrých čtyřiačtyřicet Hunů. Byl eso a dovedl taktiku souboje k úplné dokonalosti. Většinou útočil přímo na střed formace a pátil hlava nehlava. Dokázal tak nejen zničit hodně letadel, ale hlavně splasil ostatní piloty v letce. Když se nám zdaří německý útvar rozehnat, budou si muset navíc dávat pozor, aby do sebe nenaráželi. Chtějí si z prostoru nad Salimou udělat velkoměstskou promenádu a přijdou na návštěvu v celém houfu. Uděláme jim proto zdejší provoz ještě hustší! Gingere, vsázím na tebe.

Když jsi mi v německém táboře neuhlídal ucho, ohlídej mi teď zadek! Pánové... za deset minut u letadel.“

Biggles se rychle umyl a udělali mu i nový převaz. Ožil, jakoby ho polili svčcenou vodou. Když vylezl ze stanu, celá oáza sršela čínorodostí. Seržant už rozdělil zbraně a muži zaujali místa důležitá pro obranu. Oba Spitfiry byly přímo napěchovány střelivem. Biggles rychle obešel staré i nové okopy a vrátil se k pilotům. Zapálil si poslední cigaretu a dlouze pozoroval východní obzor. Jakmile spatřil první mihotavou záři nadcházejícího rozbřesku, odhodil špačka a zašlápl ho do písku.

„Jdeme,“ vyzval spolubojovníky. „Jestli potrvá dlouho, než se objeví, tak to bude zlé. Jsem ale přesvědčen, že to začne co nevidět. Dneska zmizí jedno letiště. Buď tohle naše, nebo to jejich. Držte se pohromadě, dokud vám nevydám rozkaz rozptýlit se.“

Vystoupil do kokpitu a vrtule se roztočila. Všem ostatním připadal jako socha nehnutě sedící v tiše

předoucím letounu. Pak hluk motoru zesílil, stroj se vznesl do mléčného oparu a druzí dva piloti už na nic nečekali.

Za ocasioními plochami Spitfiru vycházelo slunce. Lidem na zemi muselo připadat, že se oblohou pohybuje oživlý plamenný jazyk mezi pohasínajícími hvězdami... Biggles se pousmál.

Algy s letkou Spitfirů z Egypta je ještě dobrých sto mil daleko, ale každou minutou zkracují vzdálenost o dobrých pět mil. Zkontroloval výškoměr, aby se ujistil, že již letí ve dvaceti tisících. Stoupání až k nebesům pokračovalo. Salima se smrskla v malinký atol zapomenutý v oceánu písku.

Biggles pečlivě prozkoumával oblohu. Černé skvrnky nepřátelského roje by nepřehlédln, a zatím také žádné nebezpečí neviděl. Vystoupal o dalších dva tisíce stop. To už vdechoval kyslík. Bez něho by na pětadvaceti tisíci stopách výšky začal ztrácet vědomí. Neustále pátral po obloze. Ztuhly mu rysy, ve tváři se nepohnul jediný sval. Připomínal stroj s živoucíma očima.

Dočkal se. Čtyři Junkersy pluly dole v hlubinách na šesti tisících. S odstupem o pět tisíc výše a asi míli za nimi je doprovázela eskorta čtyř stodevítek. Připomínaly houf líných, číhajících žraloků. Kde je zbytek? Jasně! Další tři letouny tvořily útočné seskupení nejméně o pět tisíc výše. Biggles správně předpokládal, jakou formaci nepřítel zaujme, a proto kroužil trochu severněji. Úspěch operace teď závisel na jeho neviditelnosti, na překvapení, které nepříteli chystá.

Když se nejvýše letící formace přiblížila, zamrazilo ho. Objevil mezi nimi nový letoun a uvědomil si, že to asi bude nejmodernější typ Messerschmittu 109 F. To

musí být letoun samotného pana kapitána, blesklo mu hlavou. Jak ho sem von Zoyton dostal, Bigglese vůbec nezajímalo a konec konců na tom nezáleželo. Okřídlený posel smrti prostě míří k jeho chlapcům, aby je zabil, a to on nesmí dovolit. Pokud navíc v kabině sedí německé stíhací eso, pak právě tenhle letoun představuje nejnebezpečnějšího protivníka.

Letadla se stále blížila a Biggles je pozorně následoval.

Byl si jistý, že i Němci museli zpozorovat britská letouny kroužící o devět tisíc nad nimi. Von Zoyton se potom určitě pokusí vklínit mezi Junkersy a Spitfiry. Možná však, že Němci, příliš zahleděni do snadného vítězství, nevěnovali průzkumu okolního prostoru náležitou pozornost. Biggles dokončil velký oblouk a naletěl v odstupu dvou mil za německé stroje. Mírně klesal, ale stále udržoval bezpečnou výšku. Zapnul si popruhy a jazykem si navlhl rty. Přišla jeho chvíle. Ohlédl se a viděl Taffyho i Gingera. čekali na povely. Kývl hlavou.

Sevřel rty a zatlačil páku vpřed. Letoun zanařikal, ale přesto zvyšoval náklon. Měl dostatečnou rychlost, aby dosáhl cíle jako první! Čtyři Junkersy vypadaly z obrovské výšky jako líné kobylky pasoucí se na písečných pastvinách.

Stíhačka zvyšovala rychlost, až se to přestávalo líbit i ručičce rychloměru. Řítila se téměř kolmo k zemi a vzdálenost od vrchního seskupení německých strojů se zmenšovala. Von Zoyton ji už mohl zahlédnout v zrcátku, avšak jeho výkonná stodevítka F neudělala nic, co by Bigglese upozornilo, že o něm nepřítel ví. A tak si Biggles mohl stroj lajdáckého nepřítele prohlédnout

zblízka. Von Zoyton se držel svých zvyků i své ješitnosti a nařídil, aby i novému letadlu nalakovali směrovky a příd' na modro.

Biggles zaváhal, zda má zmáčknout spoušť, ale věděl, že taková lehkomyšlnost by mohla zmařit hlavní cíl – sestřelit Junkerse. To byly stroje, které mohly zničit celou Salimu, zahubit vše živé a vzít jim šanci, aby oázu znovu vyhrabali z popela. Jeho stíhačka prolétla mezi třemi Messerschmitty jako blesk.

Dole se vznášela druhá formace. Biggles věděl, že se von Zoyton za něj zavěsí, ale s určitou dávkou sebevědomí byl přesvědčen, že se k němu nemůže přiblížit dříve, než se on sám dostane k Junkersům. I kdyby se na něj pověsily všechny tři stodevítky z horního roje, musely by si dávat velký pozor, aby nedošlo ke srážce se středním seskupením. Jejich početní převaha náhle představovala nevýhodu.

Junkersy, jako ryby líně se převalující na tiché hladině, představovaly snadný cíl. Řítil se z nebes jako blesk provázen strašlivým hřmotem snad i posledního nýtu v letadle. Kratičké ohlédnutí do zrcátka mu stačilo, aby se škodolibě usmál. Nebe vzadu bylo poseto různými letouny a všechny se řítily za jeho nezadržitelnou kometou. Piloti Messerschmittu byli do té míry překvapeni, že ztratili drahocenné vteřiny. První Junkers se už rýsoval v jeho mířidlech. Na palbu však bylo ještě příliš brzy a Spitfire neměl munici nazbyt, aby střílel naslepo.

Teprve když se palebná vzdálenost zkrátila na pouhých pětset yardů, zmáčkl spoušť a z jeho hlavní vyšlehly plameny. Stroj jakoby se ulehčeně oklepal. Jakoby mohl cítit, že se snižuje vnitřní váha letounu o

nadbytečné kovové válečky střel, které do letadla poctivě naládoval Smythe. Biggles bez hnutí brvou pozoroval střely drásající boky dopravního tloušťka a kryty motorů. Trup se začal bortit a odletovaly střepiny, jak střely bubnovaly do plátování Junkerse. Spitfire proletěl houšťím úlomků, když trup olízl první plamen. Vzápětí se nepřátelský letoun utápěl v ohni.

Útočník na nic nečekal, vyrovnal příd Spitfiru a vrhl se za Junkersem letícím na špici formace. Byl blízko a kulomety se opět rozdrnčely a přinášely smrt. Biggles viděl, jak se hákové kříže nakreslené na letounu mění v rozmazané čmouhy, jak se druhý letoun naklání a v nekontrolovatelné vývrtce se řítí k zemi.

Tentokrát Biggles odklonil stroj od kořisti až v poslední chvíli. Byl tak blízko, že hrozila bezprostřední srážka. Vtom ucítil, že i jeho letoun dostal první zásah. Prudké stoupání ve spirále byla jediná možnost, jak uniknout tentokrát sám. Pronásledovatele měl za zády. Rychlý mžik do zrcátka mu ukázal celkový obraz vzdušného prostoru za ním a prudký obrat stroje mu umožnil, aby i on vypálil krátkou dávku. Neměla úspěch...

Obraz, který se před ním otevřel, si umí představit jen pilot stíhačky. Letadla ostře stoupala, aby se během okamžiku propadala do střemhlavého letu, dělala svíčky či se vzájemně vyhýbala velkými oblouky. Vypadalo to, jakoby byla čas od času někam odmrštěna divokým vzdušným vírem.

K zemi klesal hořící Messerschmitt. Defiant se s jiným Me 109 dostal do střetu, z něhož mohl vyváznout jen jeden, ale pak se letouny před Bigglesovými očima srazily...

V Defiantu Biggles vzápětí nikoho neviděl, zato německý pilot se snažil za každou cenu uniknout ven. Neměl štěstí. Zmocnil se ho závan větru, mrštil jím na směrové kormidlo, a pak se bezduché tělo propadalo volným prostorem. Uprostřed zuřící bitvy se však dvě letadla chovala jako špičkové baletky o významné premiére. Byl to Bigglesův Spitfire a modronosý Messerschmitt. Kapitán Zoyton se zřejmě pokoušel odlákat soupeře k vzájemnému souboji, ale to právě nechtěl Biggles dopustit. Neměl na Zoytona čas! Několika prudkými výkruty se Messerschmittu zbavil. Zbývající dva Junkersy mířily stále k oáze. Jejich odstup se zvětšil a rychlejší z nich se již zřetelně připravoval k vysazení parašutistů. Pilot druhého asi váhal, i když měl cíl na dosah, neboť Salima ležela v dohledu. Řvoucí motor Spitfiru donesl Bigglese nad odvážného německého pilota a transportní letoun se na vteřinu zjevil před ústím jeho kulometů. Biggles zasypal pomalý Junkers střelami, ale tentokrát chybil a zásahy nebyly přesně. Naštěstí i to stačilo. Začalo se bortit levé křídlo velkého stroje. Bigglesovi připadalo, že se zvedá, a pak se obrovská nosná plocha začala prohýbat jako by byla z papíru. Křídlo se odlomilo a stíhač musel upravit náklon, neboť mu připadalo, že hrůzostrašně se vzpínající plocha může zasáhnout jeho kabinu. Junkers se začal podélně otáčet. Přesto se v poslední chvíli otevřely boční dveře a několik mužů výsadkové jednotky stačilo vyskočit. Většině z nich to však už nebylo dopřáno...

Biggles zapátral po posledním dopravním letadle. Viselo přímo nad Salimou a všude pod ním se právě otvíraly padáky plovoucí ve větru. Bylo pozdě! Jeden z Junkersů splnil úkol a Biggles tomu nemohl zabránit.

Zbývala jen naděje, že muži dole si dokáží se speciálně cvičenými vojáky poradit. Jistý si ale rozhodně nebyl. Jeho obavy se však při dalším přeletu rozplynuly. Dole spatřil ukořistěný obrněnec podobný velkému brouku, jak obkružuje oázu a chystá se rozsévat smrt na místě kam výsadek směřoval a kde doufal zaujmout bojové pozice.

Víc vědět nepotřeboval, mohl pokračovat v boji. V hlavě mu nemilosrdně třeštilo a jen stěží překonával pocit na zvracení. Jen silná vůle a psychická odolnost mu dnes umožnily, aby si sedl do kabiny a pustil se do křížku s nepřítelem. Bigglesova kondice byla přece jen ovlivněna zraněním a únavou z probdělé noci. Sílil v něm pocit, že omdlí. Vlastně až teď si uvědomil, že prodělal lehčí otřes mozku.

Jenomže nepřicházelo v úvahu vyklidit bojiště a nechat vítězství nepříteli. Rozhlédl se. Nebeský provoz prořídil, přesto před sebou viděl tři stodevítky. Jedna se právě snažila zmizet ve slunci, ale dvě ostatní se nevzdávaly. Vrhly se na osamocený Spitfire jako hladoví vlci. „Kde je Ginger?“

Dole rozeznal jeho stroj. Právě nouzově přistával a letoun bez podvozku se chvíli smýkal pískem, pak se postavil na nos a zaryl se do přesypu. Ginger mu už nepomůže.

Biggles olízl okorálé rty. Hlava mu třeštila. Neměl na vybranou. Bude bojovat, dokud má v zásobnících střelivo. Cítil však, že to vydrží jen několik minut. Nedokázal už logicky myslet a ani si nebyl schopen představit, jaký úskok na něj stodevítky chystají.

Podvědomě vnímal, že i nepřítel už má dost a rozhoduje se, zda pokračovat v boji. Zaťal zuby, zvýšil

otáčky motoru a pak, koutkem oka zaznamenal přilet čtyř strojů. Byly tu! Nádhera! Teď se situace změní!

Messerschmittы však velkým obloukem opouštěly prostor nad Salimou a vzduch ovládli čtyři harcovníci z Kargy. Zbabělost německých pilotů nebyla zbabělostí. Němci měli rozum.

Co to ale sakra ti naši dělají? Biggles žasl. Zdálo se mu, že všichni kolem něj krouží jako komáři za letní noci. Vnímál je nějak rozmazaně, jakoby fotograf neuměl zaostřit. Celá obloha potemněla. Roztřáslы se mu ruce a obličej mu zalil studený pot.

„Můj bože!“ pomyslel si. „Omdlím.“ Snažil se otevřít poklop kabiny, ale jen těžce překonával váhu vlastního těla. Pustil páku a oběma rukama otevřel kabinu. Nápor čerstvého vzduchu ho srazil do sedadla a vlil do mozku okysličenou krev. Biggles, lapající po dechu, vypnul motor a klouzal na přistání. Nejdříve chtěl posadit stroj přímo pod sebe, ale pak si uvědomil, že by musel do oázy kus pěšky...

Přistál jen po paměti, a pomalu vjížděl mezi stromy. Nebýt šikovného mechanika, který se pověsil na křídlo letounu, určitě by rozbil stroj o kmeny palem. Letadlo se roztočilo a zvířilo oblaka písku, než se zastavilo. Bledý seržant Smythe se snažil pomoci mu ven z kabiny.

„Jste v pořádku, pane?“

„Ano, už je mi dobře,“ zachraptěl. „Pít...pít!“

Seržant vykřikl a nějaký muž se rozběhl.

Biggles přiložil polní láhev k ústům a voda mu stékala po bradě a promáčela jeho kombinézu.

„Vida,“ zalapal po dechu. „Už je to lepší. Teď mi pomozte dolů, seržante. Nohy mě zrovna neunesou. Co se tady dělo?“

„Nic zvláštního, pane. Jen jsme trochu pohovořili s těmi pány s deštníčky.“ Mezi letci se parašutistům jinak neřeklo.

Objevil se Tex a pomohl dovést Bigglese do stínu.

„Už je mi dobře,“ prohlásil letec o chvilku později. „Jen si trochu odpočinu. Asi jsem přebral sluníčka.“

„Nesváděj to na slunce!“ odsekl Tex., „Ty si spíš myslíš, že přežiješ i když tě zasáhnou z kanónu!“

Biggles znovu žíznil pil. „Kde je Ginger?“

„Je v pořádku,“ odvětil Tex. „Zbavil se všeho olova, co měl v hlavních a letěl si pro nové. Jenže moc pospíchal. Ani si nevšiml, že mu jaksi pošramotili spodek a že nejde vysunout podvozek. Ale umí přistát i na břišku. Teď má oči od sazí a natržená ústa. Naposled, co jsem ho viděl, se nakláněl k vědru s vodou, a strašně nadával.“

„Taffy a Vztekoun?“

„Podívej, už se sem ženou.“

Biggles se zadíval na blížící se postavy. Oba muži nesli pod pažemi smotané padáky. Taffy kulhal. Vypadalo to, že si vjeli do vlasů a pokračují v tom.

„Podívej na ně, na blázny,“ řekl Biggles a usmál se. „Texi, roztrhni je od sebe, nebo se nám opravdu poperou.“

„Může za to on, trouba!“ vrčel Taffy. „Nevím, jak k tomu přijdu...“

„K čemu?“ otázal se Biggles.

„Rozbil přece Defiant. Já chtěl dolů a on... ale vůbec...“

„On chtěl jinam?“ přerušil ho Biggles.

„Jo,“ odplivl si zhrzený Taffy. „Je to trouba!“

„Ale předtím jsi vrazil do Messerschmitta? Víš to vůbec? Staré přísloví o dvou kohoutech na jednom smetišti platí i ve vzduchu,“ řekl Biggles. „Kde jsou ostatní Spitfiry?“

„Zahánějí Huny do doupat,“ zavrčel už klidněji Taffy.

Biggles překvapeně vzhlédl. „Co je zase tohle?“

Všichni se podívali k nebi, kde se ozýval hukot leteckých motorů.

„To bude ten civilní letoun,“ prohlásil Tex. „Ohlášené transportní letadlo, které letí z pobřeží.“

„Já na něj úplně zapomněl,“ pronesl unaveně Biggles. „Ted' už snad proletí bez potíží. A jestli ne, tak...s tím stejně nic neudělám. Ještě nikdy v životě jsem nebyl takhle na dně, pánové. Až se objeví Algy, vyřídíte mu, aby ho doprovodil.“

Biggles se položil do měkkého podrostu, zavřel oči, a než by řekl švec, usnul.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

POSLEDNÍ KOLO

Když se Biggles vzbudil, slunce bylo zavěšeno nad západním obzorem. Prospal celý den. Někdo mu dokonce vstrčil pod hlavu polštář. Ginger si hověl vedle něho. O kousek dál postával seržant a čekal, až velitel přijde k sobě.

Vládlo tu až nepřirozené ticho. Biggles se podíval na oblohu a rozlítl se. „Seržante, proč jste mě nechal spát tak dlouho?“

„Rozkaz pana Laceye. Řekl, že se musíte vyspat.“

„Kde je?“

„Také odpočívá.“

„Dobrá. Všichni za deset minut na štábu.“

„Rozkaz, pane.“

Biggles dloubl do Gingera. „Spíme?“

Ginger si promnul oči a zamžoural. „Špatný vtip,“ zavrčel. „Co se zas děje?“

„Právě že nic. Není ti to divné?“ vnucoval se Biggles. „Vstávej! Jdeme do stanu!“

„Jak se cítíš?“

„Na to, abych měl sílu znovu navštívit Vádí Umbo, dobře. Vstávej,“ opakoval. „Pak můžeš spát třeba navěky.“

Když Biggles vstoupil do stanu, všichni už seděli u stolu. „Kdo dostal nápad, že si půjde uprostřed práce zdřímnout?“ začal zhurta.

„Já to nebyl, ale myslel jsem, starý válečníku, že máme rachotu za sebou,“ ozval se Bertie, hrající si s monoklem.

„Vážně? Ty jsi sestřelil von Zoytona?“

„No... vlastně,“ zakoktal Bertie. „K tomu jsem už nedospěl.“

„Co se s ním stalo?“

„Sehnal dohromady stádo oveček a odvedl je na vydatnější pastviště... jestli víš, co tím myslím?“

„Projděme si fakta,“ otočil se Biggles k Algymu. „Poslední věc, co si pamatuji, a moc toho v hlavě nemám, byl přílet Spitfirů z Egypta. Víím, že zahrnaly zbývající Huny.“

„To souhlasí,“ potvrdil Algy. „Máš toho v hlavě víc, než tušíš. Chvilku jsme si hráli na honící psy, ale protože jsme nevěděli, co se zde děje, raději jsme se vrátili.“

„Utekli?“

„Ano. Šlo jim to docela dobře.“

Biggles se obrátil k Smytheovi. „Jak jsme na tom s našimi letadly?“

„Pět Spitfirů, pane. I ten váš je už v pořádku. Ale dal jste mu pěkně zabrat, pane.“

Biggles pokyvoval hlavou. „To by mohlo stačit.“

„Stačit na co?“ zeptal se Algy. „Na další výlet.“

„Kam tolik chvátáš?“

„Moji hoši vždycky dokončí, co začali. A teď tu spí pod palmami, zatímco von Zoyton žhaví telefony a shání piloty s novými stroji. Nehodlám nechat nepřítele, aby se vylízl z ran. Buď ustup, nebo ho dodělej! Jinak ti všechno vrátí i s úroky. Tak mě to učil první velitel a podle mého je to nejlepší taktika. Nesmíme tu jen tak nečinně zahálet, hoši! Letíme na Vádí Umbo, vyženeme

von Zoytona do pouště a vrátíme celou oázu poušti, aby se v ní nějakou dobu nedalo bydlet. Dokud tam budou Hunové zakopáni, jsou naše další lety pořád v nebezpečí.“

„Jak chceš zničit oázu?“

„Odstavíme Němce od vody.“

„Kdy?“

„Ihned! Zničíme zbytek německých zbraní ať už na zemi nebo ve vzduchu. To je jedno. Ať si vyberou, kde se jim to bude víc líbit. Vy byste měli losovat, kdo si sedne do ostatních čtyř stíhaček. Nehádejte se, nejde o výlet. Von Zoyton dostal hezké rychlopalné kanóny. Celou baterii. Druhý oddíl se vydá k oáze v obrněnci a ostatní to tu dají do pořádku. Měli bychom se pohnout, chlapi. Za chvíli je tma.“

Za dvacet minut mířila formace ve tvaru V k severozápadu. Biggles, Bertie, Henry a Algy s nepostradatelným Gingerem zaútočí ze vzduchu, ostatní z pouště. Jen chudák Angus se postará o sklady v Salimě.

Tentokrát Biggles nezvolil let ve velké výšce. Neměl důvod. Pět letounů, pohupujících se ve stoupajících teplých proudech, se řítilo nad vyprahlou pustinou, vybledlými skálami a chomáči velbloudí srsti. Biggles s novým obvazem na hlavě a pevně odhodlaný dokončit své poslání, vedl stroje přímo k Vádí Umbo. Letěli jako šípky. Právě v okamžiku, kdy se slunce ukládalo ke spánku za rozeklané vrcholky, hlavně jejich palubních zbraní zahájily další kolo střetu s německou Luftwaffe pod horkým africkým sluncem. Poslední kolo...?

Biggles si přesně pamatoval, kde nepřítel vymýtil plochy pro jednotlivá stání strojů. Vůbec mu nezáleželo na tom, v jak dobrém či špatném stavu najde von

Zoytonova letadla. Zda jsou připravena k boji, či zda mechanici a piloti došli k závěru, že osud jejich tažení skončil už nad Salimou a nemá smysl se snažit.

První střely dopadly na německé stroje a útoku se zprvu nikdo nestavěl na odpor. Bigglese se zmocnil záchvat bujarého veselí. Snad všichni němečtí výsadkáři se šplhali do korun palem a snažili se zaujmout jakási bojová postavení. Jednotlivců si ovšem Biggles nevšímal, protože zahlédl stodevítku parkující kousek od hustého porostu. Kolem stroje pobíhali mechanici a horečně něco kutili. Od nádrže vedla hadice k podzemnímu depu. Pochopil, kde najde další strategický cíl.

Zvedl stroj do svíčky, aby mohl zaútočit střemhlavým letem. Už po prvním útoku se Messerschmitt ocitl v plamenech a oheň olízl i stroj stojící vedle. Mechanici se pokusili stíhačku odtlačit, ale Biggles se dvakrát lehce dotkl spouště kulometů a muži nechali letoun letounem a hledali úkryt.

Prvořadým cílem byly palivové nádrže. Při třetím náletu se přesvědčil, že hadice, kterou viděl u prvního stroje, byla ta pravá! Ohnivý pás rychle postupoval oázou. Benzín hořel! Taktak stačil zvednout příď, aby nenarazil do stromů.

Velmi podobný osud mohl potkat Salimu. Pět nepřetržitě útočících letounů založilo nespočet požárů, a stoupající dým zahaloval hnízdo výbojných záškodníků dusivým závojem, kterým probleskovala žlutá zář. Hustý mrak masného kouře stoupal k nebi. Hořela všechna síla a nad obydlím, které ještě včera sloužilo jako vězení, třaskal ohňostroj. Vznítily se sklady, stany i vyschlá tráva. Von Zoytonova pýcha hořela vysokými, čadivými plameny...

Obávané německé rychlopalné kanóny nenacházely cíl. Střely vybuchovaly v místech, která už útočící Spitfiry opustily. Biggles věděl proč. Střelci pálili naslepo, protože hustým dýmem neviděli večerní nebe. Muži dole zmateně pobíhali. Všiml si jednoho, na němž vzplály šaty. Strhl je a vrhl se na zem, aby je uhasil.

Tady se už víc udělat nedá, pomyslel si Biggles. Křížoval nad oázou, když postřehl, jak se z dýmu vynořil nákladní vůz, uhánějící k severu. Chvilkový poryv větrem odvál oblak dýmu a v šeru uviděl další odjíždějící vozidla. Prchala beze světla! Začala evakuace!

Jediné, co ho neuspokojovalo, byla skutečnost, že nikde neobjevil stodevítku F. Buď ji nepoznal mezi zničenými stroji, nebo von Zoyton vzdal boj a unikl.

Dým nadnášený horkými vzdušnými proudy teď stoupal rychle. Dole pod ním přes úzkou pěšinku přeběhl šedý stín. Pak další. Nemýlil se, karavana velbloudů ve spěchu opouštěla místo zmaru. Za ní pět dalších vozů. Nejdříve je chtěl rozehnat, ale pak si uvědomil, že už nemá munice nazbyt. Bojovat s prchajícími a zbytečně zabíjet bezbranné, to nebylo nic pro Bigglese. Navíc se ještě mohl dostat do opravdového souboje.

*Křižoval nad oázou, když se z dýmu vynořil nákladní
vůz...*

Otočil letoun a lenivě si prohlížel dokonané dílo. Letmo, jen ze zvyku, pohlédl do zrcátka. Ihned pochopil, jak podcenil nepřítele. Nohou dupl na pedál a rukou strhl knipl, aby svůj letoun prudce stočil na stranu. Zápalné střely minuly okraj křídla o pověstné centimetry. Stačilo pět yardů a sprška střel by zničila kabinu Spitfira a zabila pilota, který se chvíli opájel vítězstvím. Messerschmitt 109 F s modrým nosem byl zde a pátil jednu dávku za druhou. Ostrý rachot kulometů přehlušil zvuk motoru. Biggles ohrnul ret, což byl projev nespokojenosti sama nad sebou. Proklet se za svou nedůslednost.

Jeho nevládným sousedem nebyl nikdo jiný než kapitán von Zoyton. Ústup Němců zaměstnal Bigglese natolik, že zapomněl na stíhacího draka s modrým čenichem a ostrými pařáty. Teď začínal opravdový souboj. Souboj, který nemá pravidla a v němž je dovoleno vše! I zákeřná rána ze zálohy světlí výsledek. Není tu gong, oznamující jednotlivá kola jako v ringu. Nejsou tu světla, chybí diváci. Stejně by mnoho neviděli. Smysl boje je jediný... zničit nepřítele! Jak, kde a kdy, na tom už tolik nezáleží!

Messerschmitt právě šplhal svíčkou k nebi a chystal se k dalšímu útoku. Biggles se úlevně usmál. Von Zoyton právě promarnil svou největší výhodu: okamžik překvapení. Ostatní Spitfiry nebyly nikde v dohledu a pilot se s ulehčením usmál podruhé. Zjednodušovalo to situaci. Nemusí létající stroje rozlišovat a nemusí si dávat pozor, aby náhodou nevrazil do bojovného lorda či ryšavého zmatkaře. Vzdušný prostor patřil jen jemu a německému stíhacímu esu von Zoytonovi. Ani trochu nepochyboval, že stejné pocity má i hvězda v německém stroji, kterého napjatě sledoval.

Letěli ve stejné výšce, oba letouny se snažily odklonit a přemetem se dostat za ocas toho druhého. Biggles si byl dobře vědom, čeho je německý kaskadér schopen, neboť za něj mluvily sestřelené stroje a salvy na počest zesnulým. Byl velmi zvědav, jakou kartu vynese tentokrát. Uvědomoval si, že má před sebou tuze zdárného protivníka a že jen jeden vyvázne ze smrtelného objetí. Každý chybný krok může znamenat krok poslední. Ano, on ani Němec nebyli zrozeni k porážkám. Během několika minut se buď jeho Spit či nablýskaný Messerschmitt promění v hromadu zmačkaného plechu doutnajícího v rozpáleném písku.

Oba letouny se držely v závěsu a kopírovaly své obraty. Nepřestávaly stoupat k obloze, na níž probleskovaly první hvězdy. Oba bojující piloti odhadovali, co udělá protivník. Ani jeden již nemohl letět rychleji a jediné, co se měnilo byla vzdálenost jejich strojů od sebe. Stoupali ve veliké spirále a co kdo najde na jejím konci, záviselo především na rychlosti a obratnosti letounu. Stroj, který se dostane vpřed, sám nastaví trup mířidlům nepřítele. Pokud von Zoyton zkusí nějaký nový trik, bude to velmi brzy, uvědomil si Biggles.

Letadla se točila v kruhu, jakoby visela na neviditelném, vysoko zavěšeném čepu. Kruh se zmenšoval. Motory vyly a poryvy větru narážely do trupů ocelových ptáků. V Bigglesovi by se krve nedořezal. Ztratil pojem o čase, prostom i hloubce pod sebou. Očima neustále sledoval protivníka. Střílet by nemělo smysl, neboť kormidlo von Zoytonova letounu se jen občas mihlo v mířidlech, stejně tak jako jeho kormidlo občas provokovalo Zoytona. Podvědomě vnímal, že i

německý pilot prožívá podobné pocity a prahne po příležitosti poslat velitelský Spitfire k zemi. Za rozpáleným plechem kabiny jakoby cítil upřené oči světlovlaseho kapitána.

Byl připraven na nějakou lest, ale nešlo mu do hlavy, jak se chce Zoyton dostat z jedné strany kruhu přímo na druhou. Byl připraven. První však vystřelil jeho protivník a kulky začaly trhat boky Spitfira. V té chvíli si Biggles uvědomil že boj asi prohrál.

Asi...? Ne! Biggles si byl jist. Prohrál! Nechápal jak to Němec udělal, ale bylo to tu. Tento pocit představuje u zkušeného pilota jeden z rozhodujících faktorů ovlivňujícíisky vah. Jestli teď do Messerschmittu narazí, alespoň půjdou dolů oba!

Vytočil motor na plné obrátky a napadlo ho, že by se teď mohla urvat křídla. Zasmál se hloupému nápadu. Udělal prudký obrat, při kterém ho odstředivá síla vtiskla do sedadla a pak hleděl do protivníkovy čelního skla. Nalétával přímo na něj! Bigglesův palec zlomyslně zat'ukal na spoušť.

Stíhačky se řítily proti sobě na plné obrátky a provazce střel spojovaly jejich dráhy. Stroje se k sobě blížily úžasně rychle. Vzdálenost se zmenšila na sto yardů, kdy už sotva co dokáže odvrátit srážku. Oba piloti měli cíle přímo před sebou a snažili se toho využít. Biggles vnímal, jak průbojné střely jeho kulometů propalují modrošedý nos stodevítky, ze kterého odlétávaly štěpiny. Podobně se však vedlo i jeho vlastnímu letadlu. Kusy kovu bubnovaly do trupu i do kabiny. Tříštilo se sklo a přístroje vybuchovaly. Praskl kompas jehož obsah vystříkl Bigglesovi do obličeje.

Zalupal po dechu a vykřikl bolestí. Už jenom po paměti letěl vpřed, vpřed a vpřed.

Spíše cítil než slyšel burácení motoru cizího letounu a připravoval se na srážku. Na opuštění kabiny Spitfiru bylo pozdě. Konečný náraz však nepřicházel...a nepřišel!

Když si konečně dokázal protřít a otevřít oči, řítil se strmou vývrtkou k zemi. Konec byl blízko. Vztekle odstrčil padák, který si zapomněl zapnout a prudce zvedl nos letounu. Když pak shlédl dolů, Messerschmitt s odlomeným křídlem právě dopadl na zem, kde se otevřel písečný kráter.

Potom spatřil von Zoytona snášejícího se poblíž na padáku. Zakroužil nad ním a viděl, jak se snaží vyprostit se z popruhů. Pilot se podíval nahoru a pravicí vzdal Bigglesovi poctu. Ten se opovržlivě ušklíbl nacistickému pozdravu, sklonil nos stroje a prolétl Zoytonovi těsně nad hlavou. Motor Spitfiru k Bigglesově radosti běžel jako hodinky. Ledabyly kývl spadlé hvězdě na pozdrav.

Kolona brázdila poušť nepříteliš daleko od místa neslavného konce svého velitele. Biggles si oddechl, protože by se nerad smířoval s myšlenkou, že poražený protivník zůstane v poušti bez naděje na záchranu. Vystoupal nahoru, kde už na něj čekaly ostatní stíhačky. Stroje se seřadily do formace a Biggles jako první zamířil nad Salimu.

Když přistávali, vládla už noc. Unavený Biggles si s úžasem všiml lehkého stroje typu Lysander, zaparkovaného pod palmami v koutě salimského letiště.

Přistál bez problémů a roloval k místu, kde stál švihácky vystrojený voják s výložkami plukovníka letectva. Biggles těžce vystoupil z nepěkně omláčené

stíhačky. Plukovník patřil k nejvyššímu štábu královských perutí na Středním východě.

„Dobrý večer, pane plukovníku,“ pozdravil Biggles.

„Dobrý večer, Bigglesworthe,“ zazněla odpověď.

„Právě jsem přiletěl. Nemohl jsem to vydržet. Musel jsem vidět na vlastní oči, jak si tu vedete. Pobočník generála je netrpělivý. Včera mu rozvědka sdělila, že někde v této oblasti se usídlil von Zoyton a jeho stíhači. Víte už o tom?“

„To zjistila rozvědka, pane?“ usmál se Biggles.

„Těm to ale trvalo. Právě se vracíme ze zdvořilostní návštěvy a klidně si můžeme o Němcích povídat v minulém čase. Před necelou hodinou stál von Zoyton po kolena v písku kousek od Vádí Umbo. Vypadal, že brzy praskne vzteky.“

V očích plukovníka se zračil nelíčený úžas. „Chcete mi tím říci... že jste měl tu čest se s nimi už setkat?“

Biggles se zašklebil. „Samozřejmě, pane. Ale spíše jsme tu čest udělali my jemu...je to tak, kluci?“ Přejel očima po malé skupince svých letců.

Plukovníkovi pomalu docházelo, že tu s ním Biggles jaksi laškuje. V očích mu blýsklo. „A copak se tomu von Zoytonovi tak hrozně nelíbilo?“

Biggles sáhl po cigaretě a zapálil si.

„Tak předně: Trochu jsme se s ním nepohodli a on nenašel slušnou odpověď. Za další se mu nelíbil pěkný ohňostroj nad základnou. Divili jsme se. Byl pěkný a barevný. Nemyslím si, že tam von Zoyton bude chtít dál bydlet. Jsem si naprosto jist, že je spousta lepších míst k pobytu. I Němci to uznali a jejich síly se stahují na sever, kde je chladněji a kde nebouchají ohňostroje. Vlastně by nám měli být vděční. Vyříd'te těm nahoře, pane, že co se

týče nepřátelských letounů je koridor, kvůli kterému má pobočník určitě žaludeční vředy, průzračně čistý. Je jako horský pramen a těch je v Africe pramálo!“

„Skvělá práce.“

„Bylo nám také docela teplo a nemyslím zrovna jenom na ten žlutý kotouč nahoře,“ dodal Biggles.

„A to jste nechal von Zoytona jen tak v poušti?“

„Jistě, pane.“

„Měl jste ho zastřelit!“

Biggles se zatvářil utrápeně. „To že jsem měl udělat? No, vidíte, pane. Zrovna tohle mi nenapadlo.“

Plukovník se rozesmál. „Vy se nikdy nezměníte! Něco vám k tomu ale říct musím. Máte šťastnou povahu, Biggles!“

„Asi máte pravdu, pane,“ usmál se Biggles. „Ale co nevidět, už smysl pro humor ztratím. Stačí, když si vzpomenu na tuhle strašlivou polní kuchyni. Ted, když je úkol splněn, vyřídte generálovi, že nás najde tam, kde je tráva zelená a kde není ovoce a zelenina jenom z plechovek.“

„Vůbec nepochybujte, že si vás tam opět brzo najde,“ pronesl plukovník.

„Pane! V tom případě dovolte, abych vás pozval na malou oslavu. Zpátky teď zrovna nic nejede a tak si pojdte s námi něco zakousnout. Bude to z konzervy,“ ušklíbl se.

Plukovník se zadíval do umouněných, unavených a opálených tváří Bigglesových chlapců.

„Potěšení bude na mojí straně,“ pronesl vesele.

OBSAH

1. Setkání v poušti
2. Pouštní hlídka
3. Co se stalo Gingerovi
4. Noční stíny
5. Návnada
6. Bigglesův další úder
7. Nepříjemnost v oáze
8. Hazardní podnik
9. Odvážný přechod
10. Písečná bouře
11. Novinky ze Salimy
12. Nepřítel vrací úder
13. Biggles dává šach
14. Hra s otevřeným ohněm
15. Dva osamělí v poušti
16. Bitva nad Salimou
17. Poslední kolo

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES BRÁNÍ POUŠŤ

z angl. originálu Biggles Sweeps the Desert edice
Hrdinové vzdušných bitev 14

Obálka Petr Barč s použitím motivu

Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Milan Hausner

Vydalo nakladatelství

Toužimský & Moravec

Minská 5, 101 00 Praha 10

jako svou 627. (57.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80 – 85773 – 32 – 5